

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sayı: 44/Ağustos 1985/2-DM

15 AĞUSTOS DEVRİMCİ ATILIMININ I. YILDÖNÜMÜ HALKIMIZA KUTLU OLSUN! SÖMÜRGEÇİ TÜRK FAŞİSTLERİ NİÇİN SUSUYOR?

1- Bu Bir Zaferdir!

15 Ağustos şanlı atılımının I. yıldönümüne ulaştığımız şu günlerde Kürdistan boydan boya eylemlerle kalkışın eşğine adım adım yaklaşıyor. Her geçen gün düşmanın devrimci hareketi bitirme umutları biraz daha sönerken, Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin zafer hanesine yeni yeni başarılar yazılıyor. Eruh ve Şemdinli devrimci kalelerine şimdi Kürdistan'ın dört bir yanında yeni direniş kaleleri ekleniyor. Son üç ayda Dersim, Ovacık, Çemişgezek, Hozat, Karliova, Genç, Bulanık, Kars, Ağrı, Sason, Diyarbakır, Mutki, Ergani, Kulpa, Silvan, Batman, Siirt, Midyat, İdil, Cizre, Çarık, Şemdinli ve Yüksekova tarihimize en şanlı atımlarına ve direnişlerine tanık oldu. Yüzlere varan köyümüz bu şanlı gerçeği yaşıyor. Ulusal Kurtuluş Savaşımız şimdi yaklaşık 1000 km'lik bir hat üzerinde tüm kızgınlığı ile sürüyor. Bu üç aylık süreçte 200 bin kişil实现 sömürgeci orduya karşı savaşta 20'ye yakın yoldaşımız direnerek şehit düştü. Yüzlerce sömürgeci asker ve subay ile onlarca ajan-mühbir cezalandırıldı, onlarca sömürgeci asker esir alındı, çok miktarda silah ve savaş malzemesi ele geçirildi, şehirler işgal edildi, toplanılar ve konuşmalar yapıldı, bildiriler dağıtıldı, afişler ve pankartlar asıldı, sömürgeciliğin hükümet binaları ve anıtları tahrip edildi, bayrakları yakılarak yerine cephe bayrakları çekildi.

2- Ağustos Atılımının I. Yıldönümünde Halkımıza Dayatılan Özel Savaş Boşa Çıkarıldı. Tüm Kürdistan Direnişlerle Çalkalanıyor!

Sömürgeciler kısa büyük umutlarla girdiler. "Kurt dumanlı havayı sever" misali onlar da umutlarını soğuk, karanlık ve karlı kış aylarına bağladılar. Ağustos ayıyla birlikte "daraltmaya" başladıkları ancak bir türlü amaçlarına ulaşamayan çemberlerini kış ayıyla birlikte daha da daraltarak(!) devrimci hareketi nihai olarak bitirmeyi amaçladılar. Son elli yılın acımasız kış sömürgeciler için arayıp bulamadıkları şansı yaratacak. Kışın olağanüstü zor ve dayanılmaz koşullarında devrimciler büyük zorluklarla mücadele içinde ve eşsiz fedakarlıklarla bir yandan mücadeleyi sürdürmeye çalışırken diğer yandan da kendilerini koruyarak Bahar Atılımına hazırlanmaya başladılar. Sömürgeciler, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı yürüttükleri özel savaşlarında bu olumsuz etkeni iyi kullanarak ve bazı hainlerin de desteği ile bir kısım devrimcileri katletmeyi başardılar. Bu arada teslim olan bir kaç hain sömürgecilerle zafer sarışlığını tattırdı ve bunun üzerinden demecilerinde "yarısı bitti diğer yarısı da bozgunu yaşıyor, teslim oluyor" propagandasını yaygınlaştırmaya başladılar. Televizyonda bir "bozgun filmi" yayınlayarak bu biriki hainin ağzından devrimci hareketin bozguna uğratıldığını imaını yaymaya, Hareketimize zarar atmaya başladılar. Bu teslim olmuş hainlerden dolayı

umutlanarak alelacele "Pişmanlık Yasası"nı meclisten geçirerek yasallaştırdılar. Yapılan hesaplara göre, devrimciler teslim olmak için sıraya girecek, "Pişmanlık Yasası"ndan yararlanmak isteyeceklerdi.

Ancak durum hiç de sömürgecilerin umudettikleri doğrultuda gelişmedi. 21 Mart 1985'de ERNK'nin ilanı ile birlikte Kürdistan tarihinde yeni bir sayfa açılıyordu. ERNK'nin ilanından aldıkları güçle devrimciler, beslenme istenen teslimiyet umutlarını söndürmek ve "Pişmanlık Yasası"nı boşa çıkarmak için direnişe daha büyük bir azim ve güçle sarıldılar. Düşmana teslim olmayı reddedersek sonuna kadar direnmeyi ve gerekirse ölmeyi yeğlediler. Daha önce Sason ve Şirvan'da devamında ise 1 Mayıs günü Mutki'de sömürgecilerle çatışmaya giren devrimciler toptan imha pahasına direnişi seçerek düşmana ağır kayıplar verdirdiler. Mutki'de yoldaşlarımızdan 3'ü şehit olurken, 2'si yaralı olarak düşmana esir düştü. Sömürgeci faşistler yaralı yoldaşlarımızı kışkırarak katlettiler, daha önce ilan ettikleri olayı birkaç ay sonra sanki yeni bir olaymış gibi yeniden 5 kişil实现 ölümünde kamuyuna duyurdular. Ardından 11 Mayıs'ta ve sonrasında Şirnak'ta meydana gelen iki ağır çatışmada 2 yoldaş, 21 Mayıs'ta Bozova'da 5 yoldaş direnerek şehit düştü. Çatışmalar sırasında devrimcilerin kararlı direnmelemleri karşısında sömürgeciler ağır kayıplara uğramaktan kurtulamadılar.

Kış aylarından başlayarak devrimci hareketi kesinlikle bitirme amacına dört elle sarılan düşman bunu sağlamak için yalnızca askeri gücünü, ajan ve mühbirlerini, "Piş-

manlık Yasası"nı kullanmakla kalmadı, aynı zamanda devrimci hareketi arkadan bıçaklamak için yeni teraplere yöneldi. Her dönemde Kürdistan halkı için sürekli kanayan bir yara olan iç çatışmaları körükleyerek ve "Kürd'ü Kürd'e kırma" politikasını hareketle geçirerek sonuç almaya çalıştı. Kürdistan davası için çalıştığını iddia eden bazı güçler ile onlarla ittifak içindeki ne idüğü belirsiz bir takım çevre ve güçleri kışkırtarak devrimci hareket üzerine saldırımları başardı ve saldırılarda 8 PKK'lı partizan alçakça katledildi. Nisan ayı içerisinde Güney Kürdistan'da meydana gelen bu olayda şehit düşen yoldaşlarımız yıllardır özlemine çektikleri ülkemize savaş içinde yermeye gitmekteydiler. Ancak düşmanla doğrudan ve dolaylı olarak işbirliği içindeki bazı çevreler, PKK'nin bu yeni atılımının önünü kesmek için kesin karar almışlardı. Nitekim tarihe yüzyakarası olarak geçecek olan bu kararların uygulayarak 8 değerli yoldaşımızı çeşitli pusu ve saldırılarda katlettiler.

Baharlar birlikte düşmanın tüm umutları birkez daha söndü. Cephe ilanı ile birlikte devrimci kabarış yeniden yükselmeye başladı ve yeni bir atılım dönemine, Bahar Atılımı dönemine girildi. Bu süreçte, iki gücün çatışması askeri, siyasi ve propaganda alanında kıyasıya sürer bir savaşa dönüştü. Kürdistan'ın dört bir yanından silah sesleri gelmeye, yeni savaş cepheleri açılmaya ve sömürgeci ordu tam bir acizlik içine sürüklenmeye başladı. Bu gelişmeler en geniş kitleleri sararak onları Cephe saflarında yermeye, ona sahip çıkmaya iten

bir güce dönüştü. Kış boyunca "yarısı bitti diğer yarısı da bozgunu yaşıyor, teslim oluyor" propagandasını yaygınlaştıran ve devrimci hareketi kesinlikle bitireceğine kamuyunu inandıran düşman, bu atılım ile birlikte inanırlığını yitirdi ve kitleler karşısında aciz ve yalancı yüzü açıkça ortaya çıkmaya başladı. Bu, düşman açısından belki de her şeyin üzerinde bir tehlike yaratmaktaydı. Çünkü düşman biliyordu ki, birkez eğer halkın güveni sarsılmışsa, onu yeniden tesis etmenin olanağı yoktur. Üstelik, Ağustos ayından bu yana orduyun içine düştüğü acizlik artık gizlenemez hale gelmişti ve eğer birşeyler yapılmazsa en ihtiyatlı kesimler dahi devlete güvenlerini yitirerek devrimci harekete yaklaşabileceklerdi. O halde, kitlelerin dikkatini, içinde kıyasıya süren savaştan başka noktalara çekmek gerekiyordu. İşte "Bulgar zulmü" yaygarası tam da böyle bir dönemde denk getirildi. Olay, iç kamuyunda şovenizmi alabildiğine körükleyip barbar duyguları kamçılayan, dünya kamuyunda şaşkınlık yarattı. Çünkü böyle bir şey ilk kez duyuluyordu. Hatta dünya kamuyunu bu yaygaranın altında yatan gerçek nedenin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişmesi olduğuna, devletin bunu bastırmakta aciz kaldığını kavrayarak bu yaygarayı fazla ciddiye almadı. Ama sözümüne tarihteki "Ermeni zulmü" ile birlikte piyasaya sürülen bu yaygara iç kamuyunu oyalamakta sınırlı da olsa etkili oldu. Evet, barbar Türk sömürgeciliği, Ermeni halkını katliamdan geçirerek, neredeyse tarih

Devamı Syf: 2'de

ŞANLI 15 AĞUSTOS ATILIMININ I. YILDÖNÜMÜ VE DOĞRU DEVRİMCİ YOLUN ZAFERİ

I. Giriş:

Partimizin silahlı direnişinin 8. yılı ve bunun üst bir eveye sıçratılmış biçimi olan 15 Ağustos atılımının I. yılını geride bırakmış bulunuyoruz. Tarihsel ve güncel somut gerçeklerimiz bu süreçte iletirye yönelik yaşanması gereken düşünce ve eylem ile, aşılması gereken, çürüyen yapıların ne olduğunu her zamankinden daha parlak bir biçimde ortaya koymaktadır. Salt bir silahlı direniş olmaktan da öteye çok çeşitli özelliklere sahip olan bu tarihsel atılımın, gerek geçmişin aydınlatılması ve gerekse, daha da önemli olarak, önümüzdeki dönem devrimci kazanımlarının neler olabileceğinin hesaplanması açısından derinliğine kavranmasında hayati önem vardır. Gelişmenin altındaki doğru düşünce kadar onun ruhunu ve bu ruhun biçimleşmesi için adeta çıkılak yüreğini ortaya koyarcasına sergilenen eşine ender rastlanır direnişçiliğin de öğreteceği çok şey vardır. Hemen belirtmek gerekir ki; direnişin herhangi bir sömürgeciliğe karşı değil, insanlık tarihinin tanıtıcı en barbar ve günümüzde faşist baskı ve sömürüyü en çok geliştiren, çağdışı ve çağdışı olduğu kadar da kendini en ince yöntemlerle gizleyen bir egemen sınıfa, emperyalizmin

en tehlikeli bir işbirliğine karşı, kendi öz tarihinden ve çağdaş insanlık gelişiminden uzak bırakılmış, unutulmuş bir halkı olan Kürd halkı adına verildiği asla unutulmamalıdır. İşte bu gerçek başlıklarımıza kazınırca kavrılır ve sürekli, yoğun bir tarzda dile getirilirse atılımın önemi ancak o zaman ortaya çıkabilecektir.

15 Ağustos atılımı yalnızca Partimiz ve halkımız açısından tarihsel bir rol oynamakla sınırlı kalan bir eylem değildir. O, başta Türk sömürgeciliği olmak üzere bütün bir kapitalist-emperyalist düzenin temsilcilerini sarsmış ve onları telaşa boğan bir yangını alevlerini tutuşturmuştur. Bu yangın yalnızca bulunduğu yer sarmakla kalmamış, alevlerinin sıcaklığı Kürdistan, Türkiye ve Orta-doğu halklarını başta olmak üzere ilerici dünya halklarının yüreklerini ısıtmış; sömürgeciler ve her türden işbirlikçi ve usaklarına ise, terler dokturmuştur. Bu atılımın yarattığı yeni gelişmeler karşısında çeşitli güçler mevcut politikalarını gözden geçirmek, yeni çözümler, arayışlara girmek zorunda kalmışlardır. Bu eylemlerin yarattığı çok yönlü etkileri kavrayabilmek ve sonuçlarını değerlendirebilmek için, onun ortaya çıktığı ortamın ve dönemin özelliklerine bakmak, bu eylemler karşısın-

da çeşitli güçlerin içine girdikleri tutumları incelemek gerekmektedir. Bu yapıldığında ancak onun tarihe damgasını vuran karakteri ve rolü anlaşılabilir.

15 Ağustos atılımı, Türk sömürgecilerinin devlet yapısı içerisinde faşist kurumsallaşmayı önemli oranda sağladığı ve bu faşist özü gizleyecek biçim değişikliklerine gitmek amacıyla planlar oluşturduğu bir dönemde gerçekleştirildi. 12 Eylül darbesinin ardından hızla sürdürülen çalışmalarla dörtbaşı mamur bir faşist düzen tüm toplama egemen olmuştur. Ancak içte ve dışta yönelecek muhalefeti etkisizleştirmek için uygulamaların gözboyayıcı bir tarzda yürütülmesi gerekmektedir. Bu amaçla "demokrasiye dönüş" aldatmacasına başvurulur, düzenin fidehigiden oluşturulmuş partilerle seçime gidilir. Türkiye'nin belli şehirlerinden başlayarak sıkıyönetim görünüşte kaldırılmaya başlanır. Yapılan planlar gereği muhalefet etkisiz kılınmış olduğundan, 83'le birlikte "ülkede demokrasi tesis edilecektir". Cunta, azgınca saldırılarında olduğu gibi bu gözboyama faaliyetinde de gerek içteki ve gerekse dıştaki dayanaklarından tam destek almaktadır. Böylece iktidarını sağlama bağlama çabası içinde-

Faşist cuntaya hazırlıksız yakalanan sol hareket ise, geçmiş hatalarının, bölünmüşlüğünün kelfaretini çok ağır bir tarzda ödemiş, yalnızca darbeler altında ezilmekle de kalmayarak soylu davalasına sahip çıkamaz hale getirilmiştir. Tutuklananlar dışında kalan kesim örgütsüz bir tarzda çıktığı Avrupa'da tasfiye ile yüzüze bırakılarak teslim alınmıştır. Tasfiyeciliğin çemberinden dışarı çıkamayan sol hareketler yalnızca kendi kendilerini tüketmekle de kalmayarak geçmiş tarihlerinde de ortaya çıktığı gibi, 12 Eylül rejiminin politikalarının adeta birer uygulayıcısı haline dönüşmüşlerdir. Adeta birbirleriyle yarıncasına devrimciliği adına ne kadar soylu değer varsa, hespine karşı saldırıya geçmiş, teslimiyet ve ihaneti bir mezyet gibi meşru kılmaya çalışmışlardır. Faşist cuntaya karşı karşı devrimi örgütlemeye görevine sırt çevirenler umutlarını "demokrasiye dönüş" çabalarına bağlamış ve 1988 seçimlerinde parlamentoya adaylıklarını koyma umudu ile yaşamaya başlamışlardır.

PKK dışında kalan güçleri böylece etkisizleştiren faşist cunta hedeflerine ulaşmada önünde en büyük tehlikenin PKK

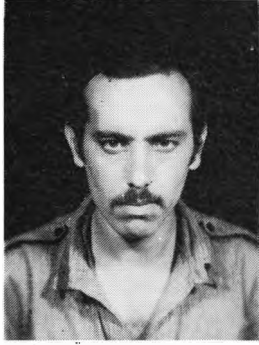
Devamı Syf: 6'da

15 AĞUSTOS DEVRİMCİ ATILIMININ I. YILDÖNÜMÜ HALKIMIZA KUTLU OLSUN!

SÖMÜRGEÇİ TÜRK FAŞİSTLERİ NİÇİN SUSUYOR?

Veli YAŞAR (Delil)

Seyfettin ÖZEN (Hamit)

Çiçek SELCAN (Rüken)

Cemal İBİŞÖKÇÜ (M. Kara)

Ahmet Ali DEMİR (Zeki)

15 Ağustos direniş şehitlerinin anıları zafere giden yolda ışığımızdır.

Baştarafı Syf: 1'de

yapı temelinde Dersim'i Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı kullanacağı bir karşı-devrimci üs haline dönüştürmeyi hedeflemektedir. Ama diğer yandan, devrimci hareketin dayanacağı, geçmiş direnişçi yapının ortadan kaldırmayacağı izleri de vardır ve üstelik Dersim'in stratejik konumu devrimci hareketin bu alandaki düşman oyunlarını boşa çıkarmasını daha da yakıcı kılmaktadır. Bu nedenle düşman ile devrimciler arasında bu alanda kıyasıya bir mücadele sürmektedir.

Düşmanın Dersim'de mücadelesinin gelişmesini engellemek amacıyla baş vurduğu başlıca yöntem-sahnesinden silen ve yüzyıllar boyu Bulgar halkına en acımasız boyunurduğu yaşatan bu azgın sömürgecilik, olayları ters yüz ederek kendi barbarlığını bu mazlum halklara maletme ve hala sürdürdüğü insanlıkdışı karakterini gizlemede bunsu bir araç olarak kullanma alışkanlığını böylelikle göstermiş oldu. Bir süre bu provakasyonu kullanan Türk sömürgecileri, provakasyonun içyüzünün açığa çıkması ile susmak zorunda kaldılar.

Baharın birliğinde yeni bir atılıma başlayan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bu atılımdan alıkoymak için düşman, olağanüstü çabalar içine girdi. Ordusunu belli alanlarda yoğunlaştırarak aylarca süren günlük arama-tarama operasyonları gerçekleştirdi. Kürdistan dağ-dağ, köy-köy, ev-ev didik didik arandı, tüm geçitler ve önemli noktalar pusu alanları haline getirilerek devrimcilerin hareket olanağı ortadan kaldırılmak ve yeni imhalar gerçekleştirilmek istendi. Ancak bu faaliyetler Bahar Atılımının biraz gecikmesi sonucunu yarattıysa da, Haziran'la birlikte yeni bir eylemler dalgasının doğuşunu engellemedi. Temmuz ayı devrimci hamlelerin en üst boyutlarına ulaştığı, pespeşe eylemlerle düşmanın sersemletildiği yeni bir direniş ayı oldu.

Temmuz Atılımı, 15 Ağustos Atılımının yarattığı temeller üzerinde gelişen ancak onu kat kat geride bırakan bir hamleyle döndü. 15 Ağustos eylemlerinin ve ERNK'nin kuruluşunun yarattığı etkilerle mücadele olan ilgililer canlanıp artan halk kitlelerinin güçlü desteği ve yer yer katılımı temelinde gelişen bu eylemler, hem nicelik ve hem de nitelik olarak daha ileri bir gelişmenin ürünleri oldular. Bu eylemlerde halkın örgütsüz kını ile devrimcilerin bilincili müdahalesi bütünleşerek halk savaşı yolunda ileri adımlar atıldı. Sömürgeciler, siyasi ve askeri otoritelerini yitirerek halktan iyice terici oldular. Sömürgeci otoritenin yeni devrimci otorite aldı. 1979'da Siverek ve diğer alanlarda görülen duruma benzer, ancak çok daha sağlam temellerde

bir durum ortaya çıktı. Halkla sömürgeciler arasındaki çelişkiler iyice gün yüzüne çıkarak halk kitleleri sömürgeci otoritenin egemenliğinden sıyrılmaya ve devrimci otoritenin etkinliği altına girmeye başladılar. Özellikle Orta Kürdistan'da yaratılan gelişmelerle bu alanlarda pespeşe siyasi ve hatta yarı-askeri devrimci nüfuz alanları ortaya çıktı. Buradan beslenen mücadele kuzeye doğru genişlemeye, halkla devrimcilerin kaynaşması, bütünleşmesi önündeki engeller bir bir ortadan kaldırılmaya başlandı. Böylece Orta Kürdistan diğer alanlarda gelişen mücadelenin beslediği, dayandığı bir devrimci odak haline döndü.

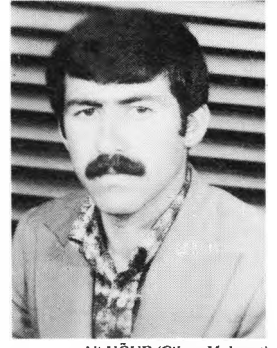
Bahar Atılımında yoğun eylemlere tanık olan bölgelerden biri Dersim'di. Dersim'in tarihimizdeki ve günümüzdeki rolü gözönüne alındığında görülecektir ki, hem devrimciler ve hem de sömürgeciler açısından büyük öneme sahip bir alan durumundadır. Sömürgeciler için Dersim, Kemalizmin Kürdistan'daki simgesi, onun zafersinin taçlanacağı bir alan niteliğini taşımaktadır.

Bu nedenle de üzerinde en çok oyun oynanan, karşı-devrimin bir üssü haline getirilmeye çalışılan bir alandır. Devrimciler için ise, Dersim geçmişte onurlu direnmelerin merkezi olmuş ve günümüzde de birçok devrimci direnişe tanıklık eden; halkımızın kanının oluk oluk aktığı, bu nedenle de devrimci intikam görevimizin en çok yerine getirilmesini gerekli kılan; her türlü ulusal değerimizin iğdi edilerek en çok yabancılaşmanın sağlandığı, ama mutlaka eski direnen Dersim haline dönüştürülmesi gereken bir yurt parçasıdır. Sömürgeciler, 1938 Dersim isyanı ardından Dersim üzerinde büyük oyunlar oynayarak orayı Kemalizmin en çok etkili kıldığı bir alan haline getirdiler ve bugün de bu tahrifatlarının ürünlerini toplayarak Dersim'i devrimci harekete karşı çıkardıkları karşı-devrimci provakasyonun merkezi haline getirmiş bulunmaktadır. Cezaevlerinde ve dışarıda ihanetin başını Dersimlilere çekmektedir. Bu ihanetçi lerden birisi gençliğin yozlaştırılmasıdır. Bu nedenle ahlaksızlık her türlü yöntemle yaygınlaştırılmaya çalışılmaktadır. Toplumumuz bu tür yöntemlerle tüketme çabalarına da savaşı açan devrimciler, Bahar Atılımının bir parçası olarak Dersim'de "Ana Fatma" diye anılan fuşu merkezine bir saldırı düzenleyerek burasını dağıttılar. Ayrıca Dersim merkezinde bir polis otosunu tarayıp, karakol olarak kullanılan Ziraat Okulu'na bir baskın düzenlediler. Eylemlerde çok sayıda polis öldü veya yaralandı. 25 Mayıs'ta Çiçekli köyü Karakoluna karşı gerçekleştirilen bir diğer sal-

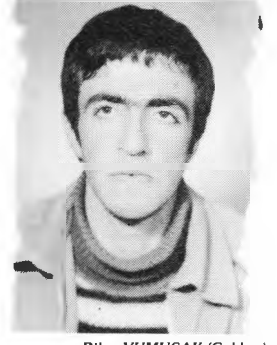
dırda ise, 1 subay, 2 assubay ve 6 asker ölümle cezalandırıldı ve çoğu yaralandı. Eylemde 3 adet MG-3 ve 20'den fazla çeşitli çap ve markada silah ve çok sayıda mermi ile diğer bazı savaş araç-gereçleri kamulaştırıldı. Haziran'ın ilk haftasında Munzur Çayı üzerinde bir polis otosu pusuya düşürülerek içinde bulunanlar öldürüldü. Diğer taraftan Dersim'e bağlı Ovacık, Çemişkezek ve Hozat ilçelerinde karakol baskınları gerçekleştirilerek sömürgecilere ağır maddi ve manevi kayıplar verildi.

Düşmanın kendisini en çok güvencilikle hissettiği ve karşı-devrimci kalesi saydığı Dersim alanında gerçekleştirilen bu pespeşe eylemler onun için çok büyük darbeler oldular. Bu eylemlerle düşmana, oyunlarının boşa çıkarılacağı ve Dersim'in direniş merkezi haline getirileceği mesajı kararlı bir şekilde iletilirken, kitlelere de düşmanın ve provakasyon hareketinin her türlü tahrifatlarına son vererek devrimci saflarda kenetlenmeleri mesajı iletilmiş oldu. Eylemler kitleler üzerinde çok büyük etkiler yaratarak 1938 katliamının intikamının uzak olmadığı duygusunu verdi. Bu gelişmeler karşısında telaşa kapılan sömürgeciler, 7 Temmuz'da helikopterler eşliğinde geniş çaplı arama operasyonlarına giriştiler, ancak devrimcileri yakalamayı başaramadılar. Bu arada örgütlerinin zamansız geri çekilme taktiklerini sürdürerek kendilerini her türlü silah ve hazırlıktan yoksun bırakmış olan başka bir Harekete mensup bir kısım devrimciler de direnerek şehit düştüler.

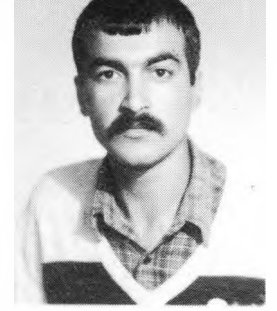
Bu süreçte önemli gelişmelerin yaşandığı bir diğer alan da Karlıova idi. Bu alanda 23 Nisan 1985 günü, alandaki faaliyetlerin sorumluluğunu yürüten iki yoldaşımız; Mehmet GÜLER (Sinan) ve İmam Hüseyin BİLGİN (Süleyman) sömürgecilerle girdikleri çarpışmada düşmana önemli kayıplar verdirerek şehit düşmüş, bir yoldaşımız da yaralı olarak esir alınmıştı. Karakoçan ve çevresinde Mazlum ve Delil yoldaşların geçmişte yürüttükleri faaliyetlerin sürdürücüsü ve Partimizin seçkin bir kadrosu olan Sinan yoldaş ile önde gelen PKK kadrolarından Süleyman yoldaşın katledilmeleri, sömürgeciler için büyük bir umut kaynağı oldu. Bu alanda mücadelenin yediği darbeleri artık aşamayacağına, öndersiz kalan devrimcilerin etkisiz kılınacaklarına dair propagandalar geliştirmeye başladılar. Ancak bu umut fazla yaşamadan söndü. Önderlerinin intikamını almak ve halka yeniden umut vermek için, o alanda faaliyet yürüten partizanlar, Karakoçan ve çevresinde üç karakol baskını gerçekleştirerek düşmana büyük kayıplar verdiriler ve böylece devrimci intikam eylem-

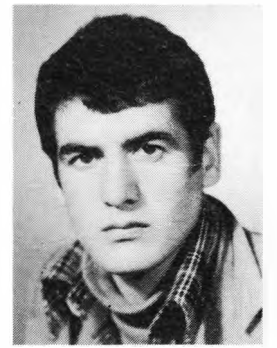
Ali UĞUR (Cihan Mahmut)

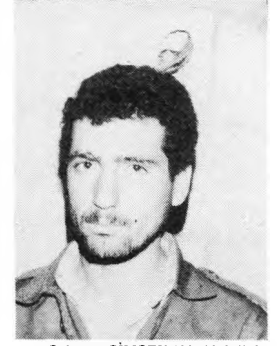
Bilge YUMUŞAK (Cabbar)

Emin SARI (Beşir)

Nuri ASLAN (Haşim)

Şehmuz ŞİMŞEK (Ali Abdullah)

lerini en başanlı biçimde uyguladılar. Eylemler 8. Kolordunun tüm propagandalarını yerle bir ederek sömürgecileri büyük bir panik içine sürükledi. Böylece halk üzerinde yaratılmaya çalışılan pasifikasyon etkisiz kılındı.

3- 15 Ağustos Atılımının Yıldönümünde Halkımız Daha Güçlü Savaşıyor.

Kürdistan'da ulusal özün önemli oranda korunduğu ve 1925'lerde Şeyh Said isyanının patlak verdiği bir alan olan Genç, yeni dönem direnişinin kitlelerce coşkuyla karşılandığı alanlardan biri. Şeyh Said isyanının etkileri nedeni ile yurtseverliğin derin olduğu bu alan sömürgecilerin en alçakça baskı ve zulmünden fazlasıyla etkilenmiş, kitlelerde sömürgeci düzene karşı tepki yer yer açığa vurulur olmuştur. Bu alan, sömürgecilğe karşı isyanların en erkenden ortaya çıkabileceği bir alan olma konumunu korumaktadır. Nitekim daha şimdiden çok sayıda kişinin dağlara çıkmaya başladığı haberleri gelmektedir. Bunlardan birisi de Doğanlı köyünde meydana gelen direniştir. Gelen haberlere göre, sömürgecilere işbirlikçilik yapmayı reddeden Doğanlı köyü muhtarı, ailesi ile birlikte dağlara çıkmıştır. Bu tür direnişlerin yakın gelecekte daha da yaygınlaşması ihtimali fazladır. Halkın bu duygularının kabarmasında yörede yükselen devrimci mücadelenin etkileri belirleyici rol oynamaktadır. Bu alanda bir süre önce Suveren nahiyesi karakolu basılmış, sömürgecilere ağır kayıplar verdirilmiştir.

Mücadelemiz açısından önemli bir konumu olan Muş'un Bulanık yöresinde de devrimci etkinlik giderek artıyor. Bulanık merkezinde gerçekleştirilen karakol baskınında 25'den fazla sömürgeci asker ölümle cezalandırıldı. Bu eylem ve devrimcilerin alanda giderek artan etkinliği, provakasyonun bu alan üzerinde oynamaya çalıştığı oyunları bozdu. Provakasyon, Kürdistan'ın kuzeyi ile güneyini birbirine bağlayan bir geçit konumunda olan bu alanda etkinlik kurarak güneyde gelişen mücadelenin kuzeyi etkilemesini engellemeyi hedeflemekteydi. Ancak Bulanık'ta gelişen devrimci mücadele kitlelerin yakın desteğini kazanarak provakasyonun planlarını boşa çıkardı.

Mücadelemizin hızla etkilemeye başladığı bir diğer alan da Kars ve eski direniş merkezi Ağrı yöresidir. Sömürgecilerin geçmiş isyanlar ardında üzerinden çokça oyun oynatarak tahribatlar yaratmaya çalıştığı ve yaygın bir ajanlaştırma faaliyeti geliştirdiği bu alan, bugün sömürgecilerin etkinliğini parçalama yolunda hızla ilerliyor. Gelen haberlerde Kars ve Ağrı yöresinde yaygın bildiri ve yayın dağıtımı gerçekleştirildiği, Ağrı merkezinde Cephe bayrağının çekildiği, Doğu Beyazıt ilçesinde de Atatürk büstünün havaya uçurulduğu bildiriliyor. Bu çalışmalar giderek derinleşip, yaygınlaşmakta ve daha üst eylemler için koşullar daha da olgunlaşmaktadır.

Kürdistan'ın orta kesimi de son aylarda düşmanla devrimciler arasında çetin çarpışmalara tanık olan alanlardır. Teslim olmuş bir-iki hainin işbirliği ile düşman tarafından 9 Mart 1985'de Sason-Kulp arasındaki bölgede pusuya düşürülen 8 kişilik partizan grubumuz saatlerce süren bir çarpışma sonucu şehit düştü. Aralarında bir de bayan devrimcinin bulunduğu yoldaşlarımız, çatışmada 1 subay, 2 assubay ve bir ihbarcıyı cezalandırdılar. Ayrıca 25 kadar asker öldürüldü ve bir o kadarı da yaralandı. Temmuz ayı ile birlikte Sason tam bir direniş kalesine dönüşürük yoldaşlarımızın intikamı alındı ve ihanetçilerin yaratmaya çalıştığı olumsuz etki

kırıldı.

Diyarbakır'ın Lice ilçesinde Kurtuluş Kuvvetleri ile sömürgeci ordu güçleri arasında çıkan çatışmada 1 üstğmen ile 2 asker öldürüldü ve çok sayıda asker yaralandı. Olayda devrimciler kayıp vermeden kurtulmayı başardılar. Ayrıca Kulp'un MDP'li ajan Belediye Başkanı, Kurtuluş Kuvvetleri tarafından pusuya düşürülerek ölümle cezalandırıldı. Olay tüm yörede geniş yankı ve etki yarattı. Diyarbakır'ın bir diğer kazası olan Ergani'de polis ve jandarma karakoluna baskın yapılarak düşmana ağır kayıplar verdirildi. Silvan'da devrimci mücadele tüm hızı ile gelişmeye başladı. Geçmişten bugüne sömürgecilerin bir üs haline geldikleri Diyarbakır ve yöresindeki bu eylemler düşman üzerinde tam bir baskı aracına dönüşürken halk kitleleri büyük bir heyecanla devrimci mücadele etrafında kenetlenmeye başladılar. Diyarbakır zindan direnişinin büyük etkisi altında bulunan ve gelişmeler yakından tanık olmuş olan Diyarbakır halkı, zindanlarda katledilen, çürümeye terk edilen evlatlarının intikamının fazlasıyla alınmaya başladığını göremek devrimci harekete olan güven ve saygısını derinleştirdi.

Orta Kürdistan'ın bir diğer yöresi olan Mûtki'de Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile sömürgeci güçler arasında 1 Mayıs günü bir dizi çarpışma meydana geldi. Olayda 2 assubay, 2 onbaşı ve 1 er öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı. Çarpışmada 3 yoldaşımız şehit düşerken, 2 yoldaşımız da yaralı olarak esir düştü. Aylarca süren işkenceler sonucu yoldaşlarımızı katleden düşman, gelişmeler karşısında içine düştüğü acızlığı gizlemek için çarpışmadan aylar sonra bir açıklama yaparak beş devrimcinin öldürüldüğü haberini verdi. Böylece aynı olayı iki kez yayınlayarak ve işkenceler öldürdüğü devrimcileri, çatışmada öldürülmüş gibi göstererek devrimcilere verdiği kayıpları fazla göstermeye ve suçlarını gizlemeye çalıştı.

Kürdistan'ın güneyine inildikçe direnişin en güçlü olduğu alanlar çıkar karşımıza. Eruh ve Şemdinli'den sonra yeni yeni devrimci kalelerin yaratılmaya başladığı bu bölgede tüm sınır boyunca ve Batman'a kadar uzanan alan alev alev yanan bir savaş odağı durumundadır. Temmuz hamlesinin en güçlü yaşandığı bu alanlarda sayısız eylemler gerçekleştirilerek düşman güçleri tam bir telaş ve tecrit sürecine sokuldu, halk kitleleri devrimciler etrafında bir daha kopmazcasına kenetlenmeye başladı. Bu alanlar ülkenin dört bir yanındaki mücadeleler için bir geri üs rolü oynayan ve bu mücadeleleri her şeyleriyle besleyen devrimci odakları durumuna dönüştüler. Geçtiğimiz bir ay boyunca gerçekleştirilen eylemlerin en önemlilerinden birisi Batman'da petrol kuyularına yönelik sabotajlardı. Çok sıkı denetim altında bulundurulmuş bu alanda devrimciler hiç bir kayıp vermaksızın eylemlerini başarıya götürdüler ve kuyular günlerce yandı. Sömürgeciler bu eylemler karşısında şoke olarak, Batman'ı adeta yeniden işgal ettiriler ve sokağa çıkma yasağı koydular. Ancak devrimcileri ele geçirmeyi başaramadılar.

İdil, Midyat ve Çatak'ta şehir işgalleri gerçekleştirildi ve 60 sömürgeci asker esir alındı. Cizre'de dört ayrı karakol basılarak sömürgeciler ağır maddi ve manevi kayba uğratıldılar. Çatak'ta Adliye Sarayı işgal edildi, 10'nun üzerinde güvenlik görevlisi cezalandırılarak çok sayıda asker ve subay esir alındı. Bütün bu eylemler sırasında yüzlerce kolluk kuvvetleri mensubu ve ajan öldürüldü veya esir alındı. Çok sayıda silah kamulaştırıldı. Bu süreçte 200 000'i aşan Türk ordu kuv-

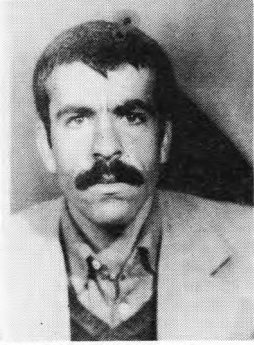
vetleri ve milisleriyle çatışmada 20'ye yakın PKK kadro ve savaşçısı şehit düştü, yaralandı, ya da esir alındı. Geline aşamada Şemdinli, Yüksekova'dan başlayarak güneybatı ve kuzeybatıya doğru 1000 km'lik bir savaş hattı açılmış bulunuyor ve burada mücadele kıyasıya sürüyor.

4- Sömürgeci Faşistler Susuyor, Korkunun Ecele Faydası Yok!

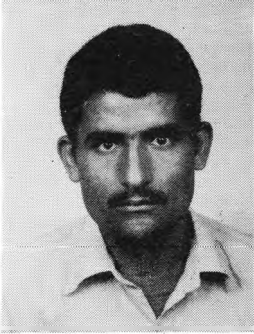
Evet, 15 Ağustos 1984'de yakınlık devrim ateşi birinci yıldönümüne yaklaştığımız şu dönemde tüm Kürdistan'ı boydan boya saran bir yangına dönüşmüş bulunuyor. Temmuz ayı tank olduğu yüce eylemlerle direniş mücadelemizde en şanlı sayfalardan birini açtı. Genç halk kitleleri yoğun baskı ve işkencelere rağmen devrimci eylemlerimize tüm gücü ve coşkuyla destek oluyor. Halktan yüzlerce insan bizzat eylemler içinde yer alarak, alıyor. Sömürgeci faşist Türk devletinin Kürdistan'daki egemenliği ve otoritesi artık bir daha tesis edilemeyecek ölçüde tahribata uğradı ve bu otoritenin yerini halkımız öz temsilcileri olan devrimcilerin sarsılmaz otoritesi almaya başladı.

Evet tüm bu gelişmeler olurken TC'nin akıl yöneticileri "dud yemiş bulbul" gibi susuyor. Türk Gn. Kurmayı susuyor, satılmış sömürgeci Türk basını susuyor. Tüm sözde siyasetçileri susuyor. Diller, ancak devrimcilerin ya da yurtseverlerin imha edilib, yakalandığı an çözülüyor ve fakat sonra yeniden susuyor. Tüm bu gelişmeler ortamında halkın gözleri önünde adeta sahneye çıkmış, hep birlikte "gör-müyorum, duymuyorum, söylemiyorum" biçiminde bir kara mi-zahı sergiliyorlar. Peki ne oldu faşist Evren'e, Gn. Kurmayına, basın-yayınına ve siyasetçisine? Niçin susuyorlar? Susuyorlar, çünkü KUKM'nin tutuşturduğu yangın ül-kemizin dört bir yanını sarmaya başladı. Susuyorlar, çünkü yalan-larına artık en yakınları bile inan-mıyor. Susuyorlar, çünkü kayıpla-rını gizlemek zorundadırlar ve çünkü öne sürerek ve deneyerek hiçbir tedbir ve çareleri kalmamıştı artık. Susuyorlar, çünkü ge-rillanın oyununa gelmek istemiyor-lar, savaş taktiklerine ve hilelerine baş vuruyorlar ve KUKH'nin meş-ruiyet ve alaniyet kazanmasından korkuyorlar. Ama artık nafile! Kor-kunun ecele faydası yoktur, bunu bilmiyor musunuz? KUKH nasıl kendisini size zorla kabul ettirmiş ve devrimci savaşı dayatarak sizi bu ateşin içine çekmişse, aynı bi-çimde devrimci savaşımız karşı-sında içine düştüğünüz aksi, işle-diginiz suçları da size en yakın bir bir itiraf ettirerek bu suskunlu-ğunuzda yırtmasını bilecek; halkları-mızın önünde diz çöktürerek "aman" diletecek, ancak baş vur-duğunuz hiçbir yöntem, tarihin ve çağın bir yüzkarası, lanetli bir yükü olan varlığını daha fazla ayakta tutmanıza yarayamayacaktır. Da-ha şimdiden elle tutulur bir olay haline gelen İğrenç sonunuzun böyle gerçekleşmesini ne yalan ve demogojiler, ne baskı ve katliamlar, ne örtbas etme, bastırma çabaları ve ne de Özal'ın barajlar, ve yatırımlar politikaları önleyebilecektir.

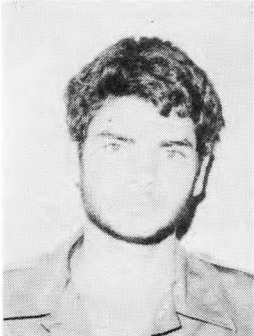
**"15 Ağustos Şanlı Atılımı Halkımıza Kutlu Olsun!
"Kahrolsun Emperyalizm, Faşist Türk Sömürgecileri ve Hertürden Uşakları!
"Yaşasın Halkımızın Şanlı Ulusal Devrimci Direnişi!
"Zafer PKK Önderliğindeki KUKC'inde Birleşen ve Direnen Halkımızın Olacaktır!"**

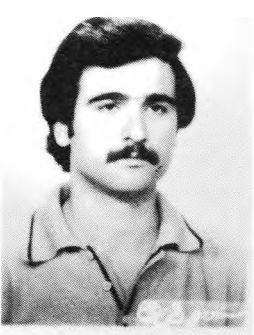
Yaşar KAHRAMAN (Kasım)

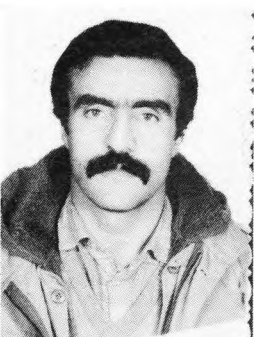
Mehmet AĞASLAN (Nasır)

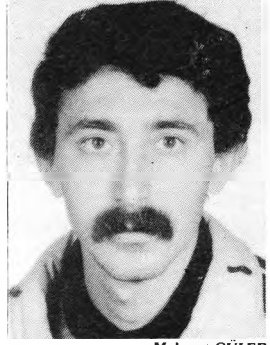
Ahmet ÇALIŞKAN (İsa)

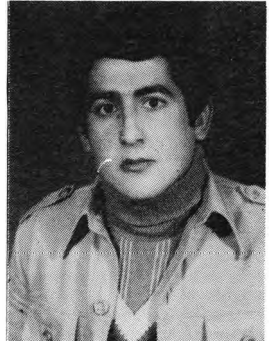
İ. Hüseyin BİLGİN

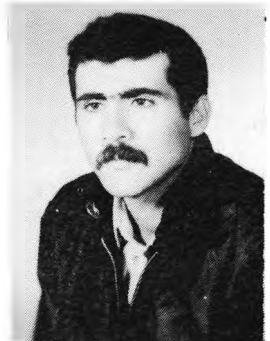
Sabri GÖZÜBÜYÜK

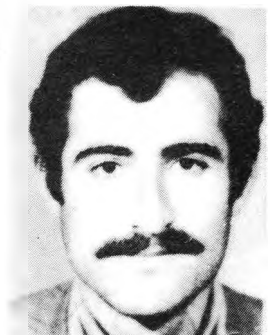
Mehmet GÜLER

Hüseyin ALTUNTAŞ

Ziyaddin ÖZER

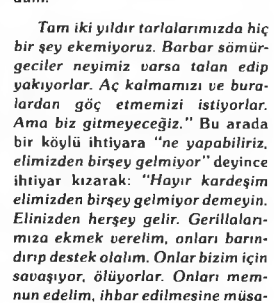

Ahmet İBİN

Bozan OKTAY

Hüseyin YILMAZ

Ben Mardin'in K. Köyündenim. Mücadelemize ilişkin değerlendirmelerini elimden geldiği kadar geniş izaha çalışacağım.

12 Eylül askeri darbesi yapılmadan önce de bölgemizde Talebeler (devrimciler) faaliyet yürütüyorlardı. O dönemde daha çok demeklere gidip geliniyor, köylülerle konuşuluyordu. Bazen askerlerle çatıştıklarını da duyuyorduk. Özellikle ağalara karşı verilen mücadele sonucu yöremizde de birçok ağa topraklarını terk ederek kaçmıştı. Bir takım zengin kişiler de İstanbul'a göçetmişlerdi. Yöremizde hükümetin hiçbir fonksiyonu kalmamıştı. Herkes bir sorunu olursa hemen gidip devrimcilere sölüyordu. O zaman da şimdi olduğu gibi Apocular en aktif mücadele eden tek Partiydi. Apocular, hem devlette hem de onların uşaklarıyla savaşıyorlardı. Cunta öncesi dönemde Apocularla KUK denen grup arasında çatışmalar meydana geldi. Biz bu duruma çok kızılıyorduk. Gerçekleri yeterince bilmediğimizden ikisini de Kürdistan'ın bağımsızlığından yana olan ve onun için mücadele veren örgütler olarak değerlendiriyorduk. Ama süreç içerisinde gerçek durumu öğrendik ve pratikteki durumları hangisinin gerçek, hangisinin sahte olduğunu açığa koydu. Geçmişte bize yol göstereceğini iddia edenler bugün birer ihbarcı olup çıktılar ve bizzat devlette çalışıyorlar.

12 Eylül cuntasının ardından devlet halka çok eziyet çektiydi. Bizim köyden de daha darbenin ilk günlerinde operasyon düzenlenerek 40-50 kişiyi köy meydanında işkenceye aldılar. Bir sabah erkenden başlatılan operasyonda bizim evi de bastılar. Oğlumu yakalayıp götürdüler. Oğlum kaçmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Ona çok işkence yaptılar ama ağızından tek kelime

ade etmeyelim. Türk askerleriyle çatıştıklarında onlara yardımcı olalım. Düşmanı artık buralarda barınamaz hale getirelim" cevabını verince, odadakilere hepşi yaşlı amcağı onayladılar. Daha sonra yaşlı yurtsever bana dönerek konuşmasını sürdürdü: "Dişardakilere, yanı Avrupa'dakilere de birkaç sözü ver. Gerillalarımıza biraz daha fazla destek versinler. Maddi ve manevi olarak savaşı desteklesinler. Biz burada elimizden geleni yapıyoruz. Odadakilere ellerinden geleni yapmalarını, destek olmalarını istiyoruz. Eğer bunu yaparsak düşman daha fazla dayanamayıp topraklarımızdan çıkacaktır. Bugün bile Türk ordu birlikleri her Kürt insanını ve taşını-agaşını gerilla zannediyor, adım atmadan korkuyorlar."

İhtiyarın bu konuşması hepimizi oldukça etkilemişti, gerçekler beynimize çakılmıştı adeta. Ben daha önceleri propaganda düzeyinde bildiğim şeyleri bizzat gözlerimle görmenin etkisiyle duyulanmıştım. Kendimi tutamadım ve en yüksek sesle, "Her Tışt ji bo Xelasbûna Kurdistan.", "Her Tışt ji bo Pêşmergên me.", "Biji Kurd û Kurdistan.", "Biji HRK." ü "Biji Serok APO!" sloganlarını haykırarak yaşlı amcamın ellerini öptüm. Odadakilere de adeta mücadeleyle katılma istemi canlanmı, herkes tartışıp konuşmaya başlamıştı.

Ve şimdi düşünüyorum ki halkımız biraz olsun uyanır uyanmaz yenilmez bir savaşı gücü haline gelecek ve düşmanı hak ettiği yere gönderecektir. Buna bizzat tanık oldum ve tüm yüreğimle inanıyorum.

22. 7. 1985
Şirwanlı

Kürdistan'dan yeni gelen bir yurtseverin mücadeleye ilişkin değerlendirmeleri:

Halkımız: "Tek Umut Ulusal Direniş Savaşdır" diyor

çıkaramadılar. O esnada silahımızın olduğunu ihbar eden şahısla birlikte tekrar evimize geldiler ve silahımızı bulup aldılar. Oğlumu da alıp götürdüler. Aylarca ondan haber alamadık. Sonunda bir tanıdığımız onu Diyarbakır zindanında gördüğünü bize haber verdi. Aynı baskı ve işkenceler Kürdistan'ın her köyünde yapıyordu. İhbarcılar coğalmıştı ve kimden şüphelenseler orayı işkence merkezi haline getiriyorlardı. Başımızdaki en büyük bela bu alçaklar olmuştu. Neredeyse en yakınımızdan bile şüphelenir olmuştuk.

Bu dönemde cezevinden de sık sık direniş haberleri gelmekteydi. En başta direnen tek güç Apocuları deniliyordu. Birçok Apocunun işkenceye şehit olduğu sölüyordu. Şimdi ise bunların haricinde diğer hiçbir siyaset (Kürt veya Türk) direnişe katılmamış ve kısa süre sonra da serbest bırakılmışlardır. Dışarda ise, bir yandan yurtdışına çıkan devrimcilerin bıraktıkları boşluk, bir yandan da cuntanın en ağır işkence ve yıldırma taktikleri son hızıyla uygulanıyordu. Hemen hergün köylerdeki gençleri toplayıp cezaevlerine dolduruyorlardı. Halkı sindirmek için de "artık buralara gelemezler, hiç umutlanmayın" diyerek umutsuzluğu aşılamak istiyorlardı. Ama halk biliyordu ki bu kadar insan yok olmaz, mutlaka birgün dönüp gelecekler. Bölgemiz sınıra yakın olduğundan Devrimcilerin dışarı çıktıklarını duyuyorduk. Aradan bir-iki yıl geçtikten sonra devrimciler yeniden yavaş yavaş gelmeye başladılar. Eskisi gibi rastgele davranıyor, çok yoğun bir hazırlık içerisinde oldukları beliliyordu. Halk onların döndüğüne çok seviniliyordu. Aradan çok geçmeden 15 Ağustos eylemleri patlak verdi. Ben şahsen hep bu anı bekliyordum. Kürdistan'ın bir çok bölgesinde gerçekleştirilen şanlı eylemlerin yanı sıra bizim yakınımızdaki Girik Karakolu da basılmıştı. Çok sayıda asker ölmüştü. Aynı olayda bir devrimci de şehit olmuştu. Daha sonraki aylarda Eruh'ta bir karakol baskınında da iki devrimcinin şehit olduğunu duyduk. Bu şehitlerin üzerinde Eruh eyleminden düşmandan alınan silahların olduğunu sölüyorlardı.

15 Ağustos'tan sonra bir çok Apocula karşılaştım. Halk giderek onlara daha fazla güveniliyordu. Ama Türk devletinin asırlarca baskıları yüzünden açtıkları devrimcilerle destekleyemiyorlardı. İhbarcılar iyice azalmışlardı. Halkın içine düşmanlık tohumlarını ekmeye çalışıyor, sömürgecilerin köylüye eziyet etmesine neden oluyorlardı. Bence Parti önce bunları temizlemelidir.

Tandıklarından H. köyünden Ş...., F...., H. L.... ve Cımarlı aşiretinden S.... isimli MIT'ler gün boyu polisle birlikte kahve vb. yerleri gezip, şüpheliliklerini yakalıyorlar.

15 Ağustos sonrası halk daha büyük gelişmelerin olacağını biliyordu. Herkes kendi arasında eylemleri konuşup tartışıyor ve gelişmeler biraz daha hızlanırsa gidip devrimcilere katılacaklarını sölüyorlardı. Halkın şimdi sessizliğine bakıp aldanmamak gerekir. Aslında en ağır işkence ve baskılara rağmen kimse devlette birlikte tavır

eden Türk devleti, insanlarımızı dış ülkelere pazarlamaya çalışmaktadır. Alım gücü sıfıra inen halk, alışverişe dahi çıkamaz hale gelmiştir. Açlığı dayatarak halkımızı mücadeleden uzak tutmaya çalışmaktalar. Ama köylüler bir lokma ekmekleri de olsa devrimcilerle paylaşmakta, her koşulda onlara sahip çıkmaktadırlar. Köyümüzdeki dul bir kadının çabaları buna en iyi örnektir. Bu köylümüz, zorlukla temin ettiği yiyeceğinin bir kısmını evine gelen devrimcilere vermişti. Devrimcilerin köyde kalmasını sankıncı gördüğünden onları hemen

göndermiş ve kendisi hazırladığı yemeği bulundukları yere kadar götürmüştü. Bulundumuzuz koşullar içinde büyük fedakarlık olarak değerlendireceğimiz bu yardım hemen hemen tüm köylüler tarafından da yapılmaktadır. Ben de sık sık onlara yemek götürüyordum. Bizimle oturup saatlerce konuşuyor, gelişmeleri anlatıyorlardı. Arasında Suriye'de bulunan yakınlarını yanına gittiğinde duyduklarını onlara da anlatıyorlardı. Ama onlar bizden daha çok biliyorlardı.

Bölgemizde şimdiye kadar sadece bir ajan-muhbir öldürüldü. Diğerleri hala devam ediyorlar. Bunlardan biri de T... köyünün muhtarıdır. 15 Ağustos sonrasında sınıri geçmek isteyen 4 devrimci ile askerler arasında çatışma çıkmıştı. Bunlardan 3 tanesi geçmeyi başararak 1'i ise geri kaçarak T... köyüne gelip bir eve sığınmıştı. Ev ise muhtara aitti. Muhtar hemen gidip karakola haber vermiş ve bu devrimciyi yakalamıştı. Yakalanan devrimciyi Nusaybin'e ulaştırmanın bulmuşlardı. Bu olay halkı çok etkilemişti. Hemen herkes ajamlardan nefret ediyordu. Hemen ertesi gün öldürülen devrimcinin arkadaşları gelip köy muhtarı ve iki oğlunu cezalandırınca herkes adeta bayram sevincini yaşıyordu. Halk Apocula çok güveniyor ve "onlar öldürülen arkadaşlarının intikamını mutlaka alırlar, hem de 10 kat fazlasıyla" diyorlardı. Bu olay üzerine Türk devleti bölgeye iyice güç yığmaya başladı. Tüm köylüler köy meydanlarına toplayıp sorguya çekiyorlardı.

Aynı dönemde Z... de Apocular kalyordu. Köylüler arasında onlara yemek götürüyorlardı. Bu operasyonda sömürgeciler burayı da kuşattılar. Birgün oduna giden bir kadını yakalayıp üstünü aramışlar. Kadının üzerinde bir tabanca ve bir kitap çıkıyor. Bunun üzerine tüm

köylüyü toplayıp sorguya çekiyorlar. Kadını da Diyarbakır'a götürüyorlar. Hemen de kendisinden bir haber alınmamıştı. Köydeki tüm erkekleri de cemselere doldurup bilinmeyen yerlere götürmüşlerdi. Aynı gün Cizre'ye yakın bir yerde bir muhtarın ihbarı sonucu Apocularla askerler arasında çatışma çıktı. Apocuların bulunduğu sığınığın etrafını saran askerler "teslim ol" çağrısı yapıyorlar. Onlarda silahla karşılık vererek çatışmaya girişiyorlar. Mağaradan ilk çıkan devrimciyi şehit ediyorlar. Diğer üç devrimci hemen dışarı fırlayarak el bombalarıyla askerlere saldırarak 1 yuzaşı, 1 asteğmen, 1 çavuşu öldürüyor ve çemberi yararak kurtuluyorlar. Daha sonra mağaraya giren sömürgeciler hiç bir şey bulamıyor. Bazı yiyecek maddeleri ele geçiriyorlar ve "bunları muhakkak eziyet veriyorsunuz" diyerek halka sölüyorlar. Devrimciler K...köyünde muhbirlik yapan T...ye birkaç kez pusus kurdular ama bir türlü ölmedi. Onun amcasının oğlu da ajanlık yapıyordu. Apocular onu bir kez yakalamışlar ama o yalan sölüyüp kendisini kurtarmıştı.

Bir de geçmişte devrimcilik maskesiyle halkı kandıran bazı unsurların durumuna değinmek istiyorum. Şimdiki durumda geçmişte devrimcilik yapanlardan Apocular hariç hepsi yerine oturmuş durumda. Bir kısmı da devlette işbirliği yapıyor. Halk bunların yüzünden devrimcilerden nefret eder hale gelmiştir. Ama 15 Ağustos'tan sonra gerçekleri gördük ve kime inanmamız gerektiğini daha iyi kavradık. Bölgemizde bir çok MIT'in cezalandırılması ve devlet güçlerine karşı konulan eylemler halkta büyük güven ve sevinç yarattı. Halk adeta bayram eder duruma geldi. Olaylardan sonra yapılan baskı ve operasyonlar halkı tedirgin etmiyor. Apocuların bitmeyeceğine ve mutlaka zafere ulaşılacağına inanıyorlar. Mücadele biraz daha boyutlanırsa herkes savaşa katılacaktır.

Operasyonlara katılan askerler de durumlarından çok şikayetçiler. Onların elinde olsa kimseye birşey yapmazlar fakat üstleri emredince mecburen yapıyorlar. Her asker bunu açıkça sölüyordu. İçlerinde Kürt olanlar ise gizliken bizimle Kürtçe derleşiyorlardı. Şubaylar özellikle de Kürt askerlerle üzerinde duruyor ve daha çok işkence yapmaya teşvik ediyorlar ya da zorla yaptırıyorlardı. Ayrıca her yakaladıkları köylüyü bir sürü önceden hazırlanmış silah ve malzemeyle televizyona çıkarıyorlar ve işte teröristleri yakaladık diye yayın yapıyorlardı.

Bir de Evren'in Eruh gezisine değineceğim. Eruh'a geldiğinde ben de gitmişim. Halk onun diyeciklerini merak ettiği için alana toplanmıştı. Konuşma bitmeden herkes küfrederek alana terketti. Halktan bir kişi onu vurmak istemiş ama yakalanmıştı. O esnada silahımı atesleyip kendisini öldürmüştü. Yanımda bulunan biri de yaralanmıştı. Halk birşey bekliyor ve savaşı başlatmaya çağı günün adeta ipi çekiyor. Ben bile şimdi burada olmama rağmen savaşa katılacağım günleri bekliyorum. Çocuklarım ve ailem de diğer Kürdistanlılar gibi yaşasın, mücadeleye katılınlar diyorum.

Halk arasında en çok konuşulan şeylerden biri de önderimiz APO'di. Hemen herkes onu görmeye can atıyor, ondan ilahi bir şeyden bahsederek gibi bahsediyorlardı. Bu durum beni alsında Kürt halkının özlem ve istemlerinin neye olduğunu, mücadelesini karış tutumunu izah etmeye yetecektir.

***Yaşasın Halkımızın Devrimci Direnişi!
*Yaşasın Ulusal Önderimiz APO!
*Kahrolsun Faşist, Barbar Sömürgeciler!**

ŞANLI 15 AĞUSTOS ATILIMININ I. YILDÖNÜMÜ VE DOĞRU DEVRİMCİ SİYASETİN ZAFERİ

Baştaşıfı Syf: 1'de

olduğunun bilincindedir ve O'na da son bir darbe vurarak imha etmek amacıyla 1983 Mayıs'ında G. Kürdistan'a müdahale eder. Amaç, PKK hareketinin tüm kadrolarını balaında imha ederek, teslimiyeti dayatarak başaramadığını kılıcı ile başarmaktır. Ancak bu plan faşist Türk ordusunun ağır kayıplar vermesi ile sonuçlanır. Bu saldırı ile birlikte, aynı dönemde devrimci hareketimize dayatılan provakasyon hareketi de boşa çıkarılır.

Diğer taraftan önderleri devrimci hareketler ya imha ya da tasfiye edilen veya bağları kopartılan kitleler, cuntanın azgın saldırıları ve pasifikasyon politikası sonucu iyice sindirilmiş, korkunç bir umutsuzluk, yoksulluk ve acı içine çekilmişlerdir. Cuntanın insanlık dışı dayatmalarına tepki duysalar da öndersiz oldukları için bunu açığa vuramamakta, cuntanın demogojileri altında devrimci mücadele umutları önemli oranda sarsılmış bulunmaktadır.

Devrimci hareketlere vurduğu darbelerle artık bir daha güçlü bir muhalefete karşılamayacağını uman ve suskun kitlelerin durumuyda da bu umutları pekişen faşist cunta, artık iktidarını daha rahatça yürütebileceği inancındadır ve üstelik dünya kamuoyunu da buna inandırmış durumdadır.

İşte 15 Ağustos tarihsel atılımı böylece bir dönemde gerçekleştirildi. Umutsuzluğun, yığınların, tasfiyeciliğin ve teslimiyet bulutlarının topluma ve sol hareket içindekiler bir kabus gibi çöktüğü böylece bir ortamda bu inanılmaz, adeta mucize gibi bir şeydi çoklanırsa. Yine, düşman ve efendileri için bu tam bir şoktu. İnanamadılar önce. Sonra, geçmişteki insanları bir benzeri sandılar. Ordu, "İsyan var" diye ayaga kalktı, Kürdistan'a yığıldı. Ancak ortada ne bir isyan ve ne de eylemi yapanlar vardı. Gelişmeleri hafife almak istediler bu kez, fakat kendilerini en rahat hissettikleri bir dönemde, böylesine güçlü örgütlü eylemler gerçekleştirebilen ve üstelik hiçbir kayıp vermeden geri çekilen devrimcilerin gücü karşısında bunu da yapamadılar. TC tarihinde ilk kez karşılaştıkları böylesi eylemlerin kendi sınırları getirecek bir yangını ilk kılıcımlı olduğuna inanmak istemediler, ancak gerçekler acımasızdı ve o gerçeklere boyun eğmek zorunda kaldılar. Ordularının büyük bir kısmını Kürdistan'a aktararak her yerde devrimci avına çıktılar. Kürdistan'ı baştan sona kapsayan operasyonları gerçekleştirdiler. Devrimcilerin barınma koşullarını tamamen ortadan kaldırdıklarına duydukları güvenle, onların eylemi gerçekleştiren sınırdan geri çekildiklerini söylemeye başladılar. Ordunun içine düştüğü aczi çizilemek için daha iyi bir gerekçe bulunamazdı da. "Yakaladık, çember daralıyor, sonları geldi" propagandalarının sonu gelmeye bir tek devrimci dahi yakanamıydı, Kürdistan'ın zor coğrafik koşullarının da etkisiyle ordu içinde kaynaşmalar, bunalmalar, kaşıklar başgöstermeye başladı. "Kahraman mehmetçik" daha savaşın ilk adımlarında tökezleyip kofluguza açığa ortaya koydu; "yenilmez Türk ordusu" efsanesi yerle bir oldu.

Ordunun yapısında görülen bu sarsıntı tüm devlet yapısında da ortaya çıktı. Devlet otoritesi yerle bir oldu. Dört yıl boyunca yapılan "devrimcileri bir daha dirilmemek üzere bitirdik" demogojisinin kofluguza açığa çıkınca tüm devlet yetkilileri birbirlerine girdiler, sorumlu aramaya başladılar. Cuntanın başı "dokunulmaz ilah" Evren'e dahi tepki gösterilecek önüne koyduğu hedeflerdeki başarısızlığının devlet varlığını tehlikeye soktuğu ifade edildi. Hükümet içinde çalkantıların önu alınmayarak çeşitli kılıflar altında tasfiyeleri başladı. Her türlü sorunun tek çözüm gücü olduğuna iddia eden faşist rejimin inanılırlığı yerle bir oldu. Cunta, efendileri emperyalistler karşısında da güç duruma düştü.

Kürdistan'daki bu yeni gelişmeler yalnızca Türk cuntasının gafil avlamakla, onu şaşırtmakla kalmadı. Cuntanın, devrimcileri bitirdiği demogojisine inanan emperyalist çevreler ve uluslararası kamuoyu da derin bir şaşkınlık içine düştü. Emperyalist çevreler olayların gerçek karakterini kav-

rayarak Türkiye'ye yaptıkları yatırımlardan vazgeçmeye ve yine dünya basın-yayın organları, eylemleri ve Kürdistan halkının mücadelesini uzun uzun işlemeye başladılar. Tüm dünyaya unutturulmaya çalışılan Kürdistan ve Kürt gerçekliği böylelikle etrafındaki tecrit duvarının yıkılması ile tartışılmaya, dikkatler buradaki mücadeleye çekilmeye başlandı. Emperyalist ülkeler Kürdistan politikalarını bir çevrede yeniden gözden geçirmeye başladılar.

Diğer taraftan yıllar yılı Kürdistan gerçekliğine gözlerini kapatan sosyalist çevreler de bu yeni gelişmelerle birlikte Kürdistan'daki mücadeleye ille biraz daha yakından ilgilenme sürecine girdiler. 15 Ağustos atılımı böylelikle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile dünya sosyalist, ulusal kurtuluş ve ilerici-devrimci güçleri arasında bir köprü rolü oynamış oldu.

15 Ağustos eylemleri, faşist Türk devletinin yüzündeki tüm maskeleri yerle bir eden eylemler oldular. O güne kadar "demokrasiye döndüğü" yolundaki safasatlarla dünya kamuoyunu aldatan Türk faşist cuntası, Kürdistan halkına yönelttiği insanlık dışı saldırılar ve operasyonlarla bu konuda nasıl bir aldatmaca içinde olduğunu sergiledi. Türk egemen sınıflarının bu en son temsilcileri görülmemiş bastırma, demogojik sapırmalar, teşhir ve örtbas etme yöntemlerini çeşitli biçimlerde kullanarak, direniş gerçekliğini halkımıza ve dünya halklarına çarpık bir tarzda yansıtmaya çabasına girdiler. Eylemlerin kendilerinin "demokrasiye geçiş" çabalarını sabotaj etmeye yönelik olduğunu iddia ettiler ve eşkiyalık suçlamasında bulundular. Ancak tüm bu demogojik kendilerinin demokrasi ve halk düşmanı yüzünün açığa çıkmasını engelleyemedi ve ilerici insanlığın bu çağdışı barbar güç tepkisi yeniden artmaya başladı.

Ancak, devrimci eylemlerimizi böyle değerlendirip saldırıların yalnızca Türk sömurgöçleri değildi. İcazetli sol ve Kürt küçük-burjuva reformistleri de hep bir ağızdan bu eylemlerin "provakasyon" olduğunu ve "demokrasiye dönüş" çabalarını balatalayacağını ileri sürerek en alçağca saldırılara yöneldiler. Liberal burjuvazinin peşine takılmış olan ve tüm planlarını 1988 seçimlerine göre yapan bu sahte sol güçler, ortamın kızışmasından son derece rahatsız olarak kendilerine de bir mücadele çağrısı olan bu soylu eylemlere kraldan daha kralcı kesilerek saldırdılar. Düzene karşı durması gereken bu güçlerin sosyal-şoven reformist anlayışlarından dolayı gerçekler karşısında kör ve sağır kalmaları, hatta bununla da kalmayarak direniş saldırılarına ve devrimci hareket karşıtı kutsal ittifaklar oluşturmaları kendileri açısından gerçek bir talihsizlik olmuştur. Bütün bu tutumları, bu güçlerin, PKK'nin önderliğindeki silahlı direnişin, Ağustos atılımının değerini düşürme ve onu örtbas etme çabalarının ifadesi olmakla kalmamakla, halkların çıkarlarına ne kadar ters düştüklerini de ortaya koymaktadır. Onların bu konumları halklarına karşı yerine getirmeleri gereken, ancak ısrarla kaçındıkları görevlerinin neler olduğunu da ortaya koymaktadır. Ve bu, aynı zamanda bölgemizde, tarihte ve günümüzde emperyalizmin işbirlikçileri vasıtasıyla karmakansık bir hale getirdiği çelişkiler yumağının nasıl çözüme kavuşacağı konusunda da birazcık sağduyu sahibi olan insanlar için zengin deneylerle doludur.

Bir yıldan beridir süren mücadele konusunda, başta Türk basını olmak üzere, onunla beraber neredeyse nağmelerine kadar aynı telden çalan sahte sol ve reformist akımların yayın organları inkarcılığa başvuruyor ve çarpıtmalarda bulunuyorlar. Ne pahasına olursa olsun, yaşamak isteyen, haklı olan ve saygı duyulması gereken halk gerçekliğimize saldırmaktan çekinilmiyor. "Eşkiyalık hareketi, bölücü çıkış, yıcıklık": Türk burjuvazisinin kendi katliamlarını gizlemek için, basını, radyosu ve televizyonunda tekrarladığı günlük nakaratlar bunlar. Diğer taraftan, PKK'ye, "Apoculuğa" karşı kutsal ittifaklar kuran yerli-şirlikçi reformist kesimler ve her zaman onunla işbirliği içinde olan sosyal-şovenizmin, sorunları çarpıtması, gerçeğin ismini bir türlü koymak istemesi, sanki gelişmeler bir önderlik olmaksızın kendiliğinden ortaya çıkmış gibi davranmaları, Türk burjuvazisi kadar ol-
sunu namuslu olamamaları, ne pahasına olursa olsun, direniş isim olarak sahip çıkmaları ama onu gerçekleştiren gücü ve direnişin kahramanlarını yerle bir etme konusunda her türlü çirkinliğe başvuracak kadar zengin ve ileri-şirlikçi oldukları kadar kabul ettireceği çok şey vardır.

15 Ağustos yüce atılımı ve sonrasında gerçekleşenler PKK kendi önderliğinde halkın bütün makus talihini yıkmaya yolunda tarihsel bir adım atmıştır. Yüregimiz üzerindeki pası, ondan da öte Türk burjuvazisinin deyişle, "beton kaşları" parçalamış, halkımızın başucuna dikilen mezar taşlarını alıp fırlatmış, ölümlü pek de kolay kabul etmeyecek bir halk gerçekliğini ifadesi olmasını bilmiştir.

Elbette ki halen eksiklikler, zayıflıklar çok fazla ve yetkinleşme gereği var. Düşmanın hala imha sevdasından vazgeçmeyecek kadar bize hayat hakkı tanımaması söz konusudur. Eskisi kadar kör bir inkarcılık tarzında olmasa da, ilerici insanlığın hala çok haksız bir biçimde halkımızın kaderine karşı ilgisizliğini sürüp gitmesi gerçeği var. Ama bütün bunlara rağmen, gerçekler inatçıdır. Ve hele halkların ilerici-devrimci gerçekliği çok daha fazla inatçıdır ve hakkını alma konusunda her türlü baskıcı, gelişmiş barbarlık yöntemlerinden daha güçlüdür. Buna inanamak mücadeleyi sürdüren öncü elbetteki susmayacaktır. Elbette ki, bu barbarlıklar ve düzenbazlıklar açığa çıkararak, kendi zayıflıklarını güce dönüştürmesini bilerek, kendisi için kader diye çizilen tüm geçersizliği ortaya koyacak ve çapımızın en büyük haksızlığı ortadan kaldırmak için büyük bir namus ve onur savaşını sonuna kadar götürmesini bilecektir.

II- Tarihte Direniş Gerçekliğimiz ve Bazı Özellikleri

PKK Hareketi bir direniş hareketi olarak doğdu. Onun doğuşundan bugüne yükselttiği mücadelesine damgasını vuran da yine direniş bir ruhtur. Bu ruh, yüzyıllardır toplumumuza egemen kılınmak istenen yabancılaşma ve ihanete rağmen ve onları yerle bir ederek yıkılacak ve temelinde de toplumumuzun yeniden doğuşuna damgasını vuran yine bir ruhtur. Bu ruh Partimizin silahlı direnişi ile daha da billurlaşan ve 15 Ağustos atılımıyla zirveye ulaşarak mücadelemizi dönüştürme bir noktaya ulaştıran bir ruhtur ve tarihsel anlamda sahip bir yüceliğe ulaşmıştır. Bu temelde gelişen ve tüm toplumumuza dalga dalga yayılan silahlı direniş mücadelemiz yüzyıllara sığmayacak değerler yaratarak halkımızın kaderine damgasını vurmuş ve tarihsel bir rol oynamıştır. O halde, son bir yıllık direnişin ve sorumluluğumuz PKK hareketinin 8. yılını geride bıraktığı silahlı direnişinin tarihsel ve çağdaş anlamı nedir sorusuna cevap vermek gerekiyor. Bunu açığa çıkarmak için ise, geçmiş tarihimizde halkımız üzerinde uygulanan düşman politikalarını ve buna karşı yükseltiletilen mücadeleleri çeşitli özellikleri ile ele alıp irdelemeye ihtiyaç vardır.

Tarihte direniş gerçekliğimizin bazı özelliklerini gözönüne getirdiğimizde görülmektedir ki, karşımızdaki barbar, ılgacı, fetihi gücün, Türk egemen sınıflarının Kürdistan'a en son giren bir temsilcisi olarak Büyük Selçuklulardan beri bir özelliği inatça sürdürme gerçeği söz konusudur. Türk egemen boyları, Ortadoğu'yu istila ettiklerinde her alana özgü bir adaptasyonu gerçekleştirenlerken, Kürdistan'ın bazı özelliklerini de dikkate alan bir ilişki, baskı ve sömürgecilik siyasetini geliştirmişlerdir. Daha bu yıllarda Kürdistan'da gelişmiş Kürt beylikleri hüküm sürmektedir. Güçlü aşiret örgütlenmeleri ve kolay kolay zaptedilemez coğrafyasıyla Kürdistan'ın, geçmiş istilacılara olduğu gibi, Türk istilacılarına da kolay kolay fethedilecekleri bir ülke olmadıkları hissettirmişlerdir. Bu nedenle istilacı Türk boyları başlangıçta Kürt beylikleriyle adeta eşit iki hükümet düzeyinde, beylik-

lerarası eşit ilişkiler temelinde ilişkiler geliştirme politikasını yürütmüşlerdir. Türk boylarının genel otoriteyi sembolik olarak tanımları yetmiş, buna bir de hediye ve askeri bir güç olarak seferlerde yer alma olanakları eklendikçe Kürt boyları kendileriyle yakın ilişkiler geliştirmekten çekinmemişlerdir. Türk boyları diğer birçok alanda uyguladıkları yakıp-yıkma, dağıtma, kolonileştirme politikasını Kürdistan'da gerçekleştirmeye gücünü kendilerinde bulamamışlar. Ancak, Kürdistan'ın büyük savaş potansiyelinin değerini bilerek onları kendi istisnalarında kullanma ve gerektiğinde başvurulacak yedek bir güç olarak ele alma yanılgısına girecektir ancak akıllı davranmışlardır.

Büyük Selçuklular daha 1040'larda Kürdistan'ı bir eyalet olarak şekillendirenlerken, Kürt beyliklerine son derece geniş bir özerklik, dolayısıyla Kürt feodalitesinin gelişmesinin çerçevesini de oluşturmuşlardır. Bu politikayı daha sonraları Yavuz Sultan Selim döneminde devralarak geliştiren Osmanlı Türk egemenleri aynı politikayı daha da ustaca sürdürmekte zorluk çekmemişlerdir. Türk beyliklerinin kendi aralarında birleşememe ve varolan çelişkilerini çözmeye gibi bir özelliği vardır. Bu özellikten dolayı, bu dönemde yeni gelişmekte olan İran Şii Safevi devletinin gelişmesi karşısında Yavuz'un islam birliğini sağlama amacını Doğu seferlerinin başarısı için, mezhep çelişkisinin de etkisiyle Kürtler son derece önemli bir yedek güç olarak etkinliklerini sürdürmekte ve bu nedenle Yavuz, onlara her türlü tavizi vermekten kaçınmamaktadır. İdris-i Bitlisî'nin bu siyasetin ruhunu temsil etmesi bu nedenle ve Osmanlı İmparatorluğunun tümü içinde bir çok bağımsız hükümetler, imaratlar biçiminde bir Kürdistan statüsünün yaratılması olmalıdır. Arabistan, Anadolu ve Balkanlar için öngörülen şeyi neden Kürt beyliklerine tanımıştır? Bunu, Kürt beyliklerinin doğuya yayılma düğüm noktasını oluşturmalarında aramak gereklidir. Kürtler aynı zamanda ihtiyaç kuvvetleridir de. Bu özelliklerinden dolayı onlara başlangıçta en gelişmiş konumlar verilir. İmparatorluğun çıkarlarına bağlı olarak bu konum daraltılır veya genişletilir. İşte Kürdistan'da yabancı bir otoriteye çok güçlü bir tarzda bağlanmanın tarihsel temelleri Türk egemenleri tarafından böyle geliştirilmiştir.

Bu temellerde geliştirilen bağımlılığın iyice arttığı XIX. yy'a gelindiğinde yaygın isyanların patlak vermesi adeta kaçınılmaz hale gelmiştir. Kürt beylikleri klasik özerkliklerini, hükümet olma konumlarını yitirmekteydi. Aralarındaki anlaşma bozulmuştu. Tekrar eski konumlarına ulaşmak için çrpınacaklardı. Ancak çabı değişmiştir. Batı kapitalizmi, ticari ilişkileri, azınlıkların korunması ve Tanzimat Fermanı ile İslahat Fermanında verilen hakların hayata geçmesi için Osmanlıların düzen politikasına her türlü desteği verecek ve bu dönemde Kürt isyanlarının ezilmesini sağlayacaktır.

Geleneksel Kürt işbirlikçiliği XIX. yy. boyunca yürüttüğü tüm direnmeleri kaybeder. Gelişmeler bunu kaçınılmaz kılmıştır. Temsil ettiği feodal sınıf çıkarları direnişin o çağda yaygın olan ve gelişen ulusal kurtuluş sürecine girmesini olanaksızlaştırmıştır. Herşeyden önce, aşiretçi-feodal toplumsal yapı modern bir ulusal kurtuluş hareketini objektif olarak son derece daraltmakta, olanak bırakmamaktadır. İşte bu durum, Abdülhamid gibi, Osmanlı padişahlarının en kurnazı, kurnaz olduğu kadar da milli baskı politikasını yeni mucidi olan birinin elinde iyi bir çok olacaktır. Kürt ulusal direnişinin kösteklenmesi ve Ermeni ulusal hareketinin ezilmesi amacıyla Yavuz zamanında İdris-i Bitlisî'nin geliştirdiği Kürt beylik kuvvetlerini bu kez "Hamidiye Alayları" adı altında yeniden hortlatarak ve doğudaki ulusal kurtuluş kıpırdanmalarını bastıracaktır. Böylece burasının kendisi için önemli bir kuvvet-i ihtiyat olarak kalmasını sağlayacaktır. Bu politikanın ürünleri daha sonra Mustafa Kemal tarafından devralınacak ve bu kez de Türk ulusal kurtuluş savaşında Kürtler bir yedek güç olarak Türkler'in zafer kazanması yolunda kullanılacak, TC'nin oluşumuna hizmet ettirileceklerdir. Ve bu, Kürtler'in kendi imhaları temelinde

gerçekleştirilecektir. Tarih burada kendi egemenlerinin alçakça ihaneti yüzünden bir halka korkunç bir son hazırlamaktadır.

Türk ulusunun doğudan başlatılan kurtuluşunun temel gücü olan Kürt halkı, kendi egemenleri tarafından kayıtsız şartsız kullanılması için faturalarını kendi ulusal varlığını katliam, asimilasyon temelinde yok edilmesiyle ödeyecek ve o politikanın tüm aç sonuçlarını devrimler çağı, ulusal kurtuluş çağı olan günümüzde de ödemeye devam edecektir.

Kürdistan'da geçmişten buyana her baskı dalgası, ardından direnmeleri doğurmuştur. Ancak her direnme çok kısa bir süre içinde, öncülüğünün karakterinden dolayı, bir yandan bastırma, diğer yandan da satın alma yöntemleriyle etkisiz kılınmıştır. Bu, tarihimizin ikinci bir önemli bölüğüdür. Direnişin içinde yer alanlar ikiye bölünerek bir kısmı kılıçla ortadan kaldırılırken, diğerlerine maddi teşvikler yapıp, yaşam garantileri verilerek direnişi içerden hançerlemeleri sağlanır. XIX. yy. direniş hareketlerini baktığımızda hemen hemen hepsinde ortaya çıkan bir gerçekliktir bu. Kılıç ve satın alma başvurulan temel politikadır bu dönemde de. Örneğin, Bedirxan Bey isyanında görüldüğü gibi, tehdit seferleri denilen seferlerle üzerlerine birkaç kez yüründüğü direnişin başında yer alan beyliklerin ihaneti, direnişi yarı yolda bırakmaları, örgütlenmemeleri durumu kendisini gösterir. Ki bu dönemde Avrupa'da çok büyük direnişler yaşanmaktadır. Direnişten teslimiyete kayan isyan liderleri, kendi sınıf çıkarları garantiye alınır alınmaz, hemen İstanbul'a kapığı atarlar. XIX. yy'ın en büyük direnişine önderlik eden Bedirxan Bey teslim olduğunda İstanbul'a taşınır ve Abdülhamid zamanında örgütlediği bu kişisel yaşamı en açık ifadesini sahip olduğu 120 turunda bulur! İşte, Kürdistan halkının bağrından ihanetin çarpıcı bir örneği. Bu durum birçok isyanda tekrarlanır. İsyanlarda başvurulan politika; kısa sürede bastırma, tehdit, katliam, bir kısmını satın alma, İstanbul'a -şimdi Ankara'ya- taşıma, oralarda yer tutsaklık altında terbiye etme, TC'nin iyi bir uşağı haline getirme politikasıdır. Bunun sonucu ise, Kürdistan'da yüzyıllardan beri hüküm süren yabancı egemenlerin derinleşerek sürdürülmesi ve bugüne gelmesidir.

Yukarıda sözü edilen politika geçmişten bugüne TC tarafından son derece ustaca kullanılmıştır. Anadolu'daki halk hareketlerini karşı kullanılan bu politika daha Cumhuriyet'in henüz kurulduğu bir aşamada halkın temsilcileri olan komünistlere, demokratlara karşı da kullanılmıştır. Aynı şekilde, Kürt halkı ayaklanmalarında bu politika en yoğun ve en içgüçlü bir tarzda gündeme sokulmuştur. Türk egemen güçleri bu politika gereği halkın temsilcilerini bir yandan katle derlerken, diğer yandan da teslimiyete ve işbirliğine çağırılmışlardır. Mustafa Suphi'lerden tutalım, Dev-Genç hareketine kadar, Türk egemenlerinin bu politikaasının üzerinde uygulanmadığı hiç bir halk hareketi kalmamıştır.

Halkı aldatma, halkın muhalefetine kullanma, onu egemen sınıfın çıkarlarına kurban etme... İşte tüm Türk halk hareketlerinde imhadan kurtulan direnişin en son temsilcilerinin içinde bulunduğu gerçekliktir. Bu politika PKK üzerinde az mı uygulandı? Hayır, aksine en alçakça PKK'nin doğuşundan başlayarak günümüze kadarki gelişimi boyunca ona egemen kılınmaya çalışıldı. Hatta denilebilir ki, bu politikanın en alçak, barbar yöntemlerinden en ince düzenbazlıklara kadar yetkinleşmiş biçimleri. Özel Harbin en gelişmiş biçimleri olarak PKK gerçeğine dayatılmıştır. Bu dayatma yalnızca dışardan değil, içerden de yapılmıştır. Bu faaliyetlerin nasıl geliştirildiği bir çok parti yayınında ortaya konulmuştur, bilinmektedir. Düşman, basın-yayını ve diğer tüm araçlarını seferber ederek ve daha 12 Eylül faşist rejiminin ilk dönemlerinden başlayarak teslim alma ve dağıtma operasyonlarının yanı sıra, partiyi birkaç hainin eliyle içerden çoktarma, direniş eğilimini yoketme ve bunu dalga dalga tüm partiyi yayma faaliyeti yürütmüştür. Bu inkarcılığı daha sonra tüm parti tarihine yayma alçaklığı düşünmüştür.

Düşman bu faaliyetlerini son zamanlarda çıkardığı "Pişmanlık Yasası" ile daha üst bir noktaya sıçratmıştır. Kendisine göre suç ne kadar ağır olursa olsun, isterse 100 Türk asker ve subayını öldürmüş olsun,

PKK'li bir kişiyi katledecek ya da yakalatacak, partiyi şu veya bu biçimde zarar verecek bir kişiyi affedecek, ona vaa'dlerle bulunacak kadar alçaklaşan düşman, bunu yasa düzeyine çıkardı. "Türk askerine kurşun sıkanları asmayıp da besleyecek miyiz" diye faşist cuntanın başı, son yasayla birlikte bunlardan kendisiyle işbirliği yapacaklar için affı kanunlaştırmış oldu. Bununla tüm ideolojisini, politikasını adeta bir cümlede ifade edebilecek kadar net ortaya koydu. "Kim olursan ol, eğer PKK'ye karşı isen saflarımıza gel! Sana kucağımız açıktır. Tüm geçmişini unutabilir, seni bağrımıza basabiliriz" Evet, düşman PKK karşısında böylesine siliik, böylesine aciz ve alçak bir konuma girmiştir.

Düşmanın, devrimci hareketi imha etme, mücadeleyi boşa çıkarma yolundaki yöntemleri bunlarla da sınırlı değil. "Geçici köy kurucuları" (İzale-i Şekavet) kanunu ile düşman yine "Hamidiye Alayları" örgütlemeye çabası içindedir, hem de memur maaşlarına denk bir maaş ödeyerek! Bu da TC'nin en alçakça, yasadışı faaliyetlerinden birisidir. Sömürgeci faşist cunta, bu sıfat altında ve para karşılığında kendi halkını kurşunlayacak faşist milisler oluşturuyor. Eskiden MHP bunu gönüllü yapıyor. Şimdi MHP'den daha alçakça bir biçimde ve resmi devlet politikasının ürünü olarak kurşunla çıkıyor bu. PKK Hareketine karşı kullanılmak üzere Kürdistan'ın 13 ilinde bugün şanlı direnişimizin sürdüğü 13 ilde, "Köy Kurucuları Kanunu" uygulanmak isteniyor. Çok yoksul ve işsiz bırakılan Kürt insanları geniş maddi olanaklar vaadedilerek en içgüç bir tarzda kullanılmak, faşist milisler halinde örgütlenilerek, devrimci harekete saldırtılmak isteniyor. Üstelik bununla da yetinilmeyen, yozlaştırıcı yaşam biçimleri dayatılarak, gençliğin ve köylülüğün bu yaşamı yapacak yapı içinde pasifikasyonu öngörülüyor. Halkımızın başına bir karabasan gibi cömüş olan bu alçak düşman, bir yandan tüm bu uygulamaları dünyanın gözünü işine baka baka gerçekleştiren, diğer yandan da, sahte "Bulgar, Ermeni zulmü" yaygaraları ile sövenciyi alabildiğine körüklemeye çalışıyor. Ve üstelik bununla kendi barbar, insanlık dışı uygulamalarını örtbas etme sevdasına kapılıyor. Tarihte eşine ender rastlanacak direniş kahramanlarını "eşkiya, bölücü" diyerek kendisinin suçluluk maskesini gizlemeye çalışacak kadar alçaklaşan bir düşmandır söz konusu olan.

Hukuku altüst eden, siyaseti altüst eden, gerçek eşkiyalığı en gözü dönmüş biçim tarzda uygulayan, uluslararası ve ulusal çerçevede zorla kendisine yasal bir statü tanyan ve ilerici insanlığın da böyle kabul etmesini isteyecek kadar yüzüstüleşen bir guruh; bir suçların örgütü, ahlak düşmanı, namus düşmanı, azgın, sömürücü, toplum değerlerinin çürütücüsü, en azgın emperyalist güçlerin maşası, kanun-kural tanımayan bir gangsterler şebekesi ile karşı karşıyayız. Bunlara çok haklı olan bir mücadeleyi, ellerindeki muazzam teknik imkanlara dayanarak çarptırmak için hergün avaz avaz bağracaklar, ortalığı velleveye vereceklerdir. Onlar bizi insanlığımızın vazgeçireceklerini, bunu gerekirse bizi adım adım katliamdan geçirerek sağlayabileceklerini hesaplamaktadırlar. Çok tehlikeli niyet ve yöntemlerle bir saldırı ve imha ve buna karşı da soylu, her birisi bir destan olan direnişlerdir yaşanmakta olan. Bu direniş böylesine soylu ve tarihseldir ki, onu bütün yönleriyle çok iyi kavramak, tanımak, amaçlarını ve gelişimini iyice özümsemek vazgeçilemez ve ertelenemez bir görevdir.

III- 15 Ağustos Atılımının Ulusal Kurtuluş Mücadelemizdeki Yeri, 15 Ağustos Eylemlerine Kimler, Hangi Gerçeklerle Saldırdılar ve Gelişmeler Neyi Kamtladı

15 Ağustos atılımı herhangi bir atılım değildi. Tarihimizin 12 Eylül faşist barbar Türk sömürgeciliği tarafından bir daha dirilememesine karartılmak istendiği, ama aynı zamanda halklarımızın son kurtuluş umutlarının da filiz vermeye başladığı, doğru devrimci bir politikayla, önderlikle, uygun hazırlıklar zemininde ve öz gücüne güven temelinde nihai zafer doğrultusunda tarihe en anlamlı girişin yapılması için elden gelen tüm gücün seferber edildiği bir direniş olgusudur. Tüm eksiklik ve yetersizliklere

rağmen, tarihimizde çokça görülen ve bugünkü devrimci pratiğimizde hortlatılmak istenen işbirlikçiliğe, teşhir ve tecrite meydan vermeden, direniş alevini bir an bile söndürmeden, düşmanca dayatılan özel harbe karşı Kürdistan halkının öz savaşım biçimini kazanma azmiyle gerçekleştirilen bir direniştir. Bugüne kadar süregelen ve adeta kaçınılmaz bir kural haline gelmiş bulunan "direnme ve yenilme kanunu"nu bu kez tersyüz etmenin, nihai zafer yolunda direnmenin ve tarihimizin olumsuzluklarını bir kez daha tekrerr ettirmemenin adımı şanlı 15 Ağustos atılımı.

15 Ağustos atılımı aynı zamanda olağanüstü pratik çabaların biçimlendiği bir eserdir. İleride bu dönemi hazırlayanları ve yaratanları anılan derlendiğinde bu eser uğruna sarf edilen pratik çaba ile gösterilen cesaret ve fedakarlık daha ayrıntılı bir biçimde ortaya konulacaktır. Ama bir cümlede ifade etmek gerekirse, 15 Ağustos atılımı direniş tarihimize aynı zamanda bir emek kahramanlığı olarak geçecektir.

Ülkemizin coğrafya ve diğer özellikleri bakımından en çetin ve geri koşullarında; sonecere göre ve bilincin yoksun orta Kürdistan topraklarında gerçekleştirilen 15 Ağustos devrimci atılımı büyük karlı dağlar aşarak, günlerce aç kalınarak, aylarca yürünerek ve sonsuz propaganda ve ikna gücü kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Kendini, tarihini ve çağı tanımayanlara ulusal-toplumsal gerçeklerimizi ve mücadelemizi tanıtmak ve onları kendi savaşlarına kazanmak için büyük bir maratona kalkılarak ülke boyunda boya dolaşmış; sınırlar coğrafya engelleri ve feodal-şiretçi çitler bir bir aşılmıştır. Deneyebilir ki, bir anlamda bu alanın muazzam maddi ve manevi zorluklarına karşı büyük bir savaş verilecek yaratılan 15 Ağustos devrimci atılımı, özellikle de küçük-burjuva reformizminin soysuz rahat yaşam anlayışlarıyla devrimci safları çürütmeye çalıştığı bir ortamda, "en yüce değer emektir" şiarını en parlak bir biçimde doğrulamıştır.

Doğanın zorlukları ve her alandaki güçlüklerle karşı savaşta, PKK kadro ve sempati-zanları, bu savaşın tüm zorluklarını başından gönüllüce kabul ederek, sabır, fedakarlık, bilinc ve cesaretle oluşun büyük bir direniş örneği göstermiş; gerektiğinde hayatları ortaya koyarak inanç ve özverileriyle halkımız nezdindeki güvenilir ve inanılmazlık dokunulmaz kılmışlardır. İşte böyle bir yoğun emek temelinde gerçekleşen 15 Ağustos devrimci atılımı doğal olarak kitleler üzerinde derin izler bırakmış ve halk saflarında köklemiştir.

Ancak atılımın gerçek özelliklerini göremeyen Türk bujuvazisi, hareketi yakın tarihimizdeki Seyit Rızaların ve Şeyh Saidlerin direnişine benzeterek, belli bir hazırlıktan yoksun kendiliğinden bir isyan hareketi zannetti ve avaz avaz bağırma başladı: "Vahşiler, eşkiyalar ayaklandı! Gericilik hortlatıldı!" Bu gücünün "sol"daki borazanları da başta Ecevit olmak üzere, "Feodal kalınlardan son çırpını" diye eşlik ettiler. Ve yerli işbirlikçi-hain reformist maskelere bürünmüş yarasaalar, kendi halkı -ki bunların artık Kürt halkından olduğundan da şüphe edilir- ve ulusal değerlerine en küçük bir bağlılık sahibi bir kişinin bile saygı duyacağı bu eylemlere, Kürt ulusal değerlerini saat saat yücelterek tüm dünyaya duyuran bu eylemlere sağıanaktan boşarcasına saldırılar yönelttiler. Birçok gerici ruh yeniden ayaklandı. Osmanlı boy beylerinin saldırılarının benzerleri Türk ordusunun görülmemiş seferlerinde dile getirildi. İşbirlikçi hain Kürtlerin, o İdris-i Bitlisli ruhunu, aynı kökenden gelen Kamuran İnanların ve sayısız uşağı ağzından dile getirildi. "Birlikte bastırılmalı" ayaga kalktılar, eski yöntemlerle bastırabileceklerini sandılar, yürüdüler ve ayrılarca manşet üstüne manşet, haber üstüne haber yayınladılar: "Eşkiya kısırdı, Herokel dağı kusatıldı. 72 saatlık yiyecekler kalmı, Tükemnek üzere, teslim olmak üzereler." 72 saat yerini aylara ve aylar yerini bir yıla bıraktı. Sonuç: son elli yılın en acımasız kışına, adeta özel harbin bu en büyük destekçisine rağmen, direniş kırılmadı, giderek daha da boyutlandı. Tam tersine Kars'tan Antep'e, Dersim'den Hakkari'ye kadar, TC tarihinde görülmemiş bir genişlikte ve yoğunlukta; sayısı 100'lere yakın karakolun basılması, 1000'lere varan ajan, işkenceci, subay ve polis cezalandırılması, kan aktırılmak tek bir il ve ilçenin bırakıl-

mayarak, ülke topraklarının yüce şehitlerin kanıyla sulanması temelinde bu bir yıl içinde eşsiz bir destanın yazılması söz konusudur.

Son bir yılda PKK'nin şanlı direnişi zirveye çıkartılarak dost-düşmana karşı en mert bir tarzda temsil edilmiştir. Bunlar büyük gerçeklerdir; soylu gerçeklerdir; dost ve düşman tarafından saygı duyulması gereken kutsal gerçeklerdir. TC'nin de kabul etmek zorunda kaldığı bu gerçeklik, kendisinin dayattığı özel savaş karşı Kürdistan halkının yükselttiği kutsal direniş gerçekliğidir. Ve 15 Ağustos yıkılmadı. Ardi arkasına yoğunlaştırılarak devam etti. Büyük bir olay bu. Bugün Temmuz ay'ını geride bırakıp 15 Ağustos'a yaklaştığımız şu sıra görüyoruz ki, Temmuz, Hayrilerin, Kemallerin, Akiflerin o soylu direnişlerinde somutlaşan halkımızın yaşam tutkularının büyük bir hesap soruşa dönüşerek boya boyu tüm Kürdistan'da düşmana ses çıkartırmayacak, onu susturacak gelişmelere tanıklık etti.

Evet, bu ay içerisinde yalnızca Dersim'de 10'a yakın karakol, polis birimi basıldı, onlarca hain cezalandırıldı. Yalnızca Dersim katliamının sınırlı bir intikam alınmakla kalmadı, aynı zamanda TC için çok anlamlı olması gereken bir direniş gösterildi. Tüm bu gelişmeler karşın sömürgecilerden tek bir ses yok! Ancak herşeye rağmen tüm halk bu gelişmelerden haberdardır. Kars'ta da aynı türden gelişmeler sürüyor. Tüm Kürdistan'da onlarca şehrin devrimcilerin direnişleriyle cınlanması söz konusudur. Fakat TC'den hiçbir ses yok. Yalnızca şurada "2 bölücü", burada "5 bölücü", yine orada "3 bölücü imha ettim" türünden haberler vermekle yetinmekte, gerçekleri gizlemekte ve hele kendi kayıplarını vermekten ısrarla kaçınmaktadır. TC'nin bu kahepses suskunluğunun anlamı çok açık değil mi? İşler umduğu gibi gelişmedi. Neden bul O Eylül, Ekim, Kasım ayları boyunca sıraladığı manşetleri ve tüm dünyayı ayaga kaldıran haberleri neden yok şimdi? Eylemler daha mı az? Açık ki hayır, aksine tüm ülke karşı karşıya. Esas neden: gelişmelerin TC'nin aleyhine dönmeye ve işine gelmemesidir. Susuyor, çünkü gerillanın oyununa gelmek istemiyor(!). Susuyor, çünkü silah propagandasının etkisini kırmayı amaçlıyor ve böylece akıllı politika uyguladığını sanıyor!

İşte, 15 Ağustos atılımının 1. yıldönümü böylece, en zayıf bir anında halkımızın susturulmaması dili ve yükselen direniş ile görkemli karşılanıyor. Kürdistan tarihinde ilk defa bir direniş bastırılmayarak dallanıp budaklanmakta, derinleşip genişlemekte. Büyük umudu doğuran, birçok şeyin altının çizilmesini sağlayan, düşünce ve davranış kökünden etkileyen ve bundan sonra da etkilemesi kaçınılmaz olan gerçeklik de budur. Hiç bir ukalmanın örtbas edemeyeceği kadar açık olan bir gerçekliktir bu.

Ancak bu soylu gerçek karşısında suskunluğa gömülenler yalnızca sömürgeciler de değil. Utanmaz sosyal-soven basının bir Barış Derneği davası için, bir DİSK davası için o kadar gözyaşı dökerken, yüzbinlerin direnişine, atıldan onca kana ve iki Türk ordusunun boyunda boyu Kürdistan'daki saldırılarına ya ses çıkarmaması veya bir-iki kalemde çiziktirmesi sahtekarlığına ne demeli? Ya o İdris-i Bitlisli ruhundan kendisini bir türlü kurtarmayan, kuyrukcu, sahtekar reformist maskeli uşakların dut yemiş bul-bul gibi sesini çıkarmamasına ne demeli? Kürt, Kürdistan adını çok kullanan bu alçaklar takımına soruyoruz: Ulusumuzu hergün dünya halklarına bu kadar tanıtan, onun gerçekliğini haykıran ve düşmanın acizini böylesine derinleşen eşsiz bir direniş gerçekliğine düşmanlığımızı nasıl izah edebilirsiniz? Bu utanmazlığınız neyle açıklanacakmış? Zerre kadar insanlığınız, yurtseverliğiniz var mı? Bu sorulara mutlaka cevap vermek zorundasınız.

Biz sözcüğümüzde durduk. Sözcüğümüz eri olarak kalmayı bildik ve tüm bu gelişmeleri yaratık. Kahraman kadrolarımız birer cam gibi ülkemizin her tarafında devrilebilirler, ancak döken kanlar çok anlamlıdır ve gereklerini uymak zorundadır. Bunlar yeniden uluslaşmamızın ve özgürlüğe ulaşmamızın bir yıldan beri ödenmesi gereken faturalarıdır. Daha çok kan akıtacağız ve bundan en küçük bir şekilde "yanlış yapıyoruz, yenilebiliriz" diye korkakça bir tutuma girmeyeceğiz. Tam tersine, bir şehidimi-

zi dahi zafer gerekçesi haline getirme şiarını ilan ettiğimiz gibi, bugün sayıları 500'ü aşan kahraman direniş şehitlerimizin zaferin artık çok uzak olmadığını kanıtlamak gibi bir armağanları da vardır. Halka bağlı olanlara öğrettikleri büyük ve derin gerçekçilikler vardır. Kürdistan'ın altüst oluşunda, insanlıkla asla bağdaştırılamayacak ve insanı hergün her saat kahreden ortamında, bu kahramanlık kokan direniş yaşanacak, yaşatılacak değerlerin en özülü durumundadır. O direniş ki, ruhlarımızı aydınlatmakta, yüreklerimizi ferahlatmaktadır. Kısacası o, halkımızın makus talihinin yıkıldığını müjdecisidir.

O halde, bu soylu değerlerden nasibini almış olanların yeniden bunları değerlendirmesi yapıp gerçekleri daha yakından görmelerinde hayati yararlar vardır. Bu bir yıllık süre içerisinde hatalar, eksiklikler yok mudur? Açık ki çok olmuştur. Kürt halkı gibi, varlığı bile halen yadsınan bir halkın en donanımsız, en güçsüz konumu gözönüne alındığında, bu ortam içerisinde ortaya çıkan ve çok az bir donanımla direniş yönlen öncüsünü uygulamaları sonuna kadar hatasız götürmesi beklenebilir mi? Bu beklenti olsa da, gerçekleşme olanağı fazla olabilir mi? Belli ki, her halk hareketinde olduğu gibi, burada da daha pekişmek, daha yenilmez bir noktaya ulaşmak için yakalanan konum önemlidir. Tüm eksikliklerine rağmen önemlidir. Ancak yine de sağdan-soldan eleştiriler var: "Zamanı değil, maceracılık daha da tırmadı, bu bir prova-yondur." Bunlara geçmişi cevap verildi. Tekrar tekrar cevap vermek artık bıktırıcı olacaktır.

Bu güçler gerçekleri kabul etmek, onlara saygı duymak zorundadırlar. Vatan, özgürlük sorunları kesinlikle kanla çözümlenir. Bu, tüm ulusal kurtuluş pratiklerinde böyle olmuştur ve Kürdistan'da çok daha yakıcı bir şekilde böyle olmaktadır. Kürdistan gibi sömürgeci uygulamaların böylesine vahşi olduğu bir ülkede mücadele ettiğinizizi iddia edebilirsiniz ama 10, 15. yıldönülerinizi kutladığınızın bu döneme kadar tek bir damla kan dökmeyi göze alamamış olacaksınız. Üstelik, savaşan partizanlara dil uzatarak, boşu boşuna ölüme gittiklerini söyleyeceksiniz, onları gereksiz kayıplar olarak değerlendireceksiniz! Bir ulusun yeniden doğuşuna kanlarını katık eden devrim şehitlerimize böylesine utanmazca saldırma küçüklüğünü göstereceksiniz! Bundan daha büyük bir alçaklık olamaz. O, "gözü kapalı ölüme gidiyor" dediğiniz yüz insanlanmız ölüme gitmiyorlar; aksine onlar dayatılan ölüme karşı en onurlu, bağimsız ve özgür yaşamı ve halk olarak yeniden doğuş yaratmaya gidiyorlar. Bu yolda köprü olma, halkımız ile çağ arasındaki uçurumu yoketmeye gidiyorlar. Bu toprakları kendimize vatan yapmak için başka yol var mı? Dünyada bizden daha geri, daha unutulmuş, kurtuluş için daha gecikmiş bir halk var mı? O halde ayaya kalkmak için daha neyi bekleyeceğiz? Açık ki, bugün ülkemizin doruklarında direniş bayrağını dalgalandıranlar ve mücadele uğruna kanlarını dökenler en değerli varlıklarımızdır ve herkes bu direniş, bu direnişçiliğe saygı duymak zorundadır. Eğer buna saygılı olmayanlar varsa -ki bunların insanlıklarından bile şüphe edilir- direnişlere dil uzatmayı ve saygısızlığı derhal terk ederek susmak zorundadırlar.

O halde, dürist olunmalı, mücadeleden böylesine uzak, gerçeklerimizle alay edilmesine sürdürülen yaşam biçimleri terk edilmelidir. Bu güçler, bunun PKK'nin kendilerine bir dayatması olarak değil, ilerci insanlığa zerrece de olsa bağlılığın gereği olarak anlamalı ve gereklerini yerine getirmelidirler. Kendilerinden başkaca bir fedakarlık beklemiyor, ancak hiç olmazsa, o son derece tehlikeli ve insanlığa karşı sürekli suç işler duruma getiren konumlarını aşmalıdır. Yine sosyal-şovenizm ulusal gerçekliğimizi alabildiğince inkar etmektedir. Bu anlayışın sahipleri sosyal-şovenizmden kendilerini arındırmalıdır. Türk halkının kurtuluşunun hangi temelde olacağı ortaya çıkmamış mıdır? O halde nereden hala bir örgüt kuramıyormusunuz? "Sol Birlik" diye bir birlik icat ettiniz ama, tek bir çıkışınız, düşmana korku salan bir eyleminiz var mı? Yeteneksizliğinizle Türk burjuvazisini 60 yıldan beri sürekli cesaretlendirmiyorum musunuz? Küçük-burjuva devrimciğinin hazin sonu bugün de "Pişmanlık Yasası" doğrultusunda verilen itiraflarda dile gelmiyor mu? PKK'ye de

dayatılan bu teslimiyet ve pişmanlık yasasına karşı, 2'li, 3'lü, 5'li şahmerdanların kahramanca direnişleriyle cevap verilmiyor mu? PKK partizanlarının direnişleriyle Türk faşist burjuvazisinin bu en alçak yasası yerlebir edilmiyor mu? O halde buna saygı duyulmalı, bu gerçekler görülmek zorunda. Bilinmelidir ki, kendi halkına saygılı olmanın yolu başka halklara saygılı olmaktan geçer.

Oyleyse, eksikliklerimiz, yetersizliklerimiz böhane edilerek, Türk burjuvazisinin tam başarı sağlayacağı umut edilmesinin buna dayanılarak tasfiyecilikle ısrar edilmesinin ve bu anlayışlar terk edilsin. Sizler de Türk burjuvazisi gibi umutla beklediniz. Sandınız ki, direnişin ancak bir kaç günlük ömrü vardır. Mahir Çayan'ların Kızılder'indeki, Maltepe'deki direnişlerini benzettiler, "teröristler, maceracılar, onları hemen getirilir" dediniz. Sinanların, Hasan Basirilerin, İlker Akmanların direnişini sandınız ve birkaç günlük ömrü biçtiniz bu yüce atılıma. Durumun hiçte sandığınız gibi olmadığını anlamadınız mı daha? Bir yıldır iki Türk ordusunu tüm faaliyetine rağmen ağılamaklı bir tarzda yayınlanan sıkıyönetim bildirilerinden de gerçekleri anlayamıyor musunuz? Türk burjuvazisinin size bir "Pişmanlık Yasası", bir "af" hediye etmesini sağlayan bu direniş neden saygı ve minnet duyuyorsunuz? Barış Derneği ve DİSK davalarının tasfiyesini sağladık. Bunlar hep bu şanlı direnişin yolaçığı gelişmelerdir. PKK direnişçiliği sizleri birçok konuda affettirdi. Burjuvazi hiçbir zaman affetmeyeceği "suç"larınızı gelişen bu direniş karşısında affederek sizlere özgürlüğünüzü bahsetti.

Evet, eğer anlamını ve değerini bilseydiniz, bunların mücadelemizin TDDH'ne kan ve can pahasına sağladığı kazanımlardı. Eğer bu soylu mücadelemizin sonuçlarını böyle ele alıp, kurtuluş mücadelesi için bir çıkış noktası yapsaydınız, düşmanın oyunlarını boşa çıkaracak, bizim için de acılarımızı ve yükümüzü hafifleten hayırlı bir iş yapmış olacaktınız. Ama böylesi devrimci anlayış ve tutumlardan uzak olduğunuz içindir ki, düşmana yüzlerce yıllık gerici uygulama ve oyunlarını yeniden sahnelmesi için cesaret verdiniz. 2. Atatürk, 1. sinin Kürt isyanları üzerine yürürken komünistleri affederek yanına alması, isyanları ezdikten sonra oluşturduğu İstiklal Mahkemelerinde her ikisinin işini birden görmesi oyununu, 60 yıl sonra yeniden oynamaya çalışıyor. KUKH ve önderliğine kadar herkes bu oyundaki rolünü kusursuz oynuyor, ama oyun Kürdistan'a ve UKH'ne dayatılan rolde müthiş bir bozguna uğrattıyor. Partimiz, sizlerin gafilatine rağmen, faşist Evren ve şürekaları pişmanlık yasası ile satınaldığı bir kaç dükküntü ile başbaşa bırakıyor. O da tarafımızdan boşa çıkarıldığını iyi bildiğinin, sahneye sürdüğü bu bayat oyunu, pişmanlık yasası vb. uygulamalarını geri çekmeye hazırlanıyor. Hiç değişse bunun için direniş minnet borcunuz olduğunuz görmüyor musunuz? O halde durumları temelden doğru bir şekilde ele alıp, o yüz yılların azgın sosyal-şovenizmi ve işbirlikçiliğini delerek egemen sınıfların çıkarlarına ulaşmamış halkların ço çıkarları temelinde gelişen özgür mücadele ortamına saygı duyulmalı, mücadelenin gereğini inanılmaz ve o saflarda kesin yerler alınmalıdır.

PKK'nin bu direnişini yeniden yükseltirken tek başına ve çok sınırlı bir donanımla hareket ettiği doğrudur. Fakat bu neyi değiştirir? Eğer bir dava haklıysa başlangıçta belirleyici olanın sayı ve teknik donanım olmadığı açık değil midir? Tarihte her soylu dava başlangıçta en az donanımla ve bir kaç kişi tarafından başlatılmamış mıdır? PKK'nin direnişinin salt bununla da kalmadığı daha şimdiden milyonlara mal olduğu gözler önündedir. Üstelik, düşmanın en üstün teknolojisi karşısında ve iki ordu, 40 bin aşkın özel komando ve helikopter birliklerinin kuşatması altında olmasına rağmen direniş bir yıldır sürekli genişlemekte, derinleşmekte ve daha geniş kesimleri kapsamaktadır. Evet, bu direniş gücünün nasıl geliştiği, nasıl gelişeceği ve arında haksızlık olan üstün bir teknolojinin ve sayisal üstünlüğün nasıl aciz kalacağı geçmiş bir yıllık direniş süresince açık bir şekilde sergilenmiştir.

Burada çıkarılması gereken ders, halklarımızın haklı davasına can-ı gönülden inananların 15 Ağustos Atılımı karşısında objektif düşünme ve davranma dürtütlü-

ğünü ve üstünlüğünü göstermeleri gerektiğidir. Türk ve Kürt halklarının direniş tarihleri doğru özümsemeli ve desteklenmeli, yüceltilmesi gereken yönler selamlanmalıdır. PKK'nin hatırı için değil, halklarımızın hatırı için bu yapılmalıdır, PKK'nin bazı eksik ve yanlış uygulamaları böhane edilerek yücelik lekelenmemelidir. Birçok hatalarımızın olması sizlere bu hakkı vermez. Size düşen, acımasız eleştirilerinizle daha ileri bir direniş geliştirmek olmalıdır. Bunu yapın, sizlere yerden göğe kadar saygı duyulalım. Ve eğer bu gerçekleşirse sizlere bu saygıyı mutlaka göstereceğiz. "PKK bizi adamdandan saymıyor herkese karşı çıkıyor, saldırmadık güç bırakmadı" demojosini terkedin. 12 Eylül faşizmine karşı direnen, barbar Türk ve Kürt hainlerinin emperyalizmle geliştirdikleri en alçakça ittifaka karşı direnin, sizleri ne istiyorsanız verelim. Gerçeklere gözlerinizi kapatmakta ve olumsuzlukta neden ısrar ediyorsunuz? En kritik dönemde en değerli evlatlarımızı kurban vermiyoruz mu? Dağların doruklarında kışın o acımasız, dondurucu koşulları kadar, yazın o susuzluktan çatlatan kuraklık ortamında da direnmiyor muyuz? Ve gözleriniz bunu görmüyor mu? Evet, bütün bu gerçekleri de mi inkar edeceksiniz? Kim inanacak size, ruhların ve yürekleri kararımı bir avuç iflah olmaz hain dışında?

Eğer halkın davasına bağlı iseniz, faşizme karşı kin ve öfke ile dolu iseniz bundan daha iyi bir armağan sunulabilir mi size? Neden peki bu kadar küçeleşiyorsunuz? Neden böylesi utanmazca bir sessizliğe bürünüyorsunuz? Hayır! Gerçeği itiraf edin, kabul edin ve onun karşısında selama durun. Bu sizi küçültmez, aksine büyütür. İşte böylesi bir yaklaşımda bulunursanız bizden yalnızca anlayış ve destek görürsünüz. Ağustos Atılımının bu yıldönümünde ister faşizme karşı direniş ve isterse Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine katılmada olsun size her türlü desteği göstermeye hazırız. Eğer direnmeye niyetiniz varsa, "zamanı gelmiştir, koşulları yoktur" sahtekarlığına başvurmayın. Faşizme karşı mücadelenin zamanı yoktur. Üstelik 15 yıldır örgüt olduğunuz iddia ediyorsunuz, bunca yıldır hala mücadele zamanı gelmedi mi? Cutandan buyana beş yıl geçti, direnişin olanakları hala mı yoktur? Kendiniz hiçbir şey yapamıyorsanız, peki, soylu olanı destekleyecek kadar yürek de mi yoktur sizlerde?

O halde, gerçekler örtbas edilmemeli, çarpıtılmamalı, "Sezar'ın hakkı Sezar'a" verilmelidir. PKK başlangıçta çok güç koşullarda siyasetini iddia edip uygularken birçok hatalar yaptı, kendisini bir türlü uygulama noktasına getiremedi. Ve 15 Ağustos'a girildiğinde de bunlar önemli oranda devam ediyordu. Ancak bütün bunlara rağmen yaratılan sonuçları, hiç bizim iddia etmemize gerek kalmadan, TAZ (Tageszeitung)'a, Avrupa'da ki çeşitli güçlerin bir ara PKK'ye karşı çok iyi kullandıkları bu gazeteye başvurarak gördüm. Serge Arnold imzasıyla 19.7.1985 tarihli Tageszeitung'da yayınlanan bir makalede şu görüşlere yer verilmektedir:

"...Güneyden bölgeye doğru gelen birer birer, durumun ciddiyeti henüz Diele kenarında bulunan Cizre ilçesinde başlamaktadır. Halkın ezici çoğunluğunu Kürtlerin oluşturduğu Muş ve Bitlis dışında tüm bölgelerde Sıkıyönetim hükmünü sürdürürken, burada ise savaş hali yaşanmaktadır. Mevcut asker sayısı diğer bölgelere nazaran çok daha fazladır; askerlerin ruh hali çok daha asabi, endişeli, tehditkar ve baskıcıdır. Yapılan kontrol, arama ve taramalar git-tikçe yoğunluk kazanmaktadır. 'Aşığı in', 'sıraya geç', 'kimliğini ver', 'elleri kafa üstüne koy', 'bacağını yana doğru aç!' vb. hitap etme biçimleri, günlük yaşamın birer görüntüsü haline. Erkekler, tepeden tabana çok sıkı aramadan geçirilmekte. Kadın ve çocuklar, şimdiki erkekler için kaide haline gelen bu uygulamaların dışında kalmaktadır. Tek sıra halinde dizilmiş kişiler üzeri iyice arandıktan sonra, aramada bulunan güvenlik güçleri mensupları tekrardan sıranın başına gelerek, arananların kimliklerini alıp ellerinde bulunan çok sayıli arananlar listesi ile karşılanmaktadır. Bir kaç kilometre ilerde aynı muamele yeniden başlanarak, durum öyle sürüp gitmektedir... Buradan Şırnak ve Uludere yörelerine geçerken, iki yeni gerilla kalesiyle karşılaşılmaktadır. Şırnak ve Uludere'de yol

sona ererken, 3 000 metre yüksekliğindeki dağlara doğru yükselen korkunç engelbeli ve inanılmayacak zorluklarla dolu yeni bir alan başlamaktadır... Dağ tepelerinin en yüksek geçit noktalarında kurulan jandarma karakolları, gerçek bir savaş durumunun yaşandığını izlemektedirler. Askeri karakolların hemen çevresinde kazılan mevzilerde saklanan askerler, kafaalanın II. Dünya savaşından kalma miğferler olmak üzere, otomatik silahların vadilere ve dağ sırtlarına yönelik uzatmış, beklemektedirler. Hemen hemen tümü Türkiye'nin diğer bölgelerinden geldiklerinden, sanki cehennemden farksız bir yaşam içinde gibidirler.

"Beytüşşebab tam bir yıldan beridir 'Güneş Operasyonu'nu her saat yeniden yaşamaktadır... Yörede bulunan tek yol üzerinde derin ve geniş özel askeri birlikler otomatik silahlar ve telsizler elde olmak üzere, mütemadiyen üç sıra halinde nişan almış vaziyette hazır ve ateş açmak için tam siper saldı durumunda, beklemektedirler. Her birinde tepeden tırnağa kadar silahla donanmış 10'ar asker bulunan ve kum torbalarıyla korumaya çalışılan üstü açık küçük askeri araçlar sürekli dağlara doğru hareket halindedirler.

"Yavuz adında konuştuğumuz bir köylü, bir yıldan beridir her gün tekrarlanan bu manzaraları göğük ve asık bir çehre ile izlemekteydi. Bu duruma katlanmayacağını ve katilen alşamayacağını belirtiyordu. Bu süre zarfında köy halkının çoğunluğu gibi kendisinde 'Apoculan' davasına kazanıldığını hiç gizlemeden ifade ediyor ve şöyle diyor: 'Onlar (Apoculan) en güçlüdür! Dağlarda, Türk askerleri onlara karşı hiç bir şeydir!' Bölgede yaşayan halkın büyük çoğunluğu, Kürdistan'ın bu kesitinde bulunan köylerde pratik bir savaşın yaşanmakta olduğunu düşüncesindedir. Parlatenar Sol muhalefetten olan 'Halkçı parti'nin' Mar'din'deki bir temsilcisi ise şu açıklamada bulunuyor: 'Kürtler ve Türkler arasında artık dönüşü olmayan bir noktaya varılmıştır' Yine, Türkiye'nin batısından gelen ve şu anda Van çevresinde görev yapan bir doktor, bugün kesinlikle şu inanç varlığını söyleyebilmekteydi: 'Geçmişte halkın büyük çoğunluğu isyancılar karşı idi; çünkü halk, mücadelelerinin Kürtler arasındakı iç çatışmaları da yansıttığını, gözdaki etmekteydi. Ancak, özellikle 'Güneş Operasyonu'nu başlatıldığında bu yana, sadece 'Apoculan' Türk ordusuna karşı savaşçılarından, halkın PKK'ye olan sempatisi hızla güçlenmektedir."

Evet, alıntıda da açıkça görüldüğü gibi, diğer güçler kalmadı ve direnen, bu temelde de halkın desteğini kazanan tek güç olarak PKK varlığını sürdürmektedir, hem de her geçen gün Türk sömürgecilerinin aleyhine dönüşen bir savaş yaratarak... Geçmişten bu yana PKK'yi diğer "Sol" güçlere karşı saldırılar düzenlemekte, hep "Solcu"ları vurmakla suçladınız. Şimdi nerede o "Solcu"lar, devrimci" ler, neye karşı, kiminle mücadele ediyor, kime karşı ittifaklar oluşturuyorlar? PKK'nin geçmişten buyana kimlere karşı mücadele ettiği, hangi güçle darbe vurdurdu artık hiçbir çarpıtıma ve demojoye yer bırakmayacak kadar açık değil midir? Evet, PKK geçmişten beri Türk sömürgecilerine karşı mücadele etmekteydi ve bugün de TC'ye tarihinde tanık olduğu en önemli ve sonuç alıcı darbeleri vurmaktadır. İnkâr etmeye gücünüz var mı bunu? Eğer namussuzluğun doruk noktalarında değilseniz, itiraf edin, daha ne yapabilirsiniz? Bu kadar vahşi bir faşist ılgalcıye karşı insanoğlunun yapabileceği ne ise o yapılıyor mu? Bu da mı provakasyon oluyor? Kiyasıya bir savaş ortamı içinde hergün kahramanca direnişlere şehitler veriliyor. Üstelik o çok dilinize doladığınız hudutta da değil, ülkemizin dört bir tarafında sürüyor bu savaş. Şimdi nasıl satışacak, saldırarak hangi noktayı bulacaksınız? TC bile bunun bir savaş olduğunu kabul etmiş ve kendisi açısından gereklerini yerine getiriyor. Sizler provakasyondan medet umdunuz ve dediniz ki, "PKK kaynıyor ve iç çelişkilerini bastırarak için bu tür saldırılara yöneliyor" Gerçekler öyle miydi? Bu iddialarınızla kendilerini inandırmıyormusunuz? Hayır, hayır, gerçekler en kör gözlemin göreceği, en şartlanmış kafaaların kabul edecek kadar bariz. Savaş tüm Kürdistan sathında ve Türk sömürgeciliğine, karşı tüm hızıyla yükseltiliyor. O halde, gerçekleri kabul etmek durumdasınız. Türkiye Sof'unun da, Kürdistan devriminin

de çıkış bulması bu gerçeğin teslim edilmesine çok yakındır. Bu tutumlarınızda ısrar eder ve olumsuzluğu sürdürürseniz yalnızca maskeniz düşüp gerçek yüzünüze açığa çıkacak kalmayacak, aynı zamanda bir daha halkın vicdanında yer bulmamacasına mahkum olacaksınız. Bu kadar kötü bir hüküm giymeniz için sizi 15 Ağustos Atılımının, o yığıldık, onurluluk ve şeref dolu atılımın huzurunda kendinizi gözden geçirmeye, doğru tutum takınmaya davet ediyoruz.

IV- 15 Ağustos Devrimci Atılımının Ortaya Çıkardığı Bazı Özellikler ve Kazanımlar; Giderilmesi Gereken Hata ve Yetersizlikleri

15 Ağustos atılımında doğrulanmış ve giderek tarihi ulusal direniş mücadelemizin önemli bir özelliği haline gelen olgu, devrimimizin atılımlar biçiminde gelişeceği gerçeğidir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ne toptan bir ayaklanma biçiminde ve ne de bir çok ülkede gördüğümüz türden yaygın ve sürekli gerilla ile karekterize olan halk savaşları biçiminde gelişecektir. Evet, bizde halk savaşı ve gerilla, hem de temel savaş biçimleri olarak gelişecektir ama bu, Kürdistan'ın somut koşullarına son derece yakın bir biçimde olacaktır. Savaşımızın en ayırdedici özelliği ve önemli bir biçimi, Partimizin yakın direniş pratiğinde kanıtlanmış olduğu gibi, atılımlar şeklinde gerçekleşmesidir. Pratiğin, başarısı doğrulanmış bir biçim olarak bize dayattığı bu savaş yöntemi ile mücadelemiz dönem dönem, devrevi atımlar, basitten karmaşığa, geçici olanından sürekli olanına, zayıf olanından güçlü olanına doğru gelişecektir.

Tarihimizde her zaman toplu ayaklanmaların yüz açtığı kırımlardan medet uman Türk burjuvazisi, PKK'nin de böylesi bir hareket geliştireceği umuduna kapılmış, bunun gerçekleşmesi için ne lazımsa yapmıştır. Çünkü O, bunun ardından gerçekleştirmeyi tasarladığı katliamlarla köklü bir umutsuzluk geliştirmeyi amaçlamaktadır. Başta Siverek olmak üzere birçok alanda bu hataya düşmemek için çok daha harcandığı ve bunda başarılı olabildiği gerçeği görülmelidir.

Ayaklanma nasıl ki bizim devrimimizin temel mücadele biçimi değilse, aynı şekilde hakim ulusun koşullarından kaynaklanan barışçıl mücadele biçimleri; dernek, seçim, parlamento, salt gösteri ve mitinglerle ulusal direnişin geliştirilmesinde temel biçimler olamazlar. Geçmiş mücadelemiz bu yöntemlerle ulusal direnişin geliştirilemeyeceği, bunlara başvuruyla bile mutlaka silahlı direnişle birlikte uygulanabileceği gerçeğini de ortaya koymuştur. Yalnız başına bu yöntemlerin giderek devrimimiz önünde engel haline geleceğini göstermiştir. DDKO, DDKD pratiği; seçimler, gösteriler, mitingler pratiği bunu açıkça ortaya koymuştur. Belki bazı objektif olumlu etkileri olmakla beraber, geçmişte çok yaygınca kullanılan bu yöntemlerin kendi başına bir mücadele hattı, direnme hattı oluşturmadıklarını ve sömürgecilğin sıradan bir saldırısıyla yerle bir edildiklerini, bir yasaklama ya da sıkıyönetim kararıyla yaşamalarına son verildiği çok iyi bilmekteyiz. Ama 15 Ağustos'ta günümüzün en gelişkin seviyesine ulaşmış bulunan devrimci atılım, mücadelenin bizde nasıl gelişeceğini de parlak bir biçimde ortaya koymuş bulunmaktadır.

İlk ortaya çıktığımız dönemde yaptığımız ideolojik hamle karşısında bazı küçük-burjuva ukalalar, "Türk burjuvazisi duyarsa sizi en yakın bir dönemde duman ettirir. Bir mermi patlatırsanız bu, Kürdistan halkının katliamına yol açar" gibi sadece teslimiyetçi, kölelik koku anlaşılarak ileri sürmüşlerdir. Süreç bu tür düşüncelerin beş parlık değeri olmadığını ortaya koymuştur. İdeolojik atılım, ardından politik atılım ve bunun silahlı mücadeleye yükseltilmesi sömürgeci şiddetin yırtılmasını sağlamış ve halkın devrimci şiddetinin ortaya çıkartılmasının yegane kuruluş yolu olduğunu kanıtlamıştır. Silahlı direniş yönteminden vebadan kaçırıp kaçan bu tür anlayışların bir zamanlar sahip oldukları onca güç rağmen şimdi tuzla buz olmalarının izahı burada aranmalıdır.

PKK, ne kadar yaklaşılmaz görünürse görünsün, silahlı direniş ideolojik-politik

hamlesine uygun ve esas olarak onlara hizmet eden, onları koruyan, geliştiren bir biçimde ele almış, bu doğru çözümlemesini doğru bir uygulamaya dönüştürmeye çaba sarfetmiş ve sürekli gelişimin yolunu aramıştır. Dayatılan karşı-devrimci terörün ancak devrimci terörle önenebileceğini söylerken, aynı zamanda, katliamların -ki yalnız fiziki katliamların değil, bununla birlikte her düzeydeki maddi ve manevi katliamında- nasıl öneneceğini ortaya koymuştur. O "eğer bir damla sömürgeci kanı dökerseniz yalnızca kendinizi değil, halkı da yokluğa götürürsünüz" diyenlerin mantığının köle ruhlu bir mantık olduğu bugün daha çok anlaşılmaktadır. Sömürgecilere karşı sesini yükseltmemekle, hep uysal köleler olarak kalmakla hiçbir hak elde edilemez. Üstelik direnme eğilimi katliam tehlikesini son derece artırır ve sömürgeciye suskun kölelerine her türlü imhayı dayatmaktan çekinmezler. Tarih bunun sayısız örnekleri ile doludur. Kültür katliamı, dil katliamı ve ulusal değerlerin katliamı bunun açık örnekleri değil midir? Bugün 12 Eylül faşist hükümeti birçok tavize zorlanmış, Kürdistan'da "Güneydoğu Anadolu Projesi", baraj projesi vs. gibi proje ve yatırımlara yönelmişse bu direnişin duyduğu korku nedeniyle değil midir? O halde, tarihimizin ve özellikle de ulusal direniş tarihimizin bir özelliği olarak devrimci atılımların büyük önemi açığa çıkmış bulunmaktadır.

Devrimci direniş tarihimizi, bazı benzerlikleri olsa da Vietnam'da görüldüğü gibi, daha başından başlayarak silahlı birliklerin kesintisiz ve yoğun saldırıları tarzında geliştireceğimiz bilinmek durumundadır. Bu, gerek son derece örgütlü ve bol teçhizatlı düşman ordusuna karşı devrimci güçlerin zayıf durumundan kaynaklanan muazzam güç dengesi ve gerekse halkımızın ve onun bağından çıkan militanların gelişmelerini özümseme ve ona ayak uydurmada içine düştüğü geriliklerden dolayı böyledir. Bu nedenle, hem düşmanın azgın gücü karşısında ezilmek ve hem de atılan adımların ürünlerini toparlayarak örgütlenmeye dönüştürmek ve en geniş kitleleri eğitip seferber etmek için, dönem dönem devrimci atılımlar gerçekleştirilmeli ve ardından örgütlenme ve bilinçlenme faaliyetlerini derinleştirmek tarzında bir faaliyet yürütülmek zorundadır.

Parti tarihimiz bugüne kadar çeşitli atılımlara tanık olmuştur. Örneğin: 1978-79'larda politik mücadele kadar silahlı devrimci şiddetin de gündeme geldiği bir atılım yaşanmıştır. Bu atılım, Partimizin kuruluş ilanı milyonlara ulaştırmakla, her türlü oportünist, reformist taktikleri, örgüt ve çalışma biçimlerini yerle bir etmekle kalmamış, karşı-devrimci şiddeti de açığa çıkararak halka içine girmesi gereken yolun ne olduğunu açıkça göstermiştir. Daha sonra, zindanlarda dayatılan teslimiyet ve tasfiyeciliğe karşı tarihimizin en soylu direnişçi atılımlarından birisi gerçekleştirilmiş ve bu atılım bütün bir döneme damgasını vurmuştur. Zaferlerin en görkemlisi zindanlarda kazanmış olan bu atılımla yoldaşlarımız yalnızca Partimizin onurunu kurtarmakla kalmamış, aynı zamanda ulusal direniş yolunu bir daha dönülmezcesine açarak bu yolda başarıyla yürümenin komutlarını vermişlerdir. Bu, ulusal direniş tarihimizin en güçlü atılımlarından birisidir. O, Partimizin mücadele ruhundan hiçbir şey yitirmeksizin Ortadoğu'nun en sıcak alanlarında, en zor koşullar altında kendini yeni döneme hazırlaması sürecinde, toparlanma, eğitim ve sevkete harekatinin başarıyla yönetmiş, devrimci ateşi yeniden tutuşturmanın büyük hamlesini başlatmıştır. Ülkeye yeniden dönüş hamlesi de, düşman ordularının yoğun kuşatması ve provakasyonun sonderece alçak ve sinsi yöntemleri altında, çok büyük güçlüklerle rağmen ama başarıyla gerçekleştirilmiş, tarihimizde saygın yeri olan bir atımdır. Ülke zeminindeki hedeflerini de başarıyla yerine getiren bu atılım, 15 Ağustos atılımının zeminini de yaratarak günümüz gelişmelerinin en güçlü dayanak noktalarından birisini oluşturmuştur. Bu temellerde gelişen ve sayısız derslerle dolu olan 15 Ağustos atılımı, tarihimizin geçmiş olumsuz direniş pratiklerinin gözden geçirilmesi ve yakın Parti direniş pratiğimizin irdelenmesi temelinde, tarihimizin hangi temel eylem biçimleriyle ilerletileceğini, bunun için hangi tür faaliyetlerin esas alınması gerektiğini, bunun hazırlıklarının, günlük

pratik çalışmalarının neye karşın, nasıl ilerletileceğini ortaya koymuştur. Öz olarak ifade edersek; Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi belli hazırlıklar temelinde gerçekleştirilen atılımlarla devrimin bir üst aşamaya çıkarılması, o süreç içinde ortaya çıkan deneyim ve derslerin özümsemesi ve bu özümseme temelinde yeni ve daha üst düzeyde atılımların gerçekleştirilmesi şeklinde bir seyir izleyecektir.

Proletaryanın büyük öğretmenleri; Marx ve Engels proletaryayı daha ilk savaşa kalktıklarında acemi savaşçılara benzetirler. Birinci ve ikinci savaşlarında sendeleyeceklerini, düşeceklerini ama üçüncü ve dördüncüsünde ergeç çelikleşerek, pekişerek bir daha yerlerinden edilemeyecek bir biçimde zaferin yoluna gireceklerini söylerler. Bu ulusal direniş mücadelemiz içinde sonderece doğru bir gerçekliktir. Başlangıçta zayıf olan, çizil olan, adeta ilkel köylü savaşçılığı geçmeyen ve bir kaç yumruklukla, bir süvgüyle, kinle yetinen atılım, ikinci hamlesinde daha cesur bir davranışa dönüşür, üçüncüde bu biraz daha ilerletilir. Ardından düşmanın sert darbeleri altında tökezlemeler, düşmeler görülür ama yeniden ayağa kalkarak атаğa geçme biçimindeki gelişme ağır basar. Bizim mücadelemizin gelişme seyri de yukarıdaki gibi olmuştur ve olacaktır. Bu seyir bizde atılımların özenle hazırlanması, planlanması gerektirir, ne yaygın genel ayaklanmalar ve ne de pasif, atılım gücünden yoksun ruhsuz yöntemlerle direnişin geliştirilemeyeceği, yenilgiden kurtulunamayacağı gerçeğini de ortaya koyar.

Ulusal direniş mücadelemiz dönem dönem parça parça, şehir şehir ve kırsal alanlarda sömürgeciliğin yarattığı dengesizlikler nedeni ile kendine özgü gelişim yöntemleri bilmek zorundadır. Bir yandan kırdaki köylülüğün direniş çeşitli atılımlarla, silahlı propaganda, gerilla ve giderek hareketli savaşa doğru dönüşürken; şehirlerde de propaganda faaliyetleri, gösteriler, mitingler ve giderek ayaklanmalar baş gösterecek ve bunlar birdenbire, her alanda koordineli bir biçimde değil, parça parça ve devrevi olarak gelişecektir. Bir bölgede gelişme kırsal alanda hızlı olup şehirlerde yavaş olurken; bir başka bölgede şehirlerde hızlı, kırsal alanda yavaş olabilir. Bir dönem, özellikle ideolojik-politik gelişme döneminde, şehirler önemli rol oynarken, silahlı mücadele aşamasında kırsal önemi arttırır. Yine, belli bir dönem, kapitalizmin gelişmiş olduğu alanlarda kadrolaşma ve örgütlenme biçim kazanırken, köylülüğün feodal baskından çok etkilenip sömürüldüğü alanlarda köylü direniş, gerilla daha hızlı gelişebilir. Kürdistan'da adeta her köy ve şehir bir devrimci atılımla kurtarılmak ve kazanılmak zorundadır.

Eruh ve Şemdinl'i de bu gerçeklerle başlayan 15 Ağustos atılımı, daha sonra bir çok kasaba ve köyün devrimci etkinlik alanı haline getirilmesinde bu kuramın doğruluğunu kanıtlamıştır ve şu dersi ortaya çıkarmıştır: Bundan sonra da şehirlerin direniş hazırlıkları başlı başına bir sanat olarak ele alınmalı ve geliştirilmelidir, her şehrin kendine has konumu, kırla bağlantısı, gelişim düzeyi esas alınarak bu planlar hazırlanmalıdır. Aynı şekilde kırsal alanın coğrafyası, nüfus yapısı ve sınıfsal konumu gözönünde alınmalıdır. Kürdistan'da mekanik, biçimsel yöntemlerle, özellikle de bazı ülkelerde gerçekleştirilen yöntemlerle, bu yöntemlerin kitabı bir tarzda olduğu gibi burada uygulanması bir başarı kazanmak şurda kalsın, yersiz kayıplara uğranacağı bilinmelidir. Şemalarya hareketi değil, gerçeklerimize özgü direniş yöntemlerinin sonuç alabileceği bizzat pratikte kanıtlanmış bulunmaktadır. O halde, gerçeklerimiz derinliğine kavranmalı, bu temelde planlamaya gidilmeli ve uygulamaya geçirilmelidir.

15 Ağustos atılımı, bu anlamda devrimci direniş gerçekliğinin daha ustaca ve yetkince gelişiminin kapılarını ardına kadar açmıştır. Bu atılım bundan sonraki önemli atılımlarında nasıl seyretilmesi gerektiğini ve bu yeni atılımlara hangi temel değerleri birikim halinde aktardığını ortaya koymuştur. Hataları ve kazanımlarına geleceğin atılımlarına çok güçlü bir birikim sunmuştur. 15 Ağustos atılımının bir yıllık deneyiminden ve bu deneyimin güçlü bir eleştirisiyle çıkarılacak sonuçlar bundan sonraki atılımların muazzam kazanımlarla gerçekleştirilmesini sağlayacak zenginliktedir.

Atılımın bir çok özelliklerinin ve bir çok alandaki eylemlerinin incelenmesi, yanlışlık ve eksikliklerinin irdelenmesi, kaçırılan fırsatlar ve verilen anlamsız kayıpların ortaya çıkarılması temelinde geleceğin güçlü bir planlamasına gidilebilir ve bundan sonra daha güçlü ve etkili atılımların nasıl gerçekleştirilebileceği ortaya çıkarılabilir. Genelde tüm direniş tarihimiz, özde ise PKK'nin direniş tarihi ile 15 Ağustos'ta doruk noktasına varan direnişçi atılım iyi bir biçimde incelenir, gerekli sonuçlar çıkarılır ve gereği yerine getirilirse inanıyoruz ki, bundan sonra gelişmeler çok daha başarılı kılınabilecektir. Bunun aynı zamanda parti hatımının başarılı uygulanmasının önemli bir özelliği olduğuna, çizimizin bu atılımlarla pratikte doğulanarak zenginleşeceğine ve zafere ulaşacağına inanıyoruz.

15 Ağustos devrimci atılımı temelde halkın kendi savaşı ile tanıştırılması ve bu savaşı ona benimsetilmesidir. Daha başka bir deyişle öncünün bilinçli ve örgütlü savaşı ile kitlelerin derin kin ve özerklerinin en anlamlı bir biçimde birleştirilmesidir. Denilebilir ki 15 Ağustos atılımı bunu gerçekleştiren bir köprü olmuştur. Partimizin 1979'da başladığı bu yönlü atılımını 84 Ağustosunda hareketi kitleleştişiren en üst düzeyde gerçekleştirmiştir.

Şüphesiz ki, sorunlar bununla bitmemiştir. 15 Ağustos atılımı tüm sorunları çözmez, savaşı başarmış, sonuca bağlamış değildir. Aksine onun en büyük özelliklerinden biri de örtbas edilmek istenen sorunları açığa vurmuş olmalıdır. Ancak o, bununla sınırlı kalmamış bu sorunların çözüm yollarını da göstermiştir. 15 Ağustos devrimci atılımı, KUK savaşını dost ve düşman tüm güçlere dayatmış, inkarcılık konusundaki iğrenç bağnazlığına rağmen bu savaşı Türk sömürgecilerin dahi itiraf ettirmiştir.

84 Ağustos atılımıyla zirveye ulaşan Kürdistan direnişinin gücü, "Türk ordusunun efsanesi"nin iç yüzünü açığa vurmuştur. Olağanüstü güç dengesi içinde ortamdaki iki ordu ve sayıları en az kırk bin olan çeşitli özel birliklere karşı son bir yıldan beridir sürekli bir savaş içinde olan Hareketimiz, "bu orduya karşı durulmaz" satsatısına bu deneyi bizzat halka yaşatarak yıkması; ordunun içine düştüğü çözümsüzlüğü ve askerlere giderek daha çok egemen olan korku, panik ve yılmnlığı gören kitlelerin hareketimize ve kendisine olan güveni arttırmıştır. Yarattıkları bu sonucun bilincinde olan Türk faşist sömürgecileri bu gelişmenin önünü kesmek için biryandan gerçeği örtbas etmeye çalışırken, diğer yandan savaşı daha da yaygınlaştırıp, sindirme seferlerini girişmekte; bu ise onu kendisi için bir batak olan ulusal kurtuluş savaşımızın içine daha fazla gömmektedir. Yüzbinlik orduları daha şimdiden TC'nin başına bela olmuş, savaşımlı karşısında yerinde caklık kalan bu hantal kuvvet, hareketimiz için her an avlanabilen açık bir hedef haline almıştır.

15 Ağustos atılımı, Türk sömürgeciliğinin siyasi bunalımını derinleştirmiş, daha şimdiden kapıy, Vietnam ve El-Salvador'da olduğu gibi pespeşe yıpranıp yıkılan hükümetler, siyasal dönemine açmıştır. Diş politikada da TC, demokrasiye geçiş yutturmacası ile ve KUKH'nin ezilmesi temelinde faşizme mesruiyet kazandırıp, görüldüğü denge politikası ile -esasta aha alından sopa gösterme politikası- bölgede nüfuz kurma politikası tıkanmış, inanırlığını yitirmiş, daha da ötesi kendisi için ölüm demek olan uluslararası tartışna platformlarına konu olmaya başlamıştır.

Atılımın ortaya çıkardığı bir diğer gerçek ise, TC tarihinde ilk defa buna kusatması rağmen, hareketin sürekliliğini kazanmaya ve giderek geliştirmesidir. Gerek M. Suphiler ve gerekse 1971'in direnişini hem de çok küçük bir kuvvette kırmakla zorluk çekmeyen Türk sömürgecileri, kalarını da büyük çoğunlukla yamına almayı başaran hareketi önemli oranda tasfiye edebildi. 15 Ağustos atılımı bu "kurallı" yerle bir etti. Direnişin sürekliliğini korumasını ve bunu tüm Kürdistan sahına yaymasını bildi. Bu büyük bir kazanımdır ve her alandaki devrimci çıkış için önemli bir zemin teşkil etmektedir. Bu gelişmeye bağlı olarak 15 Ağustos devrimci atılımı, devrimin en önemli sorunu olan öc ve savaşın ilişkisi, sorununda -ki bu sorun doğru ve yeterli ele alınmasa da özellikle Türkiye sol'unun gündeminden hiç inmemektedir ve üzerinde en çok tartışılan bir konudur- eğer politika ve

uygulama doğru olursa bir avuç öncünün rolünü ve nelere muktedir olduğunu çok iyi bir biçimde ortaya koymuştur.

15 Ağustos atılımı, uzun süreli halk savaşını her kadrolara ve hem de kitlelere özümsetmiş ve özellikle savaşın uzun süreliğini onlara benimsetmiştir. Bu, Kürdistan devrimi açısından çok önemli bir kazanımdır. Tarihte sürekli hazırlıksız, sıkıştırıldığı noktada ve son anda ortaya çıkan çoğu kendiliğinden patlamalar, ayaklanmalar Kürdistan'da sıkıca ortaya çıkan ve tamamen tek savaş yöntemidir. Bu durum etkisini kadrolar üzerinde de yoğun bir hazırlık, sabır, bilinç ve örgütlenmeye sürdürülen bir savaş yerine; intihar mantığı da denilebilecek ucuz mücadele yöntemlerine yönelmelerine görmüştür. Türk sömürgeciliği bu zayıflıktan büyük medet umduğundan devrimci atılımın bunu aşması onu daha da köşeye sıkıştırmış bulunmaktadır.

15 Ağustos atılımı halk savaşının gelişmesinin sınırının olmadığını ortaya koymuş, gerektiğinde yüzbinlik orduların güç duruma sokulabileceğini ispatlayarak, devrimci ve ilerici çıkışlar için güç kaynağı ve dayanak olmuştur. Bu temelden "zamanı gelmemiştir, erkendir" yutturmacaları ile teslimiyet ve uzlaşmacılığın kılıf oluşturan küçük-burjuva toplumun maskesini düşürmüş, çürümüşlüğü en açık bir biçimde göstermiştir. Özellikle Türkiye'nin tüm olumsuzluğunu açığa çıkararak tarihini adeta yenilenen Ağustos atılımı, bugün bütünüyle açığa çıkmamış olsa da yarattığı sorunlarla birlikte Türkiye proletaryası eğiliminin doğru-devrimci temellerinde yükselmesini belirleyici bir role sahip olmaktadır. 15 Ağustos atılımı bu anlamda Türkiye soluna önemli bir soluk aldırma hareketidir de.

15 Ağustos, en alçakça tasfiye çabalarına karşı Türkiye devrimci hareketinin en çok tasfiye edilmek ve inkarcılığa dönüşürmek istendiği bir dönemde onu kendisinde somutlaştırmış; yeniden Türkiye halkına aktarmak kaydıyla o birikime sahip kılmıştır. Cunta içazetli sol ve "Sol Birlik" gibi oluşumlarla bu mirasın nasıl tasfiye edilmeye çalışıldığı gözönüne getirilirse ona sahip çıkmanın önemi daha da anlaşılır olmaktadır.

Hareketimiz, bağımsızlık çizgimizi çarpıp en kölece bir bağımlılığa dönüştürmeye çalışan çeşitli işbirlikçi güçlerin çabalarını bu atılım temelinde boşa çıkarmıştır. Bağımsızlık hattımız her zamankinden daha fazla halkımızın özgüncüye dayanarak gelişme ve büyüme koşullarına bu atılım sayesinde kavuşmuştur. Doğru devrimci çizimiz bu atılımla birlikte Kürdistan'ın diğer parçaları üzerinde de yalnızca teorik ve siyasal olarak değil, pratik olarak da önder konuma ulaşmış; o parçalarındaki halkımız da tek kurtuluş umudu haline gelmiştir. Bağımsız teorik, siyasal hat pratikte de etkisini duyuracak konuma ilk defa bugün ulaşmıştır.

15 Ağustos devrimci atılımı Kürt küçük-burjuva ve ilkel milliyetçiliğinin, devrim kaçınıp teslimiyetçi ve uzlaşmacı karakterini tümüyle dışa vurularına yol açmış ve onların gerçek kimliklerini gözler önüne sermiştir.

Devrimci hareketimizin yürümemesi için tasfiyeci-provakasyonu da yanına alan bu güçler sömürgeciliğe yönelmemizi engellemeye çalışıyor. Sol içi gibi görünen çatışmaları da körükleyen bu güçler böylece gerçeğin görülmesini bir ölçüde de olsa önüyor, teşhir ve tecriti zorlaştırıyor. Ama bu atılım söz konusu güçlerin engelleyici konumlarını açığa çıkararak maskelerini düşürmüş, giderek faşist Türk sömürgeciliği ile girdikleri gizli ya da açık ilişkileri en çarpıcı biçimde ortaya koymuştur. Bu anlamda halk kitlelerini de partimizin birlik ve cephe politikasını daha iyi özümser hale gelmiş; bu güçlere dair taşıyan iyi niyetin son kırılmasını da artık fırlatıp atmanın zorunluluğunu görmüştür.

15 Ağustos atılımının belli başlı özellik ve kazanımlarını böylece sıralarken -ki, bunlara ilerde çeşitli biçimlerde daha ayrıntılı değinilebilecektir- uygulamada içine düşülen hata ve yetmezliklere de önemle eğilmek gerekir. Bunlara ilişkin değerlendirmeler öz olarak aşağıda yapılmıştır. Ama kısaca değinilirse; mücadelemizin yükselmış bulundugu aşama dönemin gereklerini uyma sanatının mutlaka yaşatılmasını hayati bir sorun olarak dayatıyor. Milyonların özlemi-

nin gerçeğe dönüştürüldüğü, Kürdistan devriminin, yani yaşamının, bağımsızlık ve özgürlük davasının adım adım yazıldığı ve zafere götürüldüğü yaşanan dönemde uygulamada ortaya çıkan yetmezlik ve hatalar ve bunun sonucunda doğan kayıplar asla kabul edilemez bir özellik taşımakta, önemli tehlikeleri beraberinde getirmektedir. Bu gerçekler akılda tutularak en temel eksikliğimizin bugün pratik uygulamada ortaya çıktığı iyi bilinmelidir. Bunların neler olduğu aşağıda kısaca da olsa belirlenmiştir. Ama bunlar dönemin asla kabul etmediği, aşılması zorunlu yetersizlikleridir. Bu nedenle çok değerli özelliklerimiz ürün vermekte, gelişmelerin önü tıkanmaktadır. Bu mutlaka aşılacak zorundadır. Kurallarla oynamamalı; militanlar Partimizin taktik hatının gereklerini mutlaka kendi benliklerinde ve pratiklerinde somutlaştırmalı, temsil edebilmelidirler.

15 Ağustos atılımı Parti militanlarını pratik politika yapmaya ve bunda başarılı olmaya zorluyor. Pratik, bugün dışında yaşama hakkı tanımıyor. TC'nin dayattığı her türlü pasifist, zayıf, tahripkar ve geri kişiliği aşmaya; devrimci pratiğin gerektirdiği güçlü ve yetkinleşen militan kişiliğe ulaşmayı zorunlu kılıyor. Bir başka ifade ile TC ve onun ortaçağla oluşturduğu senteze her düzeyde kopuşmayı gerektiriyor.

Partimiz en olumsuz ve yetersiz koşullarda bile duyarlı, kararlı ve yetkin bir devrimciliği yaratmış ve döneme damgasını vurabilmiş bir partidir. Eğer uygulamada yeterli duyarlılık, ustalık, ataklık ve kararlılık gösterilirse istenen ve arzulanan devrimciliği yaratmak hiçte zor olmayacaktır.

V- Devrimci Siyasetimiz Daha Yetkin Biçimde Uygulanmalı, Yersiz Kayıpların Önü Mutlaka Alınmalı; Tasfiyeci, Provakatif Eğilimlere Yaşam Hakkı Tanınmamalıdır

Partimiz, içten ve dıştan dayatılan her türlü olumsuzluğa rağmen devrimci politikasını yerkin ve tam uygulayabilmek için büyük çaba harcıyor. Bu süreçte şüphesiz ki bazı kaçınılmaz kayıplar da ortaya çıkıyor. Bunlar namuslu herkesin teslim ettiği gerçekler olmakla birlikte gelişen, giderek karmaşılaşan ve dolayısıyla daha büyük ve yoğun görevler ortaya çıkaran mücadelemiz parti politikalarımızın daha mahir bir uygulayıcısı ve doğru devrimci kuralların daha disiplinli bir takipçisi olmayı vazgeçilmez ve hayati kılıyor.

Bugün her zamankinden daha fazla açığa çıkmıştır ki, karşılaşılan onca zorluk, engelleme ve yetersizliklere rağmen mücadelemizin her geçen gün çığ gibi büyümesi ve Hareketimizin her alandaki etkinliğinin giderek artması, zengin devrimci içeriğe sahip Parti politikalarımızın doğruluğunun kanıtlanmasındır.

Yeterli önderlik ve uygulayıcılar elinde, en başta zindanlarda kanıtlandığı gibi parti siyasetimiz en imkansız koşullarda bile "yedi veren" bir gül gibi açılmakta, en corak alanları bile devrimi besleyen kaynaklar haline getirmektedir. Siyasetimizin bu özelliğini kavrayan düşman güçler ve diğer artıyıcı-kararlık çevreler de üzerimize gelirken kendilerini daha yetkin karşı politikalar oluşturmaya zorunlu hissetmektedirler. Kısaca devrimci politikalarımızın tarihsel ve güncel tüm dayanaklarını hesaba katarak ve olumsuz tüm öğeleri birleştirip üzerimize sürerek sonuç almaya çalışmaktadırlar. Buna karşı parti politikalarımızın tüm özellikleri en usta bir biçimde konuşturulmalı, tek düze yaratıcılığın yoksun ve yetersiz uygulamalardan hızla sıyrılmalıdır. Cephe politikalarımız düşmana karşı en geniş güçleri bir araya getirip savaş-tırmak konusunda olduğu kadar, yerel gericiyi, ilkel ve reformist milliyetçiliğin oyunlarını boşa çıkarmak, sosyal-sözvenimin komple ve tahribatlarını önlemek konusunda da yaratıcı ve güçlü bir silah olarak kullanılmalı, vaiz uygulama ve yöntemlerinden sakınmalıdır. Kadrolar bizzat olduğu kadar geniş kitleler de savaş ruhu içinde eğitilmeli, her alandaki siyasetimiz kendilerine iyice özümsettirilmelidir.

Kürdistan gerçeğinin devrimle en anlamlı bir tarzda değiştirilmesi için kavramlar ve kuralları ezberlemek yetmiyor. Bunların derin bir uygulayıcısı olmak gerekiyor. Bizde şimdi ortaya çıkan en belirgin sorun

ise, iyi uygulayıcılar haline gelememidir. O halde, Parti kadrolarımız şu soruyu kendilerine sıkıca sormalıdır: Nasıl güçlü uygulayıcılar haline gelebiliriz? Çünkü halkımızın kaderi güçlü uygulayıcılar haline gelmekle yakından bağlantılıdır. Böylesine bir uygulayıcılık için teorik düzeyde çok şeyler söylendi, pratikte çok şeyler yapıldı. Ama bu yine de yetmiyor. Hala bu eksiklikten kaynaklanan anlamsız kayıplar var. Yapılmaması gereken bir çok şey hala yapılıyor ve kayıplara uğranılıyor. İstihbarat ve tedbir konularında yetersiz kalınıyor. Kimlere ne derece güvenileceği, ilişkilerde nele dikkat edileceği ve nasıl hareket edileceği konularında ustalık gösterilemiyor. Güvenilemeyecek kişilerle karşı tedbir konusunda yetersiz kalınması, ihbarcılarının işine yanyor ve bunların öncülüğünde düşman sığınakların kapısına kadar dayanabiliyor. Yerleşim alanlarına gitme ve kalmada yeterince dikkatli davranılmıyor, gidilmemesi, kalınmaması gereken yerlere gidilip ihtiyaçlar giderilmeye çalışılıyor. Bu, kayıplara yol açıyor. Kullanılmaması gereken ulaşım araçlarının kullanılması nedeniyle yine kayıplarımız oluyor. Bu ve benzeri dikkatsizlikler ve kuralların ihlali nedeniyle düşmanın işi kolaylaştırılıyor. Düşman bugüne kadar bize ne kapı verirdiyse güçlüğünden, ustalığından ötürü değil, bizim kendi yetersizliğimiz nedeniyle verdi. O halde bütün bu konularda sonderece dikkatli, duyarlı ve uyanık olmak, kurallara sonuna kadar uymak gerekiyor. Burada bir noktayı hemen ve önemle belirtmek gerekiyor ki halkımız daha ilk gündün ve ilk toprağa düşenlerimizden başlayarak şehitlerimize karşı duyduğu derin saygı ve bağlılığı mücadelemiz etrafında giderek daha çok kenetlenmekle ortaya koymuştur. Ama o, kurtuluşta duyduğu derin özlem ve bunun bir ürünü olan her zerre varlığımızın düşmanın karşısına muazzam bir güç olarak dikilmesi istemi nedeniyle yersiz kayıpları öfke, endişe ve esefle karşılamakta ve böylesi kayıplara saygı duymamaktadır. Ayrıca bu tür kayıplar düşmana ve çürümüş reformist, işbirlikçi güçlere sınırlı da olsa cesaret ve canlılık kazandırmaktadır. Hiç kimse basit hataları yüzünden Hareketimizin değerlerine, kendine zarar vermez ve düşmanın işini kolaylaştırma hakkına sahip değildir. Muazzam güç dengesiyle gözönüne getirilerek, düşmanın askeri, teknik ve maddi üstünlüğü aklı, dikkatli ve ustaca mücadele tarzımızla etkisiz kılınacak zorundadır.

Diğer taraftan, düşman taktik değiştirebilir. Her gün özel harbin çeşitli taktiklerini deniyor. Kontrolgiri, ölüm mangaları ve diğer deniz dağlarda, her yerde pusular kuruyor ve bu pusularda çok kayıp verdirebiliyor. Bunlar da tedbirlerle boşa çıkarılabilecek kayıplardır. Özel Harbin en gelişmiş biçimlerini boşa çıkarmak gerekiyor. "Pismanlık Yasası"nın hainlerin, itirafçıların kendileri için bir umut yaptıkları bu yasanın tamamen boşa çıkarılması zorunludur. Daha şimdiden işleme hale getirilen bu yasanın düzenin en zayıf bir halkası haline getirilip ona karşı kullanılması sağlanmalıdır.

Aynı şekilde "köy konucuları" kanununu, bu yeni "Hamidiye Alayları" kanununu boşa çıkarmak gerekiyor. Tedirgin ve ürkekçe kullandığı bu silahı da en iyi biçimde kendisine doğrultulmalıdır. Bu mutlaka başarılacak zorundadır. Halk savaşçılığının sayısız biçimlerini denemek; uygulanan başarılı uygulamak; başarıyı daha da geliştirip yaygınlaştırmak; geçici-süreklili, basit-karışık, tek ve toplu çeşitli eylem ve örgütlenme biçimlerini yaratıcı bir tarzda ortaya çıkarmak gerekiyor.

Dayatılan sayısız provakasyon ve pasifikasyon yöntemleri de bu arada açığa çıkarılıp fiyaskoya sonuçlandırılabilir. Kısacası Ulusal Kurtuluş Mücadeleimizde önderliğin yetkinleşmesi olayı be-hamahal sağlanmalıdır. Mevcut zayıflıklardan sınırlarak işleri yeterli bir tarzda kontrol etmek ve yönetmek zorunludur. Bunlar gerçekleşmediği zaman genelde devrimci harekete ve özelde de partiye yönelik tasfiyeci eğilim ve faaliyetler çok tehlikeli olabileceği ve hatta kendiliğinden bir tasfiyeciliğe bile yolaçabilecektir. Bu nedenle zayıf ve yetersiz uygulama bunalının ortaya çıkması, sürmesi ve tasfiyenin geliştirilmesi ile doğrudan bağlantılıdır. Bunu önlemek için tam ve yetkin uygulamacılar haline gelmesini bilme büyük önem taşımaktadır. Madem ki, halkımızın günümüzdeki çir-

karları artık tüm olanakların, her şeyin sonuna kadar kullanılmasını gerektirmektedir ve madem ki, tarihimizin en özgür halkasını artık elimize almış bulunmaktayız o halde, bu halkayı daha da pekiştirmek, kopmaz kılmacık için elimizden geleni sonuna kadar sonuna zorundayız. Tarihimizin aydınlık sayfalarını aralamış bulunuyoruz. Öyleyse kusurlarımızdan hatalarımızdan asla korkmayalım. Biz ki, yeri-göğü fethetmek isteyen bir hareketiz. Vazgeçmeyeceğimiz hangi zayıflığımız olabilir? Bu kadar fedakarlığın, cesaretin öncülüğünü yapanlar hangi zayıflığın, yanlışlığın üstesinden gelmezler? Tarihin intikamını bu kadar güçlü bir biçimde almak isteyenler nasıl en yaman ve yenilmez bir savaşçılığı sonuna kadar geliştirme ustalığını göstermezler?

Evet, üstlendiğimiz soylu ve tarihsel bir görevimiz ve dayanacağımız çok soylu değerlerimiz var. Öyleyse, hiç bir gücü bize zayıflıklarımızı sırtımızda bir kambur gibi taşımaya zorlayamaz. Öyleyse, hiç bir zorluk, gerilik bize gerekli ustalık ve güce ulaşmaktan alıkoymaz. Bu inançla ve 15 Ağustos şanlı atılımının bu 1. yıldönümünden aldığımız güçle eksiklik ve yetersizliklerimizin üzerine yürüelim ve dönemin her türlü sorununu çözümleri çok önder devrimciler haline gelelim.

VI- Partinin Siyaseti 15 Ağustos Atılımında Bir Kez Daha Doğrulmuş ve Zafere Olan İnancı Sarsılmaz Kılmıştır

15 Ağustos atılımı ile başlayan ve 1. yıldönümüne dek uzanan süreç içinde Partimizin doğru devrimci siyaseti parlık bir şekilde bir kez daha doğrulanmıştır. Evet, birçokları sayısız defa doğruluğu pratikte kanıtlanmış olan parti çizimizin başansızlığı için çok şey yaptılar. Çeşitli güçler ulusal ve uluslararası alanda görülmüş ölçülerde bir teşhir ve tecrit faaliyeti yürüttüler. Ama bütün bunlar sahiplerinin suçüstü yakalanmalarından başka bir sonuç yaratmadı. Devrimimiz tüm bu engelleri aşarak gelişiyor ve şunu kesin biçimde doğruluyor; eğer bir siyaset doğrusu ya yetersiz bir uygulamaya bile büyük gelişmeler ortaya çıkarabilir. Yine eğer bir siyaset doğru ve buna uygun bir uygulamaya kavuşmuş ise, engeller ne denli çok olursa olsun, zafere yolda yürüyebilir. 15 Ağustos ve sonrası atılımı bunu parlık bir biçimde doğrulamıştır.

15 Ağustos atılımı, salt içinden gerçekleştiği koşulların amansızlığı, karşılaşılan engeller ve zorluklar ile taşınan yetmezlik ve olumsuzluklara dikkate alındığında gerçekte mucizevi bir harekettir. Evet, devrimin bilimine sıkı sıkıya bağlı olanlar için işin mucizeyle ilişkisi yoktur. Ama Kürdistan koşullarında devrimimize ve hatta varlığımıza biçilen kefeni yitirerek böylesine bir devrimci çıkışı yapmak da her gücün harcı değildir. Nitekim, teslimiyetçi küçük-burjuvaziyi buna bir türlü inanmak ve sinelerine oturtmak istemediler ve damgayı bastılar: "Ömürleri bir kaç gündüktür, bir kaç aylıktır. Bu, ya içinde bir yeniyi olan, ne idiği belirsizlerin boşu boşuna övüldüğü maceraperest ve de provakatif bir harekettir ya da bir mucizedir." Hayır, devrimci gerçeklikte mucizelere yer yoktur. Aynı şekilde bu kadar korkusuz ve kahramanca, muazzam güç dengesiyle içinde düşmana karşı yürütmenin maceracılıkla, provakasyonluktan da ilişkisi olmaz. Düşmanın itiraflarından bunu anlamak zor değildir. O halde kabul edilmelidir ki olan şey parti siyasetimizin en çarpıcı bir doğrulanmasıdır. Üstelik, her türlü kuşatmaya, provakasyona ve düşmanın sınırsız tasfiye girişimlerine rağmen bu böyle olmuştur.

Evet, 15 Ağustos atılımı, Kürdistan'da uygulanacak doğru devrimci siyasetin ne olması gerektiğini bir kez daha ortaya koymuştur. Geçmişte ve günümüzde Kürdistan'da bir çok defalar direnmeye teşebbüs edildi ancak bunların hemen hepsinde de yenilgiye yaşamaktan ve ezilmekten kurtulamadı. Bu şüphesiz ki, uygulanan siyasetle yakından bağlantılı bir olaydır. Geçmişte aşiretçi-feodal önderliğin sınıfsal ve ideolojik-politik konumu yenilginin en temel nedeni olarak karışmaya çıkarken, yakın geçmişte de, özellikle, ulusal ve toplumsal gerçektirilmiş red ya da ince bir tarzda inkar temelinde yola çıkan ve ister bilmezlik, ister bilmiş olsun, böylesi bir konum içinde bulunanların Kürdistan'da giderek gelişen bir

direnmeyi gerçekleştiremeyecekleri ortaya çıkmıştır.

Özellikle, Kürdistan'ın coğrafya ve insan yapısının silahlı mücadele için çok elverişli olmasını gözüne alarak Türkiye'de bir çok direniş önderi de 1970'lerde bu alanda mücadeleyle geliştirmek istemişler. Ancak, sosyal-şöven düşünce tarzı ve ulusal gerçekliğimizi hesaba katmayan ve sınıfsal tahille dayanmayan bu anlayışlarla salt gerilla mücadelesini doğru kurallar temelinde uygulamayı gözetken bu çıkışlar sınırlı bazı gelişmeler sağlamış olsalar da, ulusal bir direnişi tutuşturamayacaklarını ve olsa da sürekli kalamayacaklarını ortaya koymuşlardır. Gerek Sınanların Nurhak'taki, gerekse İbrahim Kaypakkaya'nın Dersim ve diğer alanlarda gerçekleştirmek istedikleri direnişleri, onca soylu çaba ve yüceltilmeye layık fedakarlığa ve cesarete rağmen, doğru bir ideolojik-politik, ulusal temele dayanmadığı ve buna bağlı olarak doğru sınıfsal tesbitlere ulaşamadığı için, gerillacılık ve silahlı mücadele doğru da ele alınmış olsa, yenilgiye uğramaktan kurtulamamıştır. Bu yalnızca tekniğin nedenleri, objektif koşullara bağlanamaz, aksine altında siyasi bir hata yatmaktadır. Bir ulusal ve toplumsal gerçekliği doğru bir tarzda ve yerli yerine oturtamama durumu vardır ve yenilgi esas olarak burada aranmalıdır.

Buna karşılık PKK, Kürdistan'da silahlı mücadeleyi esas alır ve geliştirirken, bunun her şeyden önce ulusal gerçekliği ve doğru bir sınıfsal tahlil temelinde ele alınması, Parti siyasetinin bunu esas alması, Türkiye'nin fariki sosyo-ekonomik ve ulusal koşullarıyla Kürdistan'ın koşullarının birbirinden ayırdedilmesi ve Kürdistan'ın diğer parçalarıyla Kuzey-Batı parçasının aralarındaki farkın gözününe getirilerek bir mücadele hattı oluşturulması gerektiğini ilan etmiş ve pratiğini bu doğrultuda geliştirmiştir. Böylelikle sağlan bir ideolojik-politik temele dayandığından, yetersizliklerine, özellikle de silahlı mücadele konusunda deneyimsiz olmasına rağmen giderek gelişmeleri hızlandırmayı bilmiştir. Bizde, Partimizin güçlü bir ideolojik-politik etkinliği olduğundan çokça söz edildi. Bu etkinlik onun doğru olmasından kaynaklanmaktadır. Gerçeklerimizi doğru dile getirmesi, pratikteki gücünün de esas nedenidir. Yine çokça söylenen bir şey, silahlı mücadelede bir çok hatalar yapmama rağmen yine de gelişmelerin durdurulmadığıdır. Evet, bunca hataya rağmen, çizgi doğru olduğu için yetersiz uygulamaların bile objektif olarak birçok gelişmeyi doğurması kaçınılmazdır. Parti siyasetinin yeterli bir uygulanmasının Kürdistan'da gerçekten güçlü devrimci atılımının gelişmesini doğuracağı, hiç bir engelin, objektif koşulun bunu engelleyeceği daha şimdiden ispatlanmış olmaktadır. Etiler teslim edilmesi gereken gerçeklik; Kürdistan'da silahlı direnişin zaferinin gerçekleşeceği ve ancak bunun ulusal kurtuluş siyaseti temelinde gelişeceği.

Sosyal-şövenizm kokan işbirlikçi-reformizmin bunu geliştirme gücü yoktur. Çünkü, ulusal direnişçi bir kurtuluş siyasetine sahip değildir. Kısacası, onlar az imkana, kısa bir tecrübeye sahip oldukları için değil, doğru bir siyasete sahip olmadıkları için bugün Kürdistan'da gelişmemektedirler. Eğer üzerindeki bunca baskıya, imhaya, teşhir ve tecrite rağmen Partimizin bugün milyonlara malolan mücadelesinden bahsediyorsa bu her şeyden önce siyasetinin doğruluğundan kaynaklanmaktadır. Bu siyasetin içinde yer almak, onu geliştirmek bundan sonraki gelişmelerin de temel nedeni olarak bağlı kalınması gereken doğru bir devrimci tutum, bir politik tavır alıştır. Bu gerçeğin bundan sonra fazla zorlanmaması, teslim edilmesi zorunludur. Eğer başta cephe olmak üzere çeşitli ittifaklara güç kazandırmak, bunu Türkiye halkının direnişle bütünleştirmek istiyorsa, her şeyden

önce, bu gerçeklik temelinde hareket etmek, bunu çeşitli demojik yöntemler ve ezeli bir hastalık olan sosyal-şövenizmle bulandırmamak, örtbas etmemek gerekmektedir. Aynı şekilde onu ulusal gerçekliğimize uygun olmayan ve onun gelişimine karşılık vermeyen taktiklerle savsaklamamalıdır. Kürdistan'da ulusal direnişin en önemli biçimi olan silahlı mücadeleyi esas almayan ve onu özgül koşullara uygulamayan hiç bir taktik gelişme şansı yoktur. Çeşitli güçlerin onca maddi imkanlarına ve tecrübelerine rağmen güç toparlayamamaları ve aralarındaki sayısız ittifakla rağmen iş yapamamalarının nedeni budur.

Devrimci siyaset ve taktik gelişmenin kaçınılmaz şartıdır. Ve bu gerçek 15 Ağustos eylemliliği ile bir kez daha kanıtlanmıştır.

Çizgimizi bir kez daha doğrulamamız yanında, 15 Ağustos devrimci atılımı, halkımızın yenilmezliğini ve kahramanlığını, Partimizin yüce fedakarlık ve cesaret ruhunun Hareketimizin bu atılım boyunca kutsal topraklarımıza verdiği yüze yakın değerli evlatlarıyla en yüksek düzeyde bir kez daha kanıtlamıştır.

Evet, çok kan dökülmüş, büyük acılar çekilmiş, yüksek cesaret ve fedakarlıklar gösterilmiştir. Kaldı ki, bundan sonra da hem sorunlar ve hem de kayıplar olacak ve hatta daha da artacaktır. Ama gelişmelerin yönünün artık ortaya çıktığı ve savaş deneyiminin tüm gerçekleri ile kitlere tatlandırıldığı günümüz ortamında bunlar, devrimci mücadeleden uğrak noktalarında ödenmesi gereken, zorunlu karşılıklardır. Eğer bütün bunlar yeterli ve doğru uygulama temelinde olur, taktik-dışı değil kurallar dahilinde ortaya çıkarsa bizim için kayıp olmaktan çıkar ve hatta giderek kazanca dönüşür. Mücadelenin bundan başka büyüme formülü yoktur ve bu bizim temel güç kaynağı-mızdır.

Hareketimiz önündeki en önemli mesele şimdi 15 Ağustos atılımının geleceğe taşınması sorunudur. Hemen belirtmek gerekir ki tarihimiz gerçek bir yenilenme şansına ilk defa kavuşmuştur. O nedenle de başta parti önderliği olmak üzere onun sorumlu, fedakar ve cesur militanları, yakaladıkları halkaya yeni halkalar eklemek, kazandıkları mevzilere yeni mevziler katmak ve bunu da gerekirse kan dökerek o soylu emek karşılığında elde etmekten çekimeden gerçekleştirmek, kısaca, yaşamlarını sözlerini eri olarak yaşamak, bunun için de hayatlarını ortaya koymak zorundadırlar.

Temmuz ayı tarihimizin en soylu direnişinin yükseltildiği aydır. Halkımızın büyük direniş değerleri HAYRİLER ve KEMALLER'in tarihimizi yeniden diriltmek için başlattıkları o büyük direniş üzerinden fazla bir zaman geçmeden onlara layık olmanın ve anılarına bağlılığın bir gereği olarak, bize dayattıkları görevlerin üzerine kısmen de olsa yürümüşür. Şüphesiz ki, yükselttiğimiz direniş o büyük direnişlere verilen mütevazı bir karşılıktır, ama biraz gecikmeli de olsa anılara bağlı kalındığı ve gereğinin yapılmaya çalışıldığı ortaya konulmuştur. Direniş şehitlerimizin anılarının gereklerini yerine getirebilmek konusunda hiç bir şeyden sakımlamaz ve bu anılara ancak yeteneklerin korkuncu biçimde ayaklandırılması ile karşılık verilebilir.

Biz ilk ve büyük şehitlerimizden olan Haki yoldaşı kaybettikten sonra, bir ulusal direniş ve zafer garantisi yapacağımıza dair halkımıza ve tüm devrimcilerimize söz verdik. Gelişmelerin ortaya koyduğu gibi, sözü yerine getirmek için hiç bir şeyden kaçınmadık ve gereken sonuçları da bir bir aldık ve almaya devam ediyoruz.

Bugün de Ağustos atılımının I. yılında toprağa verdiğimiz yüze yakın militanımız

için de aynı şeyi söylüyoruz ve aynı ruhla hareket ediyoruz. Onları daha şimdiden yaşamın kaynakları haline getirdik. Tarih Kürdistan'da artık bu direniş abidelerinin omuzlarında yükselecek ve hiç bir bozguncu ve inkarcı çabanın gücü bu gerçeği değiştirmeye yetmeyecektir.

Direnin gündeminde şerefle dalgalanan kahramanlarımızın bu mertebeye nasıl, hangi koşullarda ne biçim ihanetlere karşı nasıl bir savaş vererek ulaştıklarını burada bütünüyle ortaya koymaya olanak yoktur. Her birinin hikayesi uzun bir romana konu olacak kadar detaylıdır. Devrimci tarih ve edebiyatımız gelecekte bunları bir bir gerçek yerlerine koyacaktır. Ama biz bir başka açıdan ve daha şimdiden şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki tek tek bireylerin toprağa düşüşünü bile tarihsel büyük direnişler başlatmanın gerekçesi yapan bir hareket, yüzlerin anısı, bu barbar düşmana karşı korkunç bir patlamaya dönüştürmesini bilecektir, düşmanın hiç bir çabası sonucu böyle gerçekleştirmesini önleyemeyecektir. Ve eğer yaşayan devrimciler şehitlerimizin anılarının yaman bir takipçisi olurlarsa HAKİLER, HALİLLER, KEMALLER ve HAYRİLER için gecikmeli de olsa yerine getirilenleri, yeni dönem şehitlerimizin anıları karşısında daha kapsamlı, daha derin ve daha erkenden yerine getirmek hiç te zor olmayacaktır.

Şehitlerimiz için artık göz yaşı dökülmesini kabul edebilir veya buna mücadele edebilir miyiz? Bu, olsa da "yurtseverdir, yigitler ama boş bir dava uğruna ölüme gönderildiler" diye sapık reformist görüşün mantığının bir ürünü olabilir. Bizim direniş geleneğimizde şehitlerin anısına bağlılığın, mücadeleyi daha da yenilmez kılmak ve zafer için daha büyük direnişleri başlatmak anlamına geldiği; bunu içermeyen ve sadece göz yaşları ile yetinen bir durum ise bir sefiliş, bu alıcılara has bir şey olarak değerlendirildiği bilinmelidir.

Faşist cunta ve ordusunun görülmesi boyutlardaki saldırılarına karşı atomlarına dek parçalanmış halk gerçekliğimiz içinde ortaya çıkan 15 Ağustos direniş şehitlerinin tarihimizdeki yeri elbetteki çok seçkin ve anlamlıdır. Altında 15 Ağustos şehitlerinin imzası olan dönemi anlamlı ve tarihsel kılan şey, şehitlerimizin kanı pahasına yükselttikleri direnişlerin TC tarihinin en uzun ömürlü askeri yönetimi altında öncüyü imha için kullanılan görülmemiş baskı ortamında tarihimizi bağımsız temellerde yeniden diriltmek, çağla köprüsünü kurmak, öncünün bilinci silahlı direniş ile halkımızın örgütsüz kin ve öfkesini birleştirerek tarihimizin bu evresini şanlı kılmak yolunda kazandıklarıdır. 15 Ağustos atılımının şehitleri işte böyle bir evreyi gerçekleştiren büyük kahramanlar olarak tarihimiz ve belleklerimizde yer edecek ölümsüz değerlerimiz olarak kalacaklardır.

Onlar şehitler zincirinde Diyarbakır zindan şehitlerinden sonra yeni bir doruk noktasını teşkil etmektedirler. Hem Diyarbakır direnişine layık olmanın, hem de yeni bir direniş yaratmanın ifadesidirler. Hiç bir güç onların bu konumunu değiştiremeyecektir. Onlar tarihtir ve halkımızın temel alacağı biricik değerdir.

Evet, MAZLUM yoldaşın şehadeti ile biz, her şeyden vazgeçtiğimiz bir korku ile zafer yolundan alıkonulmak istedik. Ama O, ölüme meydan okuyarak tüm halkımıza nasıl, nerede ve niçin kan vermesi gerektiğini gösterdi. 15 Ağustos atılımının şehitleri bu yolda yürümesini bilenlerin topluluğu olduğunu kanıtlamıştır.

***Yaşasın Şanlı 15 Ağustos Eylemi!
*15 Ağustos Atılımını Gerçekleştirenlerin Anısı Ölümsüzdür
ve O Anılarda Zafer Her Zamankinden Daha Yakındır!**

Onlar, 1980 sonrası dönem ile yeni dönem arasındaki en sağlam köprü oldular. Yeni döneme onların halkımız ile çağdaş dünya arasında oluşturdukları bu köprüden varılacaktır. Onların direniş ve şehadetlerinin anlamının büyüklüğü yaratıkları bu tarihsel sonuçlar nedeniyle.

Şehitlerimiz kendi yaşamlarını sonsuzlaştırdılar, önümüzde koydukları dönüşmez yol ve milyonlara dayattıkları direnişle, biz geride kalanlara daha büyük direnmelerin nasıl ve hangi alanlarda yükseltilebileceğini adeta emrediyorlar. Zaman geçirildikçe gerçekleştirmesi gereken bu görevlere nasıl koşulması gerektiği açık. Devrimci teori ile bu gerçeklik yeterli kadar aydınlatılmış, çok rahat kavranabilecek bir olguya dönüştürülmüştür. İnsanlarımız her zamankinden daha fazla bu yolda yürümeye ve anılara bağlılığın bir gereği olarak her alanda ordulaşmaya daha yatkındırlar. Neler nasıl başla ocağın ve nasıl yürüceklerini her zamankinden daha fazla öğreniyorlar ve biliyorlar. "Zamanı gelmemiştir" denilen olgunun nasıl zamanın kendisi haline getirildiği; yine "aceleyle getirilmiyor" denilen şeyin nasıl yetişmek için sanienin bile kaybedilmesi gereken bir olgu olduğu artık herkesin görüp duyabileceği bir gerçek haline gelmiştir. Fakat zamanın ve fırsatların en anlamlı bir direnişle bütünleştirilmesi ve öz çıkarlar temelinde dönüştürülmesi ancak büyük devrimcilerin harcı olan eylemlerle gerçekleştirilebilir.

Direnin şehitlerine bağlılığımız büyüktür. Evet, her birisine ancak birer zafer abidesi dikilerek layık olunabilir. Fakat bunları bir söz olmaktan çıkarmak ve her gün adım pratikte gerçekleştirilen devrimci kazanımlara dönüştürmek ve bunun en doğru savaş yöntemleri ile gerçekleştirilmesini sağlamak için omuzlarımızı yüklenmiş yoğun görevler vardır. Bu görevleri yerine getirmenin şartı ise 15 Ağustos atılımı aşan bir yeni atılımın koşullarını ve onu bizzat halkın savaşım gücüne dönüştüren bir eylem yaratmaktır. Varolan temel bizi bu konuda sonderece cesur kılmıştır. Geçmişte olduğu gibi günümüzde de öncü, bu cesareti gereken atımları yaparak anlamlandırmalı, somut bir gerçekliği dönüştürmeli ve asla gerisinde kalmamalıdır. Geçmişte bu çok yüksek boyutlarda yaratıldı. Geçmişin bu konuda örnek alınması ve yaratıcı bir şekilde kavranması gerekmektedir. Şüphesiz ki, yapılması gereken, bu geçmişin tekrarı değil, yaratıcı bir tarzda kavranması ve güçlü yeni hamlelerin gerçekleştirilmesidir. Parti militanlarının büyümesi ve hedeflerine ulaşması artık buna bağlıdır.

Partimiz ve yurtsever halkımız da ölümsüz, başı dik ve göğsü onurla kabarmış bir yaşam, o yılmaz, sarsılmaz denen barbar sürüsünü dizginlemek, daha onurlu nefes alıp vermek ve buradan giderek makus talihini yenmek için her azmankinden daha fazla bağlılık ve kararlılık adımlarını pekiştirmekten ve dökülen bunca kan ile çekilen bunca acıyla kendi direnişimizle karşılık vermekten başka hiç bir yolumuz olmadığını bilmeli, kabul etmelidir.

15 Ağustos atılımının I. yılını geride bırakırken kendimizi bu gerçeklerin derin bilinciyle gözden geçiriyor, çok daha üst düzeyde bir atılımı, hem de en kısa zamanda tüm Kürdistan sahinde, milyonlarımızın yüreği ve ellerinde nasıl tutuşturacağımızın derin hesabı, uyanıklığı ve ustalığı içinde bulunmaya söz veriyor; Partimizin tüm cesur ve fedakar militanları ile büyük dostumuz olan halkımıza bağlılığını bir kez daha göstermeye, yeni hamlelerimizin büyük güç olmasına çağırıyoruz.

Impressum
V.i.S.d.P
A. Çobanoğlu
Achenner Str. 514-520
5000 KÖLN 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank KÖLN
A. Çobanoğlu
Konto Nr: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

Danimarka 6.50 dkr.
Avusturya 15.00 s.
İngiltere 0.50 £.
Hollanda 2.50 hfl.
Belçika 50.00 bfr.

Norveç 5.00 nkr.
Fransa 5.00 ff.
İsviçre 2.00 sfr.
İsveç 5.00 skr.

EMPERYALİZMİN ÖZEL SAVAŞI ve TÜRK ORDUSUNUN KÜRDİSTAN'DA YÜRÜTTÜĞÜ SAVAŞIN NİTELİĞİ ÜZERİNE

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

II. BÖLÜM

TÜRK ORDUSU ve "ÖZEL SAVAŞ"

Eğer "özel savaş"ı dar anlamda rakibi hileli yollarla, yani: tertip, kompo, entrika, suikast, arkadaşan vurma, kışkırtma, araya çelişki sokma, birbirine düşürme, ikili oynama, satın alma, kişilişsizleştirme, kendi çıkarları için kullanma, provakasyon vb. yöntemlerle tasfiye etme ya da safdışı bırakma olarak ele alırsak; görülecektir ki, bu, Türk egemen sınıfları ve ordusunun hiç de yabancı olmadığı ve hatta meslek haline getirdiği bir savaş tarzıdır. "Özel savaş" ile Türk egemen sınıfları ve ordusu bir birine kopmaz şekilde bağli, etle-tırnak gibidir. Gerek iktidarı için kullanma ve gerekse iktidarı korumada bu sınıf "özel savaş" yöntemlerini sürekli kullanmış ve onu adeta varlık nedeni haline getirmiştir.

Hiç şüphesiz ki, bunun tarihsel ve sınıfsal açıdan kendine has oluşum nedenleri vardır. Tarihe baktığımızda görülecektir ki, bir kural olarak, egemen sınıflar ancak ekonomik bir güç haline geldikten sonra iktidarı olurlar. Gerek köleci sınıf, gerek feodal sınıf ve gerekse kapitalist sınıf böylesi bir gelişme seyrini izlemiştir. Ancak, Türklerin tarihinde durum farklıdır. Her şeyden önce: Türk boyları Anadolu'ya geldiklerinde ilkel, göçebe bir yaşam tarzı vardır. Anadolu'da ise, çok daha ileri bir aşama olan feodal üretim tarzı egemendir. Bu ileri üretim biçiminden etkilenen Türk boyları köleci toplum aşamasını yaşamadan feodalizme geçerler. İkinci olarak; Türk boyları Anadolu'ya geldiklerinde ekonomik bir güç değildiler. Sınıflar farklı yükselmeleri ve örgütlenmeleri için zor temelinde olur; yani ekonomik değil, askeridir. Normal gelişme seyrinin aksine onlar, askeri örgütlülük temelinde ve zor yönümlüye ekonomik bir güç haline gelirler. Bu çarpık gelişme tarzı aynı zamanda Türk devletinin barbar ve insanlık dışı özünü açıklar. TC talan, gasp, katliam ve her türlü insanlık ve hukuk dışı uygulamalar temelinde yükselmiştir ve bundan dolayı da gayri-meşrudur. O, bu gayri-meşru örgütünden dolayı her türlü hukuk ve kural dışı davranmayı bir karakter haline getirmiştir.

Bu kural dışı doğuş biçimleri onların ideolojisi ve politikalarına da yansır. Türk egemen sınıfları, ideoloji ve politikalarını herhangi bir görüş sistematiğine göre oluşturmazlar. Koşullara göre güdümler, ikili bir politika yürütürler. Amaca ulaşmak için her türlü ikiyüzlülük ve entrika onlarca geçerli ve meşru sayılır. Çıkarları gerektirdiğinde, birgün içinde ideoloji ve politika değiştirmekten, kendi koydukları kuralları ayakları altına almakta ve bir öncekinden tamamen farklı bir düşünce savunmakta kaçınılmazlar. Kimi zaman islamcı, kimi zaman laik ve kimi zaman da "komünist" geçirirler. Daha Anadolu'ya ayak basar basmaz, Orta-Asya'daki dinler Şamanizmle hiç bir ilişkisi olmadığı halde islamietini benimsemiş, kurtuluş savaşı sırasında ise, keskin bir anti-komünist olmalarına rağmen "komünist" parti kurmuş olmaları, sanırım nasıl bir politika yürüttükleri hakkında ipuçları vermektedir.

Türklerin ekonomik örgütlenmesi doğuşu esas olarak üretimi değil, hazır değerlerin gaspına dayanır. Ancak bu temelde gelişme sağ-

lar. Daha Anadolu'ya ilk geldikleri dönemlerde çapulculukla yerleşik halkların ellerindeki değerleri el koymuş ve onlar üzerinde estirdikleri terörle kendi yerleşim koşullarını yaratmışlardır. Bu temellerdeki ekonomik gelişme daha sonraki süreçlerde de başvuran bir biçim halini almıştır. Engels, bu temellerdeki ekonomik gelişmeyi şu sözlerle ifade ediyor: "Türkiye'de ticaret yapanlar kim? Elbette Türkler değil. Onların ticareti geliştirme yolu kökensel göçebe yaşamını sürdürdükleri sıralarda, kervanları sokmadıkları ibaretti; şimdi biraz daha uyarlaştıkları için, yaptıkları şey her türlüşünden keyfi ve baskıcı koymadır." (F. Engels, Doğu Sorunu, s. 40, Sol Yayınları)

Yukarıda belirtilen karakterleri açısından, Türklerin, Anadolu'da ilk devlet kurdukları andan bugüne kadar Avrupa'da dahil tüm bölgenin nüfusa oranla en büyük ordusunu beslemeleri bir rastlantı değildir. Bu, kendilerinin tehdit altında olduğundan değil, tam tersine sağ-solu tehdit etmek, hüküm altına almak içindir. Nitekim tarih, Türk ordularının halklar üzerinde estirdiği terör, işgal, ilhak ve katliam olaylarıyla doludur. Bu, kendi oluşumlarına damgasını vuran en temel özelliklerdir. Bu nedenle, Stalin, Türk uluslaşmasını, Anadolu'daki milletlerin zor, katliam, asimilasyon ve eritme yoluyla baskı altına alınması temelinde gelişen derme-catma bir uluslaşma olarak tanımlar.

Türk egemen sınıflarının bu zorba karakteri yalnızca dışa karşı değildir. İçte de aynı doğrultuda gelişmelere tanık olmaktadır. Gerek devlet yönetiminde ve gerekse muhalefeti etkisizleştirmede komploculuk bu sınıfın en özgün yanlarıdır. Saray içi taht kavgalarının Yavuz'un kardeşi Cem'i bile boğduran gelecek düzeye erişmesi, bu sınıfın kendi içinde bile kardeş kavgasının bir karakteristiği haline geldiğini gösterir. İçte yaşanan bu politika, sınıfın dışına da olduğu gibi yansımakta, halklar, birbirine karşı kışkırtılarak ya da içte kardeş kavgası yapılarak kırdırılmaktadır. Hatta ilerlede ele alacağımız gibi, en sadık usakları bile kendilerini bu girdaptan kurtaramamaktadırlar.

Günümüzde "özel savaş"ta kullanılan "özel kuvvetler" -düzenli ordunun dışında- daha Osmanlılar döneminde "Akıncılar" adı altında teşkil edilmişlerdir. "Akıncılar", seri hareket edebilen sınırlı sayıda atlı birliklerdir. Görevleri, "düşman" ülkesine akınlar düzenlemek; a-ma-çları ise, ülkeyi genel taarruz öncesi taciz etmektir. Yani bir nevi cephe gerisi faaliyet olan yıpratma savaşı yürütmekteydiler.

Yine günümüzde, yeni-sömürgecilik politikasının bir gereği olarak, sömürgeciler, emperyalizme adına yerli nüfustan oluşan kukla ordular tarafından işgal edilmektedir. Gerçekten de bu kukla ordular, savunma değil, iç savaş düzününe göre eğitilmekte, örgütlenmektedir. Ancak, görünüşe göre modern bir yöntem sayılan bu gizli işgal daha Osmanlılar döneminde Kürdistan üzerinde gerçekleştirilmiştir. XIX. yy'a kadar doğrudan işgale uğramamış olan Kürdistan, Kürt hakim sınıflarının da usak ve teslimiyetçi özelliklerinden dolayı tek bir kılıç şakımadan Osmanlı imparatorluğuna dahil edilmiştir.

Ve XIX. yy'daki isyanlara kadar Kürdistan, feodal-işbirlikçi aşiret ve din reisleri eliyle Osmanlılar adına işgal altında tutulmuştur.

Ana hatlarıyla böyle tanımlayabileceğimiz Türk ordusu ve burjuvazisinin yürüttüğü "özel savaş"ı daha iyi anlamak için onun özelliikle yakın dönemdeki uygulamalarına bakmak gerekmektedir.

A-) MUSTAFA KEMAL DÖNEMİNDE "ÖZEL SAVAŞ"

M. Kemal yukarıda temel özelliklerini kabaca belirlediğimiz bir devlet ve ordu içinde yetişmiştir. Nasıl iktidara geldiğini, iktidarın nasıl korunduğunu, bunun yol ve yöntemlerini bu yapı içerisinde öğrenmiştir. Türk burjuvazisi, M. Kemal'in şahsında ordu içinde yetişmiş ve yönetime gelmiştir. Yönetimin sürekli şiddet ögesine dayalı olarak ayakta tutulması veya sürdürülmesinin nedeni, burjuvazinin asker kökenli olmasıdır.

M. Kemal, I. dünya paylaşım savaşından müteffikliği ile birlikte yeni çıkın ve işgalı uğrayan Osmanlı imparatorluğunun sonunu görmekte zorluk çekmez. Anadolu işgal altındadır ve imparatorluğa bağlı ezilen halklar ayaklanmışlardır. Halk, Anadolu'da, çete örgütlenmelerile işgale karşı koymakta, Anadolu burjuvazisi örgütlenerek işgali kırmaya çabalamaktadır. M. Kemal ise, tüm bunları görürken, yine, tüm bu çabalardan merkezileşemediğini ve önderlikten yoksun olduğunu gözlemlemektedir. Kuzeyde genç proletarya iktidarı, Sovyetler doğmuştur. Ancak henüz gericiğe karşı iç savaş devam etmektedir. Anadolu'nun işgalinin bir diğer nedeni de Sovyetlerin henüz dizleri üzerine dikilemeden gericiğin eli ve emperyalist müdahale ile boğulmak istemesidir. İşte Anadolu'yu bunun için bir şırçama tahtası olarak görmektedirler. Bunun farkında olan M. Kemal, eğer bu işgale karşı direnilirse, Sovyet yardımı alabileceğini de hesaplamaktadır.

M. Kemal, ilk elden tüm teşkilatları, hatta komünistlerle, ilişkiye girmekten çekinmez. "Doğu" cephesinin -Kürdistan ve Ermenistan- desteğini almak için Samsun'a gider. Samsun'da Lenin'i temsil eden gelen Sovyet Albay Semen Budeni ile görüşür. Budeni, gereken yardımı yapacağı güvencesini verir. M. Kemal, cevap olarak, "sayın Albay Budeni, düşününüz ki, doğusu, batısı, güneyi ve kuzeyi ile Batı emperyalistlerinin arasında bu Türk yurdu paylaşılır ve emperyalizm burada yerleşirse Rusya'nın dolayısıyla Sovyetlerin geleceği artık bahis konusu olabilir mi?" der. (Savaş ve Dostluk-Türk-Sovyet İlişkileri, s. 28, İbrahim Sırrı Topçuoğlu)

Bu iktidara doğru ilk adımdır, diğerleri de peşpeşe gelir. M. Kemal, Karadeniz'de Rumlara karşı savaşın Laz çeteleriyle ilişki kurar. Bunlardan Laz Topal Osman, kendisine yol açarak Erzurum'a ulaşmasını sağlar. M. Kemal, 23 Temmuz 1919'da Erzurum Kongresini toplar. Kongreye, eski subay, bakan, milletvekili, vali, kaymakamların yanı sıra aşiret reisleri, şeyhler, seidler ve mütegalibe kesinden ileri gelenler katılırlar. Toplantıda M. Kemal katılanların nabzını yoklar,

aşırı olanları frenlemeye çalışır, ancak kendi görüşünü "bir sır gibi" saklar. Görünüşte, katılanlarla hemfikir ama bunun böyle olmadığı daha sonra anlaşılacaktır. Benzer nitelikte bir Kongreyi de 4 Eylül 1919'da Sivas'ta toplar. Burada da çeşitli vaatlerle ve genel talepler etrafında "birliği" sağlar ve destek alır. Böylelikle "Doğu" cephesinin desteği kazanılmıştır. Cephe komutanı ise Kazım Karabekir'dir.

M. Kemal daha sonra Ankara'ya geçer. Batı Cephesi bu sıralarda kaynamaktadır. Osmanlı ordusu ikiye bölünmüş, bir kısmı işgale karşı direnmektedir. Ayrıca içinde komünistlerin de yer aldığı, Kuva-yi Milliye diye bilinen halk milisleri de işgale karşı direnmektedir. Ordunun padişah yanlısı diğer kanadı işgal kuvvetlerinin bir kolu gibi hareket etmektedir. Ayrıca işgale karşı çıkan ordunun karşısına yerel gerici çıkartılmaktadır. 23 Nisan 1923'te TBMM ilan edilir. Ama bu meclisin gerçekte Ankara dışında hiçbir etkinliği yoktur. Hatta Ankara'da bile sallantıdadır. Yeni meclise karşı sık sık kışkırtma ve isyanlar olmakta, ancak imparatorluk artığı kuvvetler bu isyanları bastırmamakta, işgale karşı etkili olamamaktadırlar. Kurtuluşun yolu Kuva-yi-Milliyeye'den geçmektedir ve M. Kemal, geçici bir süre için Kuva-yi-Milliyeye'yi kullanmak zorundadır. Ancak yeni ve düzenli ordular mutlaka teşkil edilmek zorundadır. İç isyanların bastırılmasında ve işgale karşı mücadelede çete savaşı bir müddet devam eder. İşte Çerkez Ethem, işgale karşı ve isyanların bastırılmasında bir köylü ihtilalci önder olarak bu süreçte ortaya çıkar.

Çerkez Ethem, 15 Mayıs 1919'da, Yunan kuvvetlerinin İzmir'e çıkmasından sonra, çevresinde 300 kişilik bir kuvvet oluşturarak, savaş Salihli cephesinden katılır. Başarılı çarpışmalar yürüten Çerkez Ethem, Yunan kuvvetlerinin ilerlemesini önler.

16 Şubat 1920'de başlayan II. Anzavur isyanı Çanakkale, Bursa -iç hariç-, Balıkesir'e kadar yayılmıştır. Bandırma'da bulunan Kordoru geri çekilmiş Balıkesir'deki 61. Tümen sıkışmıştır. Tümen komutanı Albay Kazım Özalp, Çerkez Ethem'den yardım ister. Çerkez kuvvetlerini alarak gelip isyanı bastırır ve Anzavur İstanbul'a kaçar. Bu başarı Ankara'yı sevindirdi.

Ancak, bu isyan daha tamamen bastırılmadan, Sakarya yöresinde Ocak ayında başlayan isyan, Düzce'de 13 Nisan'da başlayan isyanla birleşerek Bolu, Gerede, Nallıhan ve Beypazarı'na kadar yayılır. Hatta, Ankara'nın içinde bile her an isyanın patlama tehlikesi vardır. XX. Kolordu Kumandanı vekili Kaymakam Mahmut, emrinde 24. Tümen, isyanı bastırmak için yolların. Ancak Tümen pusuya düşürülür, komutan ve subayları öldürülür ve Tümen dağıtılır. Bu arada Anzavur bir kez daha Geyve'de görünürken, Hilafet Ordusu'da kurulmuş, güçler isyan bölgesine aktarılmıştır. Isyan, çerkez ve abazalardı da kapsayacak bir biçimde Geyve boğazı, Adapazarı ve İzmit ile Adapazarı, Hendek, Düzce, Bolu, Gerede, Nallıhan, Beypazarı, Kızılcahamam ve Çerkez hattına kadar uzanır. İnönü, bir telgrafla Ethem'e, Ali Fuat Paşanın

yardıma gitmesini söyler.

Geyve boğazında Ali Fuat Çebesoy ve kuvvetleri, Anzavur kuvvetleri tarafından "teslim ol" çağrısı yapılabilecek kadar dar bir kuşatmaya alınmışlardır. Ancak Çerkez Ethem, burada Anzavur'u ikinci kez yenilgiye uğratır. Sapanca, Adapazarı, Hendek hattını kurtarır, ki bu hat, hem isyan bölgesi ve hem de Hilafet ordusuyla çarpışma hattıdır. Bu hatta kazanılan başarı, diğer bölgelerdeki isyanların da bastırılmasını kolaylaştırır. Bu isyanın bastırılmasındaki üstün başarılarından dolayı M. Kemal, TBMM adına çektiği telgrafta Çerkez Ethem için şunları söyler: "Başarıları ve hizmetleri, kurtuluş tarihimize en parlak satırları işgal edecektir" (Aktaran Şevket Süreyya Aydemir, Tek Adam M. Kemal, cilt syf: 316) Ancak, Çerkez Ethem, aşağıda ele alacağımız gibi, "vatan haini" ilan edilecek, bu sözler boş bir aldatmacadan öteye gidemeyecektir.

Ethem, kuvvetlerini tekrar Geyve'de doğru kaydırmak üzere iken alenacele Ankara'ya çağırılır. Çünkü, bu kez Yozgat başkaldırmış ve isyan, doğuda Sivas tarafına, Yenihan-Karaman, Çamlıbel, Boğazlıyan, kuzeyde Tokat, Zile, Ankara'nın doğusunda Alaca'ya kadar yayılmıştır. Hatta, Keskin, Kırşehir, Ankara'nın banliyösü olan Elmadag bile ayaklanmışlardır. Isyanı bastırmaya giden Kılıç Ali'nin kuvvetleri birtrek güden bile atamadan dağılmışlardır.

Ankara'da Çerkez Ethem, M. Kemal, İnönü, F. Çakmak tarafından büyük bir ilgi ile karşılanır. Büyük övgüler dizilir ve bu isyanı da bastırması istenir. Ancak Çerkez Ethem, burada, savaşın esas olarak Kuva-yi-Milliyeye'nin omuzları üzerinde yükseldiğini anlar. Diğerleri değil cepheye bir zafer kazanmak, cephe gerisindeki isyanları bile bastırmaktan acizdirler. Ethem, kendilerinin, cepheden dönüşüne kadar yerinin doldurulmasını ister ve yerine Fevzi Çakmak geçici olarak gönderilir.

Ethem, 23 Haziran 1920'de bu isyanı da bastırır. Mahkemeler kurulur ve suçlular cezalandırılmaya başlanır. İşte bu ana kadar bir milli kahraman olan Çerkez Ethem, bu olaydan sonra hızla Ankara'nın gözünde bir asi duruma düşer. Nedeni, suçlu bulunduğu için Ankara Valisi Yahya Galip'i de yargılamak istemesidir.

Isyanın çıkışından Yozgat kaymakamı da sorumludur. Yapılan araştırmalar, kaymakamın durumu Ankara valiliğine daha önce rapor edildiği halde, görevinden alınmadığını ortaya çıkarır. Ankara valisi de sorumlu bulunduğundan hükümete telgraf çekilerek Yahya Galip'in Yozgat'a yollanması talep edilir. Ancak Yahya Galip, M. Kemal'in en sadık adamlarından biridir. Ankara'ya gelmesi ve yerleşmesinde çok yarımları olmuştur. Bunun için kendisini teslim etmek istemez. Gerçi Çerkez Ethem'e, gerekenin yapılması için ilgili makamlara emir verildiği bildirilir, ama vali istifa ettirilerek, hasta raporu alınır ve Yozgat'a yollanmaz. Ethem'in tüm ısrarlarına rağmen tavir değişmez. Ethem, bunun üzerine, olayın ucunun M. Kemal'e dayandırılan anlar ve kuvvetleri ile Eskişehir'e döner. Bu olay M. Kemal'de Kuva-yi-Milliyeye'nin ileride

başına sorun olacağı korkusunu yaratır. Hızla Kuva-yi-Millîye'nin tasfiyesine ve düzenli ordunun teşkiline başlanır.

Bu gelişmeler bir diğer sonucu daha ortaya çıkarır. Başlangıçta düşüncelerini açıklamadığı için onu iyi tanımayarak yanında yer alanlar, M. Kemal'in pratik uygulamalarını gördükçe ondan uzaklaşmaya, yeni bir temelde birleşmeye koyulurlar. İşte, temel sosyal dayanağı kırsal nüfus olan ve "Yeşil Ordu" diye bilinen köylü ihtilalciliği de bu süreçte şekillenir. Bunun nedeni, M. Kemal'in feodallerle uzlaşmasının daha net bir şekilde açığa çıkmasıdır. Bu noktadan itibaren her iki tarafa kendini güçlendirmek çabalar.

"Yeşil Ordu" hareketi, içinde Ekim Devrim'inden etkilenmiş aydınların köylü, din adamı, küçük rütbeli subay ve memurların bulunduğu demokratik bir köylü hareketidir. "1920'nin son aylarında oluşan "Yeşil Ordu"nun programında şunlar yer almaktadır:

"Yeşil Ordu Teşkilatı, Avrupa emperyalizminin hulûl ve istilasını Asya'dan kurtak üzere teşekkül etmiş bir mücadele teşkilatıdır."

"Yeşil Ordu, umum Türkiye'de dahi emperyalizm cereyanlarını ve sermayelerin haksız teğallü ve tahakkümlerini red ve izole etmekte tereddüt etmez."

"Yeşil Ordu, arazi ve umumi servetten bütün efra-dı ahalinin ancak kendi çalışmaları ve kabiliyetleri nispetinde faydalanmalarını temine çalışır."

"Yeşil Ordu, harp ve askerlikten, kuvvetin kaynak olduğu mülkiyet hakkı davalarından nefret eder..." (Aktaran age, syf: 349-350)

Bu programdan dolayı, "Yeşil Ordu", gizli teşkilatlanma yürüttü. Ama, M. Kemal'in yakın adamları olan Celal Bayar, Adnan Adıvar, Hakkı Behiç, Yunus Nadi gibi kişiler, "Yeşil Ordu" içine sızışlardı. "Yeşil Ordu"nun örgütlenmesi, Kuva-yi-Millîye'ciliğe dayalıdır. Dolayısıyla Çerkez Ethem de içinde yer almaktadır. Bu özelliklerinden dolayı, "Yeşil Ordu" kısa sürede güçlenir ve kitleselleşir. İşte tam bu sıralarda M. Kemal'in eline "Yeşil Ordu"nun dağıtılmış olduğu bir bildirici geçer. Bildiride şöyle denilmektedir:

"Eski dünya, bir kaç zengin, milyonlarca insanları esir gibi çatıştırarak, bu milyonlarca insanın açlık ve sefaletine karşı kendi rahatlıklarını temin etmelerinden başka bir şey düşünmüyor."

"Allah insanları hep eşit yaratmıştır. Sizi fukara yapan, cahil yapan bu zalim adamların şerrinden kurtulmak için başınızı onlardan kaldırmaz. Sizinizi yükseltiniz. Onlardan korkmayınız..."

"Etrafınızda bulunan beyler, paşalar kimlerdir bilir misiniz? Onlar da sizin gibi insandır..." (aktaran age, syf: 348-349)

Bu gelişmeler M. Kemal'i tedirgin eder. Hele "Yeşil Ordu" ile Çerkez Ethem bağlantısı bu tedirginliği daha da artırır. "Yeşil Ordu" içindeki adamlarından bu hareketin tasfiyesini ister ve "Yeşil Ordu" resmen kapatılacak hakkındaki soruşturma açılır. Ama "Yeşil Ordu" kapatılmak demekle hem tasfiye edilemez. Zira Çerkez Ethem henüz vardır ve ciddi bir tehlike olmaya devam etmektedir.

M. Kemal'i rahatsız eden bir diğer gelişme ise, Anadolu'da komünizme karşı giderek artan iltidat. Bunun nedeni tahmin edileceği gibi, Ekim Devriminin Rusya'da özellikle ezilen halklar açısından yarattığı değişikliklerin büyük sempatiye yolaçmasıdır. Hele bir de Sovyetler'in emperyalist işgale ve sultanlığa karşı mücadeleyi desteklemesi, haklı olarak duyulan bu sempatiyi pekiştiriyordu. Bu gelişmeyi, o koşullarda bir kurtuluş savaşı içinde

bulunulması ve Sovyetler'in dost olması nedeniyle aşıktan engeleyecek birde de zaten mümkün değil. Azgın bir anti-komünist olduğu halde, M. Kemal, iç ve dış koşulların elverişsizliği nedeniyle, bu sempatiyi kendi kontrolünde en sadık arkadaşlarından teşkil ettiği sahte bir TKP'de toplamak ister. Bu sahte TKP'nin kurucularından birisi olan Kılıç Ali, hatıralarında M. Kemal'in görüşlerini şöyle anlatır:

"Bolşevik propagandaları gittikçe ehemmiyet kespedyordu. Doğudan sınırlarımıza girmek tehlikesini gösteren bu tehlikeli cereyanı artık önlemek lazım geliyordu."

"Cereyanı kanunî yollarla, şiddetli hareketlerle önlemek o günün harici politikasına uygun değildi. Fakat vaziyeti ehemmiyetle takibeden Mustafa Kemal Paşa, buna da çare bulmakta gecikmedi. Bütün bu hareketlere cevaben:

"Biz haricîten gelecek herhangi bir telkine uyarak değil, fakat kendi bünyemizi gözönüne alarak icab ediyorsa fırkayı (partiyi) kendimiz kurabiliriz" dedi. Ve çok geçmeden, bu muvazaa tertibi olarak, ben de dahil olduğum halde, Hakkı Behiç (eski Maliye Vekili), İhsan (Bahriye Vekili), Refik (Karaltan-Mebus), Süreyya Yiğit (Mebus) Beylerden bir Heyeti Merkeziye teşkil ettirdi. Hakkı Behiç Bey, Katibi Umumi oldu. Parti, Hakimiyet-i Milliye matbaasında küçük bir odada işe başladı. Hatta o sırada Moskova sefiri tayin edilmiş olan Ali Fuat Paşa'ya tarafımızdan bir de komünist talimatnamesi verildi.

"Teşekkülümüz bir müddet gayeyar kendisinden beklenen gayeyi temin ettikten sonra, kendi kendini kapattı." (Aktaran age, syf: 354-355)

Bu sahte TKP'nin kuruluşu gerçekleşirken M. Kemal 31 Ekim 1920'de yayınladığı şifreli bir genelgeyle şöyle izah etmektedir:

"Komünizm memleketimizde değil, Rusya'da bile henüz tatbik kabiliyeti hakkında sarıh kanaatler hasil olmadığı anlaşılmaktadır. Bununla beraber dahilden ve haricîten muhtelif maksatlarla bu cereyanın memleketimiz dahiline girmekte olduğu ve buna karşı makul tedbir alınmadığı takdirde, milletin pek ziyade muhtaç olduğu birlik ve sükunu bozacak hallerin meydana gelmesi imkân dahilinde görülmüştür. En makul ve tabii tedbir olarak, akli başında arkadaşlardan, hükümetin malumatı dahilinde bir Türkiye Komünist Fırkası teşkil ettirmek olduğu düşünüldü. Bu takdirde, memleketle bu fikirle ilgili bütün cereyanları bir mütehasısla icra etmek mümkün olabilir. Heyeti müteebbisi ve 30 kişiden mürekkep bir merkezi umumi meyanında seçkin arkadaşlarımızdan Fevzi, Ali Fuat ve Kazım Paşalarla Refet ve İsmet Beylerin de gizli olarak dahil bulunmasını muvafık gördüm. Bu sayede, bu memleketi tutan ve milli maksadımızın kahramanı bulunan arkadaşlarımız bu teşkilatın içinde olacaklar ve onların malumat ve teşebbüsleri, bütün teşebbüslerin cereyanı üstünde amil olacaklar. Katibi Umumi ilan edilen eski Dahiliye Vekili Hakkı Behiç Bey tarafından yazılan ilk mektubu şifre ve tahrirat olarak arkadaşlara takdim ettim."

"Sosyalizm ve komünizm prensiplerinden hangileri ve ne dereceye kadar kabili tatbik ve hâzim ve kabul görüleceği Türkiye Komünist Partisinin propagandasına karşılık, milletin fikri tezahüratı zamanla anlaşılmaktadır. Ordunun her vakitten ziyade büyük bir inzibat ile kumandanlarının eli altında bulunmasına son derece dikkat ehemmiyet atfolunmalıdır. Komünizm cereyanı nihayet ordunun en büyük kumandanlarında kalmalıdır." (Aktaran age, syf: 356-357)

Bu partinin içinde ayrıca Celal Bayar, Dr. Tevfik Rüşti Aras, Ad-

nan Adıvar, Yunus Nadi'de aktif çalışan kadrolardandır. Ali Fuat Cebesoy, bu partiyi Komünter'nin işleyebileceği temsilci olarak Moskova'ya yollanmıştır. Kendisi ayrıca Moskova elçisidir de. Ancak Komünter, bu partiyi tanımaz. Zira Komünter, Mustafa Suphi'lerin TKP'sini tanımaktadır. "Nitekim Zinoviev'in Ali Fuat Paşa'ya, «siz isteseniz de Bolşevik olamazsınız» dediği ileri sürülmektedir." (Sabahattin Selek, Anadolu İhtilali, aktaran Doğan Avcıoğlu, Türkiye Düzeni, syf: 334)

Daha önce Albay Buden'i den, M. Kemal'e görüşmelerin raporunu alan Lenin, Mustafa Suphi'yi çağırarak ona şunları söyler: «Mustafa Kemal, bir sosyalist değildir ama bilgili bir asker, iyi bir kumandandır. Ona istediği bütün yardımı yapacağız, siz de bütün organlarınızla millî harekete katılın, Mustafa Kemal'i destekleyin, Marksist sosyalizm bilgilerini ona sokularak politik sahada işbirliği ve öncülük edin» (abç) (Savaş ve Dostluk, syf: 19)

M. Suphi bu doğrultuda girişimlerde bulunur. Ama üzerinde oynanmak istenen komplanın farkında değildir. Üstelik bu işbirliğinde öncülük rolü alınmadığı, burjuvazinin etkinliği kırılmadığı gibi, burjuvazinin iki yüzlüğü de iyi algılanamamıştır.

Sahte TKP'nin oluşturulmasının yanısıra, Mustafa Suphi'lerin TKP'sinin buna dahil edilmesi için de çalışmalara başlanır ve Dr. Tevfik Rüşti Aras bunu sağlamakla görevlendirilir. Ali Fuat'la beraber Tevfik Rüşti, Mustafa Suphi'yi Türkiye'ye getirmek için Moskova'ya gider. Hesap açıktır: Mustafa Suphi, ya bu sahte TKP'ye dahil, ya da imha edilecektir. Sahte TKP, Komünter tarafından tanınmayınca plan değişir. Buna göre; M. Kemal, TKP'yi Komünter'de kendi uzantısı haline getirebilmek için Mustafa Suphileri kettirecek, böylelikle Komünter üyesi TKP, Kemalist TKP haline dönüştürülecektir. Bu yolla Sovyetler'le ilişki güvenceye alınacaktır.

Bu sırada M. Suphi'nin Anadolu'ya gelme isteğinde olması M. Kemal için bulunmaz bir fırsat yaratır. Mustafa Suphi'ye TBMM Başkanlığı adına 21 Ağustos 1920 tarihli bir mektuba şunlar iletilir: "Türkiye'ye gelebilirsiniz, TKP açık çalışabilir." (Ölümsüz Savaşçı Mustafa Suphi, Derleyen Önder Sağlam, syf: 29, Ürün Yayınları) M. Suphi, Anadolu'ya gelme çabısı ile sahte TKP kurulması arasındaki bağlantıyı ya göremez ya da önemsemez. Ama bu ihmalin bedeli ağır olacak, komünist hareket daha doğmadık boğulacaktır.

Kendi yapısı içinde siyasi ve askeri kadrolaşmayı gerçekleştiren M. Kemal, ulusal kurtuluş savaşı içindeki devrimci-demokratik kanadı hızla tasfiye edecek geniş çaplı bir komployu uygulamaya girişir. İlk hedef, yakın tehlikeyi tasfiye etmektir ve bu da "Yeşil Ordu" adı altında örgütlendi, Komünist Hareketin temel müttefiki olan köylü hareketidir. "Yeşil Ordu" Çerkez Ethem kanadı hariç, M. Kemal'in zor ve bu hareket içindeki adamları eliyle tasfiye ettirilir, yasaklanarak hakkında dava açılır. Bundan sonra sıra Çerkez Ethem'e gelir. Yukarıda aktarıldığı gibi, Yozgat isyanının bastırılmasından sonra kurtuluş hareketi kendi içinde bir yalın ayrımına gelir. Hareketin insiyatifi ya halk güçlerinin eline geçecek, ya da burjuvazi egemenliğini sağlayacaktır. Halk güçlerinin insiyatifi ele geçirebilmek için komünistler ile köylü ihtilalcilerin birliği şarttır. Kemalist hareket de bunun farkındadır. Onun için Çerkez Ethem'in ilk elden tasfiye edilmesi gerekmektedir. Kemalizm burada da komplocu ve iki yüzlü karakterini sergiler. Bir yandan Eskişehir-Sa-

karya hattına İnönü komutasında güç yığınağı yapılırken, diğer yandan Ethem'e elindeki güçlerin sayısının azaltılarak sınırlandırılması, düzenli kuvvetler haline getirilerek orduya tabi olması dayatılır. Bu kabul edilebilecek bir şey değildir. Nitekim Çerkez bu öneriyi kabul etmez. Arkasından, Yunan cephesi savaş hattına sürülmek istenir, buna da karşı çıkar. Her iki öneriden de amaç; Ethem'in gücünden düşürülerek imha edilmesidir. Ancak bu manevralar boş çıkarılır. Bunun üzerine son bir girişimde bulunulur. TC tarihine «anl-şanlı» I. İnönü "zaferi"(!) diye geçen olay, özünde Ethem'e karşı gerçekleştirilen bir hareketten başka bir şey değildir. İnönü kuvvetleri, Ethem'i Yunan savaş cephesine doğru sıkıştırır ve kuşatmaya alır. Amaç açıktır: Çerkez Ethem'in bir yanda Yunanlılarla ve diğer yandan da İnönü ile çatışması onun imhası ile sonuçlanacaktır. Aynı şekilde, Yunanlılarla çarpışmayıp sadece İnönü'ye karşı çarpışması da imha olmasına yolaçacaktır; zira manevra alanı yoktur, uzun süre dayanamayacaktır. Geriye bir tek seçenek kalmaktadır: o da Yunanlılara sığınmak. Zaten M. Kemal'inde istediği budur. Çünkü, uzun süre Kuva-yi-Millîye'ci olarak çarpışmış ve bizzat kendisi tarafından kahraman ilan edilmiş birisinin halk içindeki etkinliği ancak böyle kırılabilir. Oysa, kendileri tarafından imha edilmesi onu halk nezdinde bir kahraman olmasına yolaçacaktır. Bu nedenle kuşatmada amaç daha çok Yunanlılara sığınmaya zorlamak, imha çok talidir. Çerkez Ethem imha olmamak için Yunanlılara sığınmak zorunda kalır. 13 Ocak tarihinde Çerkez Ethem'in hain ilan edilmesi ile bu mesele kapatılır.

Kemalistlerin öndeki ikinci hedef, Kuva-yi-Millîye içinde köylü hareketi ile pratik olarak birleşen komünistler önderlikten yoksun bırakarak devrimci-demokratik hareketi tasfiye etmektir. Bu ise, Mustafa Suphilerin imha edilmesi demektir. Mustafa Suphi ve arkadaşları, M. Kemal'den aldıkları mektubu yeterli görerek Anadolu'ya gitmek üzere harekete geçerek Kafkaslar üzerinden Erzurum'a giderler. M. Kemal, karayolunun tehlikeli olabileceğini ileri sürerek deniz yoluyla gelmeleri için Erzurum'a haber yollamıştır. Trabzon'a geçerek deniz yolu ile gitmeye zorlanırlar. M. Suphi, bu arada durumdan biraz kuşulanır ama geri dönmeyerek Trabzon'a gider. Bu arada, M. Kemal, bir telgraf da Trabzon'a kettmiştir. Telgraf, M. Suphilerin kettilmesi emrini vermektedir. Trabzon ve yöresi Laz Topal Osman çetesinin hüküm sürdüğü bir yerdir. Trabzon merkezinde Osman'ın adamlarından kayıplar kahyası Yahya, emri yerine getirmekle görevlendirilir. Kendisi aynı zamanda Trabzon Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti üyesidir. M. Suphi, eşi, ondört yoldaşı bir tekneye binecek olan birer olarak bililmektedir. İmha planının gerçekleştirilmesinden sonra TKP, gerçekten de Komünter içerisinde kemalist hareketin savunmasını yapar. Orneğin 1 Temmuz 1924'deki Komünter 5. Kongresinin 22. oturumunda Türkiye delegesi olarak konuşan Şefik Hüsnü, Maniulsky'nin "gerçek proletarya ile burjuvazinin sınıfsal işbirliğinin savunma Aydın-lığı yoldaşlarımızın yanlışları yeni değildir... Eski Avusturya impara-

torluğunun Ukrayna sosyal-demokratlarının ve Avrupa'nın Polonyalı sosyalistlerinin tutumunu hatırlayan herkes, Türk yoldaşlarımızın yanlışın köklerini İkinci Enternasyonal'in sosyal-patriyotik (sosyal-milliyetçi, bn.) ideolojisinde olduğunu anlayacaktır." (Aktaran Mete Tuncay, Türkiye'de Sol Akımlar (1908-1925), s. 349) biçiminde eleştirisine cevaben yaptığı konuşmasında savunulan görüşler bu iddiaları doğrular niteliktedir. Şöyle demektedir Şefik Hüsnü:

"Emperyalizme ve gericiile karşı savaş(saltanatın, hilafetin, feodal ayrıcalıkların ve bütün ortaçağ kurumlarının ortadan kaldırılması), anlaşılmaları imzalanması veya saltanatın ilgası ve hilafetin kaldırıldığını ilan edilmesiyle sona ermedi... Lozan'dan beri Türkiye'deki durum budur... Ulusal devrimin ilk aşamasını tamamlamış olan Türkiye'deki ulusal milliyetçiler... gericiile diriltme çabalarını engellemek için, emperyalizme karşı savaşıya devam ettiler... İnanıyorum ki, proletaryanın bu savaşa katılması kayıtsız şartsız zorunludur; çünkü bu yalnızca ulusal bir görev değildi, aynı zamanda proleter ideolojinin bir gereğidir de... Olumsuz süreç paralel bir de olumlu süreç vardır. Bu süreçte milliyetçi burjuvazi, kendine yeni bir başkent, yeni bir ordu, yeni bir jandarma örgütü kurmuş, yeni bir yönetim aygıtı yaratmış, ağır vergilerle ezilen öteki sınıflar ve çalışan kitleler üzerinde egemenliği yavaş yavaş güçlendirmiş, demokrasiyi daraltmış ve halkın yönetime, adalete işlerine vs. özgür olarak ve doğrudan doğruya katılmasına olanak bırakmamıştır. İşçiler birleşme ve grev hakkı, toplu sözleşme hakkı verilmiştir. Burjuvazi, toprağı az ya da bütünsüz topraksız köylüler (yarı köle olan 'maraba'lar) için hiçbir girişimde bulunmamıştır, yeni devlet tekelleri, doğrudan ve dolaylı yeni vergiler getirmiştir. Burjuvazinin bu ezici egemenliğine karşı savaşılmamış, proletaryanın ve çalışan kitlelerin çıkarlarını ihane etmek anlamına gelirdi... Fakat toplumsal güçlerin ilişkileri, sınıf çatışması eylem alanında son derece karmaşıkleştırmıştı; çünkü emperyalist kapitalizm her türlü ulusal savaşa hazır olan fırsatçı ve gerici bir muhalefet, çok çabuk ve güçlü bir şekilde ortaya çıkmıştı... Savaşın yükünden ve yasaklardan yıpranan çalışan kitleler muhalefetin oyunlarına kolayca yenilirdi; ordunun yönetiminde bile anlaşmazlıklar çıktı; bu koşullarda gericiğin tehlikesi çok şiddetlidir. Yoldaş Maniulsky'nin sözünü ettiği eğilim, böylesine karmaşık koşullarda ortaya çıkmıştı... Sünsü, Acemi, Mahmut, Rıza Han, Mustafa Kemal, Simko ve birçok baskılar -ister burjuvazinin, ister feodal sistemin temsilcileri olsunlar- ezilen Yakın Doğu'nun dünya kapitalizmine karşı, aynı zamanda dünya proletaryasının da düşmanı olan bu kapitalizme karşı verdiği savaşın bayraktarlarıdır."

"...Kürt sorunu, son 50 yılda üç ya da dört kez feodal düzene ilgili ve yan bir sorun olarak ortaya çıktı. Kürtlerin ulusal sorunu şimdiye dek tam kapsamıyla hiç ortaya konmamıştır. Yürürlükteki yasalar, bütün Müslüman nüfusa aynı anayasal hakları tanıyıyor. Bu yüzden aydın Kürtlerle şehirli Kürtlerin hiçbir ulusal ve ayrılmacı iddiası yoktur." (Aktaran aynı eser, s. 350)

Şefik Hüsnü'nün bu görüşlerinin özetidir: Kemalist devrim kesintiyi uğramasın, devam etmektedir. Kemalist iktidar, işte gericileşen muhalefet tarafından sıkıştırıldığını dolaylı sınıfl mücadelesi verilmekte, daha çok kemalist yönetimin pekişmesine destek olmaktadır. Yönetime karşı oluşan bir diğer muhalefet, Kürt sorunu ise, dağılı nüfusun ve feodal beylerin

gericilik hareketidir. Kemalist hareket emperyalizme karşı savaşın bayrağıdır. TKP'ye düşen görev bu bayrağı arkasından yürütmektir vb. Dolayısıyla Manuilsky'nin görüşleri doğrulanmaktadır. Çünkü eleştiriyi yalanlama biçiminde cevap yoktur, daha çok eleştirinin bulunun konumun ve kemalist hareketin savunulması vardır.

Oysa kemalist hareketin, "Yeşil Ordu", Çerkez Ethem ve Mustafa Suphiler olayındaki tavrı onun gericilikle uzlaştığının açık göstergesidir. Bu tarihten itibaren süren mücadele çeşitli kılıklar arasındır ve üstelik muhalefetin tümü gerici de değildir. Hele Kürt hareketi hiç mi hiç gerici değildir. Terakki Perver Fırkası ise yönetimin gerici uygulamalarına karşı tavrı almaktadır. Gericilikle uzlaşmış bir burjuva iktidarına karşı savaşım hiç bir şekilde erelenemez ve hatta bu yönetimin desteklenmesi haklı gösterilemez. Bunun adı, Manuilsky'nin dediği gibi, sınıf işbirliğidir. Kürt sorununa yaklaşım ise, tam sosyal-şoven bir özedir. Kürdistan'ın o günkü konumuna baktığımızda, nüfusun %90'ı kırdı yaşamaktadır. Koyu bir feodal hakimiyet hüküm sürmektedir. Şehirleşme çok cızırdı ve daha çok işbirlikçi nüfusun yoğunlaştığı bu alanlarda asker, memur, tüccar bir tabaka vardır. Aydınlaşma olayı Kürdistan'da bağımsız kapitalist bir gelişme içinde olmamıştır. Aşiret reisleri veya çevreleri ile bunların çocuklarından ve imparatorluk bünyesindeki memur-bürokrat kesimden oluşan feodal aydın bir tabaka vardır. Bu, ayrılmak yanlısı olmayan şekilde gösterilen nüfus esasen başından beri işbirlikçidir. Çok az bir aydın çevre ile otonom yapısını koruyan aşiret reisleri, kemalist hareketin inkarcı ve ikiyüzlü politikasına karşı çıkmakta ve özerklik istemektedir. Bunun için, gericilik esasen bu hareketin ezilmesidir. İşbirlikçi nüfus bir halkın iradesini temsil edemez. Halkın %90'ı dağılı ve geridir diye, üzerinde uygulanan katliam haklı gösterilemez. Ama TKP 1925-1930-1938 isyanlarında katliamı kraldan daha kralcı bir eda ile Komüntern'de savunmuştur. Bütün bunlar, kemalist hareketin kendisini, TKP içinde ve TKP eliyle Komüntern'de başaıyla temsil ettirdiğini göstermektedir.

Evet, 1921 Ocak'ında uygulanan plan başarıyla gerçekleştirilmiştir. Devrimci-Demokratik eğilim hareketin içinde tasfiye edilmiştir. Ama olayın boyutları bununla da kalmaz. Sıra burjuvazinin kendi içindeki tasfiyelere gelmiştir. Konu içinde ele alındığında anlaşılacağı üzere, M. Kemal, en sadık uşaklarını bile çıkarı gereği ortadan kaldırmaktan çekinmemiştir.

29 Mart 1923'te, parlamentoda Lozan görüşmeleri üzerine yapılan tartışmada M. Kemal'e karşı çıkarılan izlenen siyaseti eleştiren Trabzon milletvekili Ali Şükrü, esraren-giz bir şekilde ortadan kaybolur. Ali Şükrü, Lozan'da Türkiye'yi temsil eden İnönü'nün politikasını eleştirmiş, M. Kemal ise, İnönü'yü savunmuştur. Bu sırada sert tartışmalar çıkmış, M. Kemal, Ali Şükrü'nün üzerine yürümüştür.

Araştırmalar sonucu Ali Şükrü'nün işkence edilerek öldürüldüğü ortaya çıkar. Ölüm olayının faili olarak Topal Osman'dan kuşku duyulur ve bu doğrulanır. Ancak Topal Osman suçlu kabul etmez. Bilindiği gibi, Topal Osman'ın Mustafa Suphi ve arkadaşlarının da katledilmesinde rolü vardır. M. Kemal'i Samsun'dan Erzurum'a yol açarak götürten bir kişi, daha sonra M. Kemal'i koruyan muhafız alayı komutanlığına getirilmiştir. Giresun alayı olarak da adlandırılan bu alay tamamen Giresun'un en seçme çetecilerden müteşekkildir.

Ancak, bu olayı aydınlatmadan

önce, Mustafa Suphileri katleden Yahya Kähya'nın akibetini aktarmakta fayda var. Yahya Kähya, Trabzon yöresinde bu süre içinde hapis kaçkını ve eşkiyalardan oluşan 1000 kişilik bir kuvvet ile tam bir egemenlik sağlamıştır. İttihatçılarla ilişkisi olduğu gerekçesiyle tutuklanır, ancak K. Karabekir'in araya girmesiyle serbest bırakılır. Gözaltında olduğu sıralarda eğer cezalandırılırsa her şeyi açıklamakta işide tehditte bulunur. Bu tehdit M. Kemal'i telaşlandırır. Kendi istihbarat ve şifre subayı İsmail Hakkı Tekçe aracılığıyla Yahya Kähya'yı kim vurduya getirerek öldürür ve mesele kapanır. Ancak Topal Osman bu olaydan da haberdardır. Bu durum M. Kemal'i rahatsız eder. Çünkü olayın direkt kendisine dayandığının açığa çıkması tehlikesi vardır. Topal Osman tutuklandığında kendisine sahip çıkmamıştır. Bu, Topal Osman'da düş kırıklığı yaratarak tepki biçiminde açıklamalara yönelmesini doğurur endişesiyle M. Kemal, istihbarat subayı eliyle meseleyi halletmeye yöneler.

Yapılan plan gereği M. Kemal kaldığı köşkü gizlice terkeder ve İsmail Hakkı Tekçe bir miktar asker ile köşkü sararak ateş açtırır. Oрдun dan bir grup askerin isyan ederek M. Kemal'i öldürmek istediğini zanneden muhafız alayı, köşkü savunmaya başlar. Oysa hiç çatışma olmaksızın da Topal Osman'ı tutuklayabilme imkanı vardır. Ancak tercih edilen onun ölü ile geçirilmesidir. Nitekim bu kompo ile Topal Osman ağır yaralı ele geçirilir ve ölü.

M. Kemal döneminin tasfiye hareketlerinden birisi de Terakki Perver Cumhuriyet Fırkası'nın zorla kapatılmasıdır. M. Kemal'in "bir sır gibi sakladığı Cumhuriyet" in ilanından sonra niyetleri açık seçik görülmeye başlanmıştır. Cumhuriyet'in ilanıyla birlikte M. Kemal kendi inisiyatifini sağlamak için İsmet İnönü başkanlığında yeni bir hükümet oluşturur. Bu hükümetin izlediği siyaset, muhalefeti kendi içinde yeni bir parti kurmaya iter. İnönü hükümeti, sert eleştirilere ve başlıklara rağmen, M. Kemal'in ağırlığı koymasıyla, hakkında verilen gensoru oylamasında güven oyu alır (8 Kasım 1924). Bunun üzerine Kazım Karabekir, Ali Fuat Cebesoy ve Hüseyin Rauf Orbay'ın önderliğinde 17 Kasım'da Terakki Perver Fırkası oluşturulur. Muhalefetin birleşmesi İnönü hükümetinin 22 Kasım'da istifasına yolaçar ve 27 Kasım 1924'te muhalefetin de onayını alan Fethi Bey hükümeti kurulur.

Terakki Perver Fırkası, M. Kemal'e ve onun zorba uygulamalarına karşı durması nedeniyle hemen bütün muhalefetin etrafında birleşmesini sağlar. Etrafına birleşmesini eden feodal ileri gelenler bile bu partiyi umut bağlamışlardır. Bu denli bir ilgi ve hızlı gelişme M. Kemal'in dikkatinden kaçmaz. Şeyh Said isyanının da patlak vermesi bahanesiyle, Fethi Bey aracılığıyla, 25 Şubat 1925'te partinin kendi kendisini kapatması istegi iletilir. Fethi Bey partinin ileri gelenleri ile yaptığı toplantıda "size partinizi kendi kendinize dağıtmanızı bildirmeye beni görevlendirdiler. Dağıtmazsanız geleceği çok karanlık görüyorum. Ben dökelecektir." (Ali Fuat Cebesoy'un anılarında aktaran İstiklal Mahkemeleri, s. 230) der. "Bu, M. Kemal'den gelen açık bir tehdittir." Kazım Karabekir Paşa, kanunlara bağlı olarak parti kurabileceklerini, fakat dağıtmayacaklarını belirterek, "Hükümetimsiz. Her çeşit kuvvetimiz, çeşitli araçlarımız vardır. Hükümet istiyorsa Parti'yi kendi kapat-sın" cevabını verdi." (age. s. 230).

Aslında Başbakan Fethi Bey'in de

belirttiği gibi, bu görüş hükümetin değil, M. Kemal'indir. Yalnızca bu durum bile daha o zamandan beri hükümetlerin sadece görüntü olubunu göstermektedir. Büyük zorba her şeye kadir ve her şeyin üstündedir. Kendi çizdiği sınırları bile tanımayarak hükümeti hiç saymaktaki, herşeye müdahale edebilmektedir.

Hükümetin isyanı bastırmayı onun azledilmesi için bir neden olur. Ayrıca, Terakki Perver Fırkasını feshettirmemesi de bunu pekiştirir. İsyanın bastırılması ve muhalefetin ezilmesi için hükümeti Terakki-i Sükun Kanununu çıkarması dayatılır. Fethi Bey (Okyar) buna yanaşmaz. Ancak mecliste başbakan yumuşak politika izlediği gerekçeyle sert bir şekilde eleştirilir ve Terakki-i Sükun Kanunu vb. sert tedbirlerle isyanın ezilmesi siyaseti, 60'a karşı 94 oyla benimsenir. Bunun üzerine Fethi Okyar istifa eder. Daha doğrusu bu kanunun çıkarılmasıyla istifaya zorlanmıştır. Çünkü, daha önce İnönü, M. Kemal tarafından çağrılarak kabineyi oluşturmuş ve izlenecek politika belirlenmiştir. İstifadan 2 gün sonra, 4 Mart 1925'te kabine açıklanır ve aynı gün hem hükümet güven oyu alır ve hem de Terakki-i Sükun kabul edilir. Terakki-i Sükun Kanunu gereği Ankara'da Ali Çetinkaya başkanlığında oluşturulan İstiklal Mahkemesi 25 Mayıs'ta Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nı kapatır.

Ali Çetinkaya, kemalist bir kadrola olarak ilginç bir karakterdir. İstiklal Mahkemelerine geçmeden önce bu tipi tanıtmakta yarar var.

Ali Çetinkaya, imparatorluk döneminde Bursa Askeri Lisesi'ni ve Harb Okulunu bitirmiştir. Arnavatlık ve Makedonya'da görev yapmış, bu sırada Bulgaristan Bağımsızlık Mücadelesine karşı savaşmıştır. 1907'de İttihat ve Terakki Cemiyetine girmiştir. Abdülhamid'ı korumaya birdiğinin komutanlığı yapmış, 1911'de Trablusgarp'da İtalyanlara karşı çarpışmıştır. İzmir'in işgalinden sonraki dönemde yarıyabarak işgale karşı savaşmış, 1920'de Afyon milletvekili olarak, İstanbul'da Osmanlı Meclisi-i Mebusan'ına katılmıştır. İstanbul'un işgali üzerine Kuva-yi-Milliyeci olur. Daha sonra müdafaa-ı Hukuk Cemiyetine katılır. CHP idare meclisinde yer alır ve ikinci dönemde Afyon milletvekili olarak TBMM'ne katılır. 1925'de Ankara İstiklal Mahkemesi başkanlığına getirilir. 1934-39 yılları arasında Bayındırlık, 1939-40 yılları arasında ise ulaştırma bakanlığı yapar.

Bu kısa biyografide adeta Türk burjuvazisinin evrimleşmesi vardır: Osmanlı olarak doğuş, daha sonra ittihaç, Kuva-yi-Milliyeci, Müdafaa-ı Hukukçu, CHP'li ve nihayet, öze dönüş gereği, azgın bir karşıdevrimci olma. Türk burjuvazisi de önce Osmanlı'dır. Daha sonra sırasıyla Pan İslamci, Pan Türkist (Yani Turancı), yarı Kuva-yi-Milliyeci olur ve nihayet Kemalizm ve Misak-ı Milliçilikle karar kılar.

Kemalist kadrolarda aranan özellikler içinde şahsiyet, yetenek vb. şeyler önemli değildir. Aranan özellikler, iyi ve sadık bir uşak ruhuna sahip olma, koşullar ve çıkar gereği bu kalemünca renk değiştirebilmek (ideolojik-politik ve kültürel alanlarda) ve en önemlisi de azgın bir işçi, köylü ve halklar düşmanı, karşıdevrimci olma. Bu özelliklere sahip olunmadı mı, kişi ne kadar üstün yetenek sahibi olursa olsun kuruluş savaşında ne çok emeği geçmişe geçsin çok alçakça kompo ve entrikalarla tasfiye edilmekten kurtulamaz.

Kemalizm felsefesinde liberal, demokrat politikacıya yer yoktur. Bu özelliğinden dolayı dünyanın bir bir ülkesinde görülmemiş sayıda siyasetçi ve yöneticiye politika arenasından el etmek çekirtilmiştir. Yıl-

larca en iyi hizmet vermiş birisi de olursa en küçük bir çelişki içerisinde girildi mi gözünün yaşına bakılmadan siyasi yaşamına son verilir. TC tarihi baştan başa böylesi olaylarla doludur. Her on senede bir, yeni bir ekip işbaşına getirilir, eskisi yıpranmış olduğu gerekçesiyle geri çekilir. Bu süre 12 Eylül'den sonra daha da kısalmıştır.

M. Kemal'in muhalefeti tasfiye etme araçlarından birisi de İstiklal Mahkemeleridir. İstiklal Mahkemeleri aslında yasadışıdır, yasa tanımazlığın, her türlü yasanın üstünde yer alışı yasallaştırılmasıdır. Kanun dışı davranış genelde Türk egemen sınıflarının, özde Kemalizm in özgün yanı, daha doğrusu mesleğidir.

Kurtuluş savaşı sıralarında hiçbir kural ve sınır tanımayan, tamamen siyasi ahlakdışı yol ve yöntemlerle devrimci-demokratik hareket tasfiye edilmiştir. O dönemde henüz bir iktidar olmadıkları için yasal dayanağa pek gerek de duyulmamıştır. Gerçi İstiklal Mahkemeleri 1920'lerde de vardır ama iç muhalefetin ezilmesinde çok az başvurulan bir mercidir ve daha çok savaş suçlarını yargılamaktadır. Ancak, iktidar oluş, yani cumhuriyetin ilanı sonrasında muhalefetin bastırılmasında izlenen kurallar ve ahlakdışı yöntemler yasa haline getirmiştir. Yine kendisi tarafından düzenlenen yasalar çerçevesinde yönetim yetersiz kalıp muhalefet güçlenince, Terakki-i Sükun diye adlandırılan "kanun" a dayalı olarak olağanüstü ve sınırsız yetkilerle donatılmış İstiklal Mahkemeleri adeta bir hükümet gibi davranarak ülkeyi yönetmeye başlamıştır. Denilebilir ki, Terakki-i Sükun ve İstiklal Mahkemeleri örneği bir devletin kendi çizdiği sınırları ve kendi kendisini tanımamasının belki de ilk örneğidir. Çünkü bu kanun, her türlü yasanın üstünde yer alan bir yasa, İstiklal Mahkemeleri ise, bu kanuna dayalı tüm devlet mekanizmasına emredek sınırsız yetkilerle sahip olan organlardır. Bu kanun ve mahkemelerin "yasal" ve "meşru" niteliği hükümetin kendi kendisini gayri-meşru ilan etmesi demektir. Adına bakıp da İstiklal Mahkemelerini, belirli hukuk ilkeleri temelinde "adeta" dağıtan organlar olarak değerlendirmek gerekir. Tam tersine, İstiklal Mahkemeleri, kemalistlerin TC'yi orman kanunlarıyla yönetmek için devlet baskı organlarıdır. Hukukla hiç bir ilgileri yoktur. Bunu aşağıda görüleceği üzere, Terakki-i Sükun kanunu ile mahkemelerin işleyiş, yetkileri ve uygulamalarının çıkarmak mümkündür.

"1- Sıkıyönetim ilan olunan bölgelerdeki suçlar için bir İstiklal Mahkemesi kurulacaktır. Sıkıyönetim bölgesi dışında kalan memleket parçalarında işlenen siyasi ve asayiş suçlarına bakmak üzere de Ankara'da ayrıca ikinci bir İstiklal Mahkemesi kurulacaktır. Ayaklanma bölgesindeki İstiklal Mahkemesi'nin idam kararları derhal, Ankara İstiklal Mahkemesi'nin idam kararları ise, meclisin onayından sonra yerine getirilecektir. (Oysa, o zamanın Anayasası olan Teşkilat-ı Esasiye'nin 26. maddesi gereği idam yetkisi sadece TBMM'e aittir. Ama görülen o ki, meclis de kendi kendisini gayri meşru kabul etmekten çekinmemektedir. bn.)

"2- İç politika durumu ile ilgili bütün teşkilat, tesisat ve yayın, Hükümetin istegi ve cumhurbaşkanının onayı ile men edilecektir. Bu gibi yayınlarda bulunan gazeteler kapatılacak ve bunların sahip ve yazarları Ankara İstiklal Mahkemesinde yargılanacaktır." (TBMM tutanaklarından-aktaran age, syf: 102)

Mahkemelerin yetkisine gelince: "mahkemeler, vicdani kanaatlerine göre karar ve yetkisine sahip olup

delil aranmasına gerek yoktur... Kararları temiz edilemez ve hemen uygulanır. Bütün mülki ve askeri görevliler, İstiklal Mahkemelerinin verdikleri kararları ve emirleri uygulamak zorundadırlar. Bu yetkileri kullanırken hiç bir kuruluşun onları denetlemeye yetkisi yoktur." (age, syf: 412) Aynı şekilde, Ankara İstiklal Mahkemesi Başkanı Ali Çetinkaya 17 Mart 1925'te yaptığı açıklamalarda "Yetki alanlarının çok geniş" (age, syf: 224) olduğunu belirtmiştir.

Hiç bir delile gerek duyulmadan verilen, temiz hakkı olmayan ve gangster ruhlı mahkeme üyelerinin "vicdanlarına" kalmış bir kararın insan hak ve hukuka bağdaşmayacağı açıktır. Zaten hiç kimsenin ve hiç bir kuruluşun kararları denetleme yetkisi de yoktur. Bütün devlet teşekkülleri ve yöneticileri mahkeme emir ve kararlarını uygulamak zorundadırlar.

Bu dokunulmazlık öyle bir noktaya gelir ki, hükümetin çıkardığı yasa gereği affedilmesi gereken Kemal Fevzi, isyan bölgesi İstiklal Mahkemesi başkanı ve diğer üyeleri tarafından idama mahkum edilir. Bu karar açığa atıldığı hükümeti tanımamadır. Ama hükümetin tavrı yalnızca bu kararı onaylamak olur.

Olayın gelişimi şöyledir: Mahkeme Kemal Fevzi'ye idam cezası vermiştir, ama hükümetin çıkardığı yasa gereği Kemal Fevzi affa uğramaktadır. Bu durumda Savcı Ahmet Süreyya, başkan hakim Ali Saip ile üye hakim Lütfi Müfit'e kararın uygulanamayacağını belirtir. Ancak bu görüşe Ali Saip ile Lütfi Müfit karşı çıkarlar. Hatta Lütfi Müfit, "Bizim belli bir amacı vardı. Ona varmak için aramızda kanunun üstüne de çıkıyız." (Ahmet Süreyya Ögeevren'in anılarında aktaran aynı eser, syf: 140) der ve kararın uygulanacağını belirtir. Bunun üzerine anlaşmazlık Ankara'ya gider. Ahmet Süreyya durumu bir mektupla Milli Savunma Bakanı Recep Bey'e iletir ve hükümetin görüşünü ister. Recep Bey, "durum üzücü olduğunu ve bu sebeple Cumhurbaşkanını ve Başbakanı bil-dirmedir" ifade eder ve gönderdiği cevabında: "Mahkemenin yetkilerinin geniş olduğunu, Terakki-i Sükun Kanunu'nda da bunun görüldüğünü, Ankara İstiklal Mahkemesi'nin de bu görüşe çalıştığını belirterek savcılığa bu esaslar içerisinde yargıçların anlaşmasını" ister. (aynı eser, syf: 140-141) Bu cevaba rağmen durum, İnönü'ye iletilir. İnönü, mahkeme yazdığı mektubunda olaydan haberdar olduğunu ifade eder, ancak hiç bir görüş belirlemez. Bunun üzerine Ahmet Süreyya, İnönü'ye bir mektup yazarak görüş belirtmesini ister ancak yine cevap alamaz. Bu, dolaylı yoldan hakimlerin görüşlerinin benimsenmesi anlamına gelmektedir. Bu görüş, esasen ruhunu M. Kemal'in, "İnkılabın kanunu mevcut kanunların üstündedir" (aynı eser, syf: 141) sözlerinden almaktadır. Oysa mevcut kanunları oluşturulan da yine kendileridir. "İnkılabın kanunu" dedikleri şey ise, yönetimin gerisindeki bir kaç asker zorbanın ağzından çıkan sözlerdir.

Evet, yukarıdaki örnekte de görüldüğü gibi, kendi kararların kendisince tanınmaması, hükümetin oluşturduğu bir organ tarafından, hükümet kararlarının uygulanmaması ve bunun da yine hükümetce benimsenmesi dünya tarihinde görül-müş bir şey değildir.

Bu mahkemelere karşı çeşitli tepkiler de olur. Örneğin: Feridun Kandemir, "İstiklal Mahkemelerinin doğrudan doğruya İsmet Paşa'dan emirlerle çalıştığını ve bu dâ-nemin, İsmet Paşa'nın baskı devri olduğunu, hatta verdiği kararlarla İsmet Paşayı bile aştığını" (Feridun

Kandemir, Siyasi Dargınlıklar, C-II'den, aktaran aynı eser, syf: 403) söylemektedir. Ali Fuat Cebesoy hatıralarında mahkemeyi keyfi olmakla suçlamaktadır. Ahmet Emin Yalman ise, "... bu mahkemeleri ideal bir yargı sistemi saymak hatıra gelmez. Gelişi güzel seçilen birkaç milletvekili tarafından ilk hislere göre verilen hükümler arasında bir hayli hatalar ve haksızlıklar olmuş, adaletten çok, önce ortalığı susturmak ve bastırarak gayesi aranmıştır" (Ahmet Emin Yalman, Gördüklerim ve Geçirdiklerim, aktaran age, syf: 403) demektedir.

İstiklal Mahkemeleri'nin kapsamına giren "suçlar" şunlardır: "Ayaklanma suçları, Muhafız basın suçları -özellikle İstanbul basınının oluşturduğu muhalefet, yurt içindeki diğer muhalefetin yanında yer alıyordu-. Komünist örgütlenme suçu, Hükümete muhalefet" (aynı eser, syf: 406) Görüldüğü gibi, "Hükümete muhalefet" bile suç teşkil etmektedir.

"İstiklal Mahkemeleri" isimli kitabı kaleme alan, söze bir bilim adamı olan Doç. Dr. Ergün Aybars bile, mahkemelerin niteliğini açığa vurmak zorunda kalmıştır:

"İstiklal Mahkemeleri, hukuk mahkemeleri olmadıkları için, çalışmalarında da hukuk ilkerileriyle bağdaşmıyordu. İnsan hakları ve özgürlükleri gibi klasik demokrasi ilkerileri söz konusu değildi... Tüm sivil ve asker yöneticilere emir vermek ve bu emirleri yerine getirmeyenleri de cezalandıracak yetkiye sahip olduklarından büyük moral güçleri vardı. Özellikle idam kararlarının temiziy olmadan derhal uygulanmasından dolayı yaratıldığı korku sebebiyle "Tehiş mahkemeleri" olarak" (aynı eser, syf: 404) değerdendirilmeleri, onların niteliğini açık görmeye yeterlidir.

İstiklal Mahkemelerinin estirdiği bu terör yüzünden, "1926 yılında Ankara İstiklal Mahkemesi Başkanı Ali (Çetinkaya) Bey ve üye Kılıç Ali Bey'in ilke içindeki nüfus ve otoriteleri bir ara Başbakan İsmet Paşa'ninkinden daha etkin gözükmeğe başladı." (aynı eser, syf: 402)

İstiklal Mahkemeleri suç kapsamına, basın muhalefeti de girdiği için Türk basını daha o zamandan "bağımsızlığını ve tarafsızlığını" yitirerek tamamen Türk burjuvazisinin kapatması bir metres haline dönüştürülmüştür. Bu nedenle, günümüzde "gazete" diye piyasada sergilenen kağıt parçalarından, ister sağ, ister sol olsun, istisnasız TC'nin ve Misak-ı Milli'nin savunulması görevini üstlenmesi bir rastlantı değildir. Nasıl ki, TKP bu dönemde bağımsızlığını yitirmişse, aynı şekilde basın da yitirmiştir. Onun için, söz konusu "muhalefet" TC ve Misak-ı Milli esas alınarak yapılmamıştır. Bu ise, devleti yıkmayı amaçlamayan bir "muhalefet" olduğu için onay görmekte, karşılığında ise, "yaşam hakkı" verilmektedir.

Bu mahkemeler, Dersim isyanı sırasında ise tamamen zincirinden boşanmış bir barbarlığın organları olarak faaliyet yürütmüştür. "Mahkeme" diye adlandırılan organ bir "hakim" ve bir "katip"ten oluşmaktaydı. Söz konusu "mahkeme" heyeti üyeleri ise, yerel yönetici veya subaylardan oluşmaktaydı. İsyân bölgesi olan Dersim'in hemen her yerinde bu mahkemeler vardı. Her yönetici veya subay bu yetkiye sahipti. Yargılanan insan "mahkemeye" çıkarılmıyordu, tanık veya delile gerek duyulmadan temiziy olmayan idam kararları peşpeşe yağdırılıyordu. İdam edilecek olan insanın savunma veya son bir söz söyleme hakkı bile böylelikle ortadan kaldırılmış oluyordu.

leme hakkı bile böylelikle ortadan kaldırılmış oluyordu.

Günümüzde ise, bu mahkemelerin rolünü Siyasetin Askeri veya Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM) yerine getirmektedir. Verilen cezalar yön veren politik mantık aynı olmakla beraber, mahkemeler biçim olarak görünüşte bir takım "yasal" ve "hukuksal" temele oturtulmuştur. Bunun nedeni ise, dünya kamuoyunun tepkisidir. Ama ne kadar kılıf geçirse de mızrak çuvala sığmamakta, yapılan zorbalık, vahşet, katliam açığa çıkmaktadır. Bugün izlenen şey, bu sınıfın ve ideolojinin eski geleneği daha modern yöntem ve araçlarla devam ettirdiğini göstermektedir.

M. Kemal döneminin muhalefeti ezme veya etkisizleştirme savaşında kullandığı bir diğer yöntem ise, "af"tır. "AF", TC'nin sık sık halka ve muhalefete karşı kullandığı bir savaş silahı, bir kurum haline gelmiştir. O, TC'de hiç bir zaman "başışılama" gibi bir içerikle kullanılmamıştır. Tam tersine, politik bir silah olarak, muhalefeti teslim almak ve uşaklaştırmak için bir şantaj biçiminde kullanılmıştır. Bunun için de, "af", genellikle muhalefetin şiddet yoluyla sındırılması ve ezilmesinden sonra geriye kalanları inançlarından vazgeçirtmek için kullanılır. Oysa, uluslararası hukuk kurallarına göre af, görünüşte de olsa hükümlünün topluma kazanılması için başvuru olan sosyal bir araçtır. Dikkat edilirse, af ya da diğer bir deyişle başışılama bir yaptırım gücü, bir şeyin karşılığında kullanılan politik bir silah değil, topluma kazanmak için yapılan sosyal bir faaliyet olarak lanse edilir. Ancak bu klasik burjuva demokrasisinin geçerli olduğu ülkeler için sözkonusudur.

TC'de ise, ne mahkemeler, ne cezalar ve ne de "af" hukuk kurallarıyla bağdaşır. Bu kurum ve olgular, insan hakları ve hukuk kurallarıyla alay ederse, kendine has bir düzen içerisinde işler ve tamamen politik amaçlar için kullanılırlar. "AF", TC'de hiç bir zaman sosyal bir araç veya faaliyet olarak görülmemiştir. "AF" daima muhalefetin ezilmesinden sonra çıkarılır ve bunlarla temel yan politik iken, sosyal içerik çok tali ve "adi" suçları içindir. Bu da kendi başına değil, politik affa tabidir. Tüm bu yönleriyle "af" adeta devletin toplum üzerindeki egemenliğini ve muhalefete karşı kazandığı "zaferi" simgeler!

"Bazı kimseler pişmanlık ve devrime bağlılık gösterdikleri için Atatürk'ün Cumhurbaşkanlığı olarak yaptığı ırcalar üzerine mahkemeler beraat ettirir... Af, günümüzde de çok sık başvurulan bir yöntem oldu. Bu konuda Türkiye Cumhuriyeti kadar bu yöntemle başvuran ülke sayısı zannederiz çok değildir" (age, syf: 409)

Evet, Türkiye Cumhuriyeti kadar insan özgürlüğüne kasteden ve cezaevlerini tıkabasa dolduran, muhalefet üzerinde en alçakça o-yunları oynayan her dönemde toplumsal muhalefeti bu oyun ve zor yöntemleriyle bastıran bir ülkede her on yılda bir askeri darbeler ardından böylesi bir "af"la başvurmamak sanırım onu diğer ülkelerden ayıran önemli özelliklerdendir. Ancak, bu TC açısından pek de görünülecek bir durum olmasa gerek. Böylesi halklar düşmanı bir devlet tüm toplumu en ağır baskı ve işkencelerden geçirdikten sonra başvurduğu sahte "af"larla ne kadar yüzüne insanlık bir maske takmaya çalışırsa çalışsın halkları aldatmayı başaramamıştır ve bundan sonra da başarması düşünülemez.

B-) "ÖZEL HARP DAİRESİ" NİN KURULUŞU, KONTRGERILLA VE 12 MART

II. Dünya savaşı öncesinde dünyada varolan ordular dış tehlikelere, dış düşmana karşı oluşturulmuş düzenli ordulardır. Ancak savaş sürecinde ve sonrasında yükselen halk hareketleri birer birer zafer kazanıp, klasik sömürgecilik yerle bir edilince yeni koşullara uyacak yeni savaş biçimleri geliştirilmeye başlanır. Emperyalizme ve sömürgecilğe karşı verilen savaşlar gerek daha çok sınıfsal bir öze kavuşmaya başlar. Kendi varlığına yönelen bu ciddi tehlikeler karşısında emperyalizm klasik sömürgecilğin yerine geçirdiği yeni sömürgecilğe bağlı olarak yeni tip ordu örgütlenmelerine gider. Daha önceleri dış "düşmana" karşı savaş düzeni içinde örgütlü olan ordular yeni-sömürgecilik siyasî, askeri, ekonomik ve kültürel stratejisi gereği yapısal değişikliğe uğrarlar. Yeni-sömürgecilikte kukla ordular, dış düşmana karşı veya düzenli savaş esasına göre değil, "iş savaşı, iş düşmanı" a göre yeniden düzenlenirler. Halkın muhalefeti etkisiz kılacak, onu denetim altına alacak özel sivil birimler oluşturulur ve bu birimler illeğle yürüttükleri faaliyetlerle tüm toplumu bir ağı gibi saran ve tüm devlet düzeyinde olağan-üstü yetkilere sahip olan örgütlenmelere dönüşürler.

Bu tip örgütlenmelerin yaratıldığı ve düzenin savunulmasında etkin bir tarza kullandığı ülkelerin en bellibaşlılarından birisi de Türkiye'dir. Bu açıdan Türkiye örneğinin incelenmesi bu konudaki genel yapının kavranmasında büyük oranda yararlı olacaktır.

Türkiye'de "Özel Harp Dairesi 1959'da, Türkiye ile Amerika arasında imzalanan İkili bir savunma anlaşmasından sonra kurulmuştur. Lübnan olaylarından kaygılanan Amerika, Türkiye'ye de komünist sızmalar olabileceğini düşünüp yardım önermişti. Bu tarihten itibaren geliştirilmeye başlanan Özel Harp Dairesi, tamamen siuillerden oluşan bir örgüt kurmuştu..."

"...1960'tan sonra kurulan Özel Harp Dairesi düşmanın arka cephesine atılacak özel bir gerilla kuvvetine komuta ederdi..." (M. Ali Bırand, 12 Eylül Saat 04, S: 88-89)

"Özel Harp Dairesi"nin kuruluşunun ideolojik temeli Amerikan askeri tezidir: "Dışarıdan getirilen ve bazı askersel yöneticiler tarafından benimsenen doktrine göre, bugün baş düşman ülkenin dışında değil, içindedir ve bu da «iç yıkıcı eylem» dir." (Venceremos, Şiliye Evet Pinoçet'e Hayır, s:29)

Türkiye'de Genel Kurmay Başkanlığı'na bağlı olarak, "iş düşmanı" -yani halka ve devrimci harekete- karşı "özel savaş" yürütecek "Özel Harp Dairesi"nin kurulmasından sonra, "Özel Harp Dairesi" de devrimci harekete ve halka karşı savaş tarzı olan "özel savaş" yürütecek "kontrgerilla"yı oluşturur.

Faik Türlün, "özel savaş örgütünü" klasik olmayan savaşma usullerine göre teşkilatlandırılmış yetiştirilmiş "kontrgerilla" (Mihri Belli olayı, II. Kitap Marksist-Leninist Hızlı Hareketi, Leşin Nuri İleri, s: 685) olarak tanımlar.

Yankı dergisinin 7 Ekim 1973 tarihli 133. sayısında ise, kontrgerilla'ya ilişkin şu görüşler yer almaktadır: "Bütün ülkelerde olduğu gibi, ülkenin güvenliğini sağlayacak kuvvetler arasında Komando-Gerilla temeli üzerine yetiştirilmiş bir yeni kuvvet daha katıldı. İşte 12 Mart'tan sonra isimden sık

sık bahsedilen «kontrgerilla» örgütü böylece ortaya çıktı.

"Millî İstihbarat Teşkilatı yanında Askerî İstihbarat Teşkilatının bir parçası olarak çalışan ve halk dilinde «kontrgerilla» örgütü denilen örgütün görevi bilhassa bir savaş halinde düşman ajanlarının faaliyetlerini kontrol etmek, yıkıcı planlardan vaktinde haberdar olup bunları önlemek, kısacası yurdu düşmanın yıkıcı faaliyetlerine karşı üniformasız, yeraltı faaliyetlerinin kurallarına uygun olarak savunmaktır.

"Kontrgerilla düşmanın hukuk, kural tanımayan ajanlarına karşı aynı şartlar içinde savaşacaktır. Düşman ajanları öldürüyorsa o da öldürecek, düşman ajanları işkencelere bilgi alıyorsa o da alacak, düşman tedhiş yapıp korkutuyorsa o da yapacaktır. Kontrgerilla'nın görevi, bütün çarelere başvurarak yurdu düşman karşısında savunmaktır. Bütün ülkeler gayri nizami kuvvet adı verilen bu kuvvetleri, aynı metodları kullanıyordu. Tabii Türkiye'de kullanacaktı.

"Türkiye'deki mesele, kontrgerilla örgütünün Türkiye'yi 12 Mart'a getirdiği forzedilen anarşi hareketlerinin ve örgütlerinin hem ortaya çıkarılmasında hem de önlenmesinde rol oynamasıyla çıktı." (Aktaran age, s: 686-687)

"Özel Harp Dairesi" ve "kontrgerilla" Ecevit iktidarı zamanında güncellik kazanarak, üzerinde tartışılmaya başlandı. M. Ali Bırand, 12 Eylül Saat 04 adlı kitabında bu konuda şunları belirtiyor:

"1974'te CHP hükümet olunca, birgün Genelkurmay Başkanlığı örtülü ödenekten para istemişti. Özel Harp Dairesi, VUSMAT (Amerika Askeri Yardım Heyeti) binasında otururken artık Amerikalılar parayı kesmişlerdi ve yeni bir yere çıkılması gerekiyordu.

"Başbakan bundan birşey anlamamıştı. Araştırttı, böyle bir kuruluş yoktu. Bütçede fahiş da bulunmuyordu. Bu konuda brifing istedi. Başbakanlık konutunda sadece Ecevit ve Hasan Esat Işık'ın (Milli Savunma Bakanı) katıldığı bir toplantı yapıldı. Daha önceden binanın içinde gizli mikrofon bulunup bulunmadığı elektronik araçlarla tarandı.

"- Ne yapar bu örgüt? - Subversif (yıkıcı, bn) faaliyete karşındır. Gerilla savaşı yoluyla bir istilaya karşı veya ülkeye sıvazacak güçlere karşı (kontrgerilla) mücadele eder.

"Nasıl yapıyorlar bu işi? - Vatandaşlar kişiliden oluşuyor. Biz de destek veriyoruz. Gizli silah depoları var. Bunu para kazanmak için yapıyorlar. Aralarında resmi üniformalı asker yok." (s: 89)

Buradan da rahatça anlaşılacağı üzere, hem "Özel Harp Dairesi" ve hem de "kontrgerilla" CIA ve Amerika tarafından yönlendirilmektedir. Bu durum, Türkiye vb. ülkelerde, ordunun ve yönetimlerin -ister sol veya sosyal-demokrat, isterse sağ olsun- kukla niteliğini izah eder. Türkiye vb. ülkelerde yönetimleri CIA belirler, seçimler ise sadece bir görüntüdür.

"Özel Harp Dairesi" ve "kontrgerilla", CIA'nın Türkiye koludur. Görevleri emperyalizm ve yerli işbirlikçilerinin çıkarlarını korumaktır. CIA Türkiye'nin iç ve dış ekonomik, askeri ve politik siyasetine o denli önemlenemeyecektir kadar girmiş ve yön vermektedir ki, Başbakan iken İnönü ve Dişişleri Bakanı iken Çağlayangil bile bunu itiraf etmek zorunda kalmışlardır.

Şöyle demektedir İnönü: "Daha bağımsız ve şahsiyetli bir dış politika izlenmesi istiyoruz. Herkes aynı şeyden bahsediyor... Bir görev veriyoruz. Neticesi daha gelişmiş Washington'ın haberi oluyor. Sonucu memurumdan önce, Amerikan sefirinden öğreniyoruz...

Ancak, bu meselenin üstüne vakit geçirmeden geçilmek lazımdır. Yoksa bağımsız dış politikadan bahsedilemez. Hatta iç politikada bile bağımsızlık düşünülemez. Yapamazsınız bağımsız politika." (M. Şükrü Koç'tan aktaran, "CIA-Görünmeyen Hükümet" kitabına Onur Yaynevinin Notu, s: 12)

Çağlayangil ise bunu şöyle ifade etmektedir: "12 Mart'tan bir süre önceydi. Böyle bir hareketin olacağı bana ihlas edilmmişti Amerika sefiri tarafından. Bir akşam üstü, Sefir bana telefon etti. Bilalüzüm, Çağlayangil, evinize bir viski içmeye gelelim mi? diye sordu.

"Genel bir değerlendirmeye parken, sayın Çağlayangil dedi, biz devlet olarak (Türkiye'deki gelişmelere) sabredebiliriz ama, devlet dışında olanlar devleti bile dinlemeyenler sabredemeyebilir, dedi..."

"Bundan açık birşey olmaz: 12 Mart'ta CIA vardır..."

"...Şimdi nasıl yapar CIA? CIA yapar, organik bağlarıyla yapar (yani Özel Harp Dairesi ve MİT, bn).

"Benim istihbarat şefim, kendisi farkında bile olmadan CIA benim altımı oyar.

"Elinde imkan var (yabancı) adamın. Girmiş, enfilte benim içinde..."

"Onun için hiç şaşmam, oramam da, bulamam ki. Nasıl yaptı, bulamam..."

"Amerika, şuna aldanmaz: Bir memleketle demokratik idare olmuş, şoven idare olmuş, faşist idare olmuş, ona hiç bakmaz.

"Amerika, o memleketin kendisine ne ölçüde tabi olduğuna, kendi politikasına ne derecede kadar satiltil (uydu) haline gelebileceğine bakar.

"Değişik konularda siyasi baskı gelirdi. Ben şahsen bunlara göğüs germek durumunda kalmışım. "Birşey yapamazsınız" denirdi bana..."

"Tahran'daydım... (Şah) bana dedi ki: "...Endişe" duyuyor musun? Bir iş çıkacak sizden, askerlerden bir şeyler çıkacak...üzülm. Siyaset bu, herşeyin sırası gelir, zaten sen de böyle düşünürsün. Asker birşey çıkaracak dedi..."

"Senin ordu da isyan eder, benim ordu da isyan eder... Yani bir ordu isyan etmek kararını aldıktan sonra... nerede olsun olsun duman atılır." (Aktaran İsmail Cem, Tarih Açısından 12 Mart, s: 297, 298, 299, 300, 301)

Yukarıdaki söz konusu açıklamalar CIA'nın Türkiye kolu biçiminde çalışan "Özel Harp Dairesi" ve "kontrgerilla"nın niteliğini anlamaya yeterlidir. Buradan da anlaşılacağı üzere, ister hükümetin izlediği iç ve dış politikadan ve isterse devrimci hareketin gelişmesinden kaynaklınsın, sistemin ve yerli işbirlikçilerinin çıkarları sarılsı mı bu örgütler hemen devreye girerler. Nitekim 12 Mart Askeri darbesi her iki nedenden de kaynaklanan bir müdahaledir. Denilebilir ki, "Özel Harp Dairesi" ve "kontrgerilla" ilk başarılı sınavını bu dönemde vermiştir.

O dönemde Demirel Hükümetinin izlediği iç ve dış politika, Amerika ve işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisinin taleplerine cevap verememektedir. Ayrıca bu politika, toplumu ezilen emekçi kesimleri ile genişlik tepkisini çekmiş ve hızla yükselen bir muhalefet oluşmuştur. Oneleri dolaylı yollardan hükümet istilaya zorlanır, ancak Demirel buna yanaşmaz. Bunun üzerine ordu aracılığıyla verilen bir muhtıra ile istifa ettirilir. Nihat Erim başkanlığında yeni bir hükümet kurdurularak zorla güvenoyu aldırılır. İç ve dış politikada ABD'yi rahatsız eden sorunların çözümüne geçilecek, işlerden yararlanma, U-2 casus uçaklarının uçuşuna izin verilmesi ve haşhaş ekiminin yasak-

lanması gibi konularda Demirel döneminde ortaya çıkmış bazı engeller ortadan kaldırılır. İçte ise, henüz örgütsüz ve ekonomik talepler etrafında da olsa gelişen işçi hareketinin gençlik hareketi ile bütünleşerek siyasal bir karaktere bürünmesi önemle ve ezme için sıkıyönetim ilan edilir. DGM'ler (Devlet Güvenlik Mahkemeleri) oluşturulur.

Hedef, bozulan "istikrarın" sağlanmasıdır. Bunun için ise ilk hedef olarak yönetim değişikliğine gitmek gerekmektedir. Çünkü hedefler ancak sağlam hükümetlerce gerçekleştirilebilecektir. Hükümet kurulusu, gerekli girişimlerde bulunulur ve emperyalizmin bozulan istikrarını sağlamaya kavuşturmak için devrimci muhalefet ezilir.

Yönetim değişikliği konusunda fazla zorluk çekilmez. İnönü ve Çağlayan'ın yukarıdaki açıklamaları bu konuya ışık tutmaktadır. Ancak devrimci muhalefetin ezilmesi ve bunda "Özel Harp Dairesi" ile "kontrgerilla"nın oynadığı rol önemlidir ve çıkarılması gereken derslerle doludur. Dikkat edilirse, CIA devlet bünyesinde meydana gelen engeli kullandı ordu eliyile, halk içinde oluşan muhalefeti ise, "Özel Harp Dairesi" ve "kontrgerilla" eliyle ortadan kaldırmaktadır. Demek ki, "Özel Harp Dairesi" ve "kontrgerilla", halka karşı emperyalizmin bir savaş örgütü veya aracıdır, ve yöntemi ise, "özel savaş"tır. "Özel Harp Dairesi" ve "kontrgerilla" halka ve devrimcilere karşı sonsuz serbestlikte terör uygulama yetkilerine sahiptir. Hiç kimsenin bunu ne denetleme yetkisi vardır ve ne de gücü yetti. "12 Mart sonrası dönemde adı sanı ortaya çıkan ve tedbirlerin, hatta kuruluşlarının hukukiliğine de, insaniliğine de gölge düşüren kontrgerilla adlı örgütün bu resmi görüntüsü, fakat gayri resmi örgütün niteliği ve amacı üzerindeki örtü kaldırılmıştır." (Aktaran Rasih Nuri İleri, Mihri Belli Olay, s: 687)

Yukarıdaki sözler, Ecevit'in Yanki dergisine (sayı 133, 7 Ekim 1973) yaptığı bir açıklamadan alınmıştır. Ancak aradan geçen yıllar bu sözlerin geçerliliğini ortadan kaldırmamıştır ve yine iktidarda olduğu bir dönemde, 6.5.1977'de Korkutürk ziyareti eden Ecevit şöyle konuşmaktadır: "Kimsenin bilmediği, Genelkurmay'da dahi kısıtlı kişinin haberi olduğu böyle bir örgüt kabul edilemez. Genç yaşında uatan için bu işi giren bir insan, ileride bunu başka amaçlarla da kullanabilir. Mutlaka bir denetimi olmalı." (Aktaran M. A. Birand, 12 Eylül Saat 04, s: 89) Bu sözler bir kullanan sızlanmalarından öteye gitmemiştir. Gün geçtikçe "kontrgerilla"nın karanlık faaliyetleri daha da artmış, emperyalistlerin çıkarlarına hizmet amacıyla devlet bünyesinde daha da etkin roller oynamaya başlamış ve üstelik kamuoyunda "kontrgerilla"nın varlığına değinen Ecevit'in enfedileri tarafından dikkati çekilerek ağzına kilit vermek zorunda bırakılmıştır.

12 Mart darbesine ulaşmadan önce, yoğun bir anti-komünizm propagandası yapılarak gerici hortaletmiştir. Henüz çok genç ve zayıf olan devrimci hareketin bünyesindeki bir takım kişiler ajanlaştırılmış, ya da içine ajan sızdırılmıştır. Hareketin ağır basan yönünün kendilinden kabarma olması ve örgütülüğün zayıf olması bu tür sızlanmaları kolaylaştırmıştır. Bu ajanlar vasıtasıyla, geliştirilen devrimci eylemler provake edilmiş veya provakatif eylemler düzenlenmiştir. Örneğin; Mahir Kaynak vb. ajanların hareketin radikal eylemci eğilimini tahrik yoluyla rotasından saptırma çabaları sarfettiği açığa çıkmıştır. Bundan amaç, henüz kitleselleşmemiş olan hareketin ön-

derlerini açığa çıkartmak ve imha etmektir. Buna, 6. Filo askerlerini Dolmabahçe'den denize atan Deniz'lerin idamı ile Amerika elçisi, CIA ajanı Commer'in arabasını akan devrimcilerin daha sonra bir puslu ile kurşunlanmaları örnek gösterilebilir. Yapılan bu eylemler, bugün sözde onların mirasçısı olduklarını iddia eden bazı güçler gibi, maceracılık veya provakasyon olarak değerlendirmek söz konusu olamaz. Ancak, devrimci önderlerin bu eylemler sırasında tesbit edilerek daha sonra katledildikleri de açık bir gerçektir. Herşeye rağmen, o dönemde gelişen hareketin en ön saflarında yer almak gerekmektedir ve yapılan da budur. Burjuvazi bu gereklilikten yararlanmış ve eylemlerde sivrilene nitelikli devrimcileri, gelecekteki kitleselleşmiş hareketin önderleri olcakları ihtimalini dikkate alarak, daha hareket dalbudak salmadan imha etmeyi hedeflemiştir.

"Kontrgerilla"nın 12 Mart'taki rolü, devrimci hareketin açığa çıkarılması ve işkence-sorgu safhasıyla sınırlıdır. Ayrıca bu doğrultuda, zira "Özel Harp Dairesi" 1960 sonrasında oluşmuştur ve 12 Mart ilk pratiğidir. Onun pratik faaliyet organı "kontrgerilla" ise esas biçimini devrimci mücadelenin gelişimi ve şekillenmesine göre alacağı için daha fazlası da beklenmez. "Özel Harp Dairesi" ve "kontrgerilla" ilk örgütlenmesini devlet içinde yapmak zorunda olduğundan başlı başına sivil örgütlenmelere 12 Mart'ta rastlanmaz. Daha çok, bakanlıklardan köy muhtarlıklarına kadar devlet yönetim kademelerinde; kamu hizmeti veren sağlık, ulaştırma, imar, yol-su-elektrik, eğitim vb. kurumlarında; ordu, polis, jandarma vb. güvenlik örgütleri içinde; sendika, dernek, spor kulüpleri vb. gibi kitle örgütlenmeleri içinde uyulanmasını sürdürmüştür. Çünkü, "Özel Harp Dairesi" "kontrgerilla"nın görevi esas olarak devleti "yıkıcılık ve bölücülük" karşı korumaktır ve bu nedenle ilk elden onun içinde örgütlenmek zorundadır. Nasıl ki, devrimciler-egemen sınıflar iktidarına karşı, kurtarmakla yükümlü oldukları halk içinde ilk elden örgütlenmeleri sağlamak zorunda iseler, "Özel Harp Dairesi" de halka ve devrimci harekete karşı savunmak zorunda olduğu devlet içinde ilk elden örgütlenmesini gerçekleştirmek zorundadır. 12 Mart'a kadar süren bu örgütlenme ilk meyvelerini 12 Mart darbesi ve sonrasında verir. Devlet, ordu ve polis teşkilatı içinde, kendi deyimleriyle, "çürük yumurtalar" tasfiye edilir. Böylelikle ilk görev yerine getirilmiş olur. Devlet "yıkıcılığa ve bölücülüğe" karşı korumak, "yıkıcılık ve bölücülük" ezilmiştir. Geriye kalan önderler ve devrimciler ise, hapsedilmişlerdir. Yaygın bir işkence teslim alma furysı estirilerek radikal eğilimin (THKP-C, THKO, TKP-ML) önderleri hemen hemen tamamen katledilir, geriye kalanların çoğu ise çizgi ile birlikte terbiye edilirler. Gerçekten de 1974 "af"ı ile bu terbiye edilmiş "sollar" cezaevinden çoğalmış olarak çıkar.

THKP-C cezaevinden ikiye ayrılması olarak çıkar: Devrimci Gençlik ve Militan Gençlik. Militan Gençlik tüm den devletle bütünleşmiştir. Zaten siyasal çıkışları THKP-C çizgisini inkar, ona azgın saldırı ve Sovyetler Birliği düşmanlığı temeline, bu eğilim bir süre sonra Halkın Yolu adını alır. Halkın Yolu'nun esas görevi THKP-C çizgisinden alabilirdi kadar potansiyel koparmak ve devrimci özünden boşaltmaktır. Bu misyonunu başarıyla yerine getirdiklerini sonra bu kiliğin başını çeken Kamil Dede, Necmi ve İlkyay Demir'ler faşizmin önünde diz çökerek günah çıkarır ve bir daha devrim "illette" buluşup devlete karşı suç

işlememe tövbesi içinde faşizmin devrim saflarındaki kaleisi Aydın'lık'a sığınır. Geriye kalanlar "Halkın Yolu"nun önüne bir "Devrimci" kelimesi ekleyerek durumu kurtaracaklarını zannederler ama bir daha varlıkları ne duyulur ne de görülür. 12 Eylül sonrasında da bu türden soyuz örneklerle rastlamak mümkündür.

THKP-C'den geriye kalanlar önce Devrimci Gençlik ve Kurtuluş adları altında ikiye bölünürler, daha sonra Devrimci Gençlik içinden Acil çıkar, geriye kalanlar da Devrimci Yol adını alırlar. Kurtuluş, teoride sözümona THKP-C çizgisinin olumlu yanına sahip çıkar ve eksikliklerini eleştirir ama pratikte oportünizmden kurtulamaz. Acil daha ilk başta önderleri Hasan Basri Temizalp, İlker Akman ve Yusuf Ziya Güneş'i kaybeder, geriye kalanlar ise pamparcık olurlar. Acil olarak hareket edenler sağa kayarak adeta yöresel bir örgüt haline dönüşür. Devrimci Yol ise, küçük-burjuva radikal eğilimlerin yoğunlaştığı bir yapı olarak gelişir. Zaten kendileri de Devrimci Yol'u belli bir program temeline yükselecek bir örgüt olarak değerlendirmemektedirler. Daha çok genel görüşler etrafında bir birikim vardır. Bir çizge toplanan arı yığınına benzemektedir. 12 Eylül tutusunu bu yığını dağıtır, içinden bütün ibretle izlenen Devrimci İşçi ucubesi çıkar. 1978'lerde Devrimci Yol bünyesinde THKP-C çizgisinin terk edildiği gerekçesiyle Devrimci Sol adında bir çıkış olur. Ancak bu çıkış THKP-C çizgisini temsil etmek şöyle dursun, on salt askeri bir bakış açısıyla, dar ve dogmatik bir tarzda kısırca yorumladığını pek etkili olamaz. Oysa, THKP-C çizgisi "öncü savaş" "kesintisiz devrim", "politikleşmiş askeri savaş stratejisi" gibi dar ve salt askeri olarak değil, siyasi muhtevassını özü, ortaya çıkışı dönemde devlete yönelmede reformcu-revizyonist çizgiyi mahkum edilişin taşıdığı bağımsız çizgi olgusu çerçevesinde ele alınmalıdır. THKP-C çizgisi dar, sağ veya sekte bir tarzda yorumlanması onun mirasçısı olduklarını iddia edenler onu temsil edemedikleri gibi, özünden de boşaltmışlardır. Bu nedenle, 1920'lerden bu yana ilk kez TC'den bağımsız olarak şekillenene ve ona karşı ilk ciddi çıkışlardan biri olan THKP-C bağımsızlığını yitirerek anlamsızlaşmıştır. Bu miras üzerindeki işe bugün utanç duyularak izlenen ucubeler oluşmuştur.

12 Mart döneminin bir diğer çıkışı ise, THKO'dur. THKO'nun önderleri de Nurhak'ta ve idamlarla imha edilirler. Geriye kalanlar da cezaevlerine doldurulurlar. THKO 1974 "af"ı sonrasında cezaevlerinden ilk parça olmuş çıkar. Bir yine direnişe saldıran ve onu maceracılık olarak nitelendiren inkarcı ve Sovyet düşmanı özelliktedir. Bu çizgi tam terbiye edilmiştir. Özellikle KUKH'ne karşı savaşında Kemalizm'in bayraktarıdır. İçinde her türden ajan-provakatör cirit atmaktadır. Nitekim bunu kendileri de gizlemezler. Bu grubun görevi THKO çizgisinin potansiyelini devrimci özünden boşaltmaktır. Bunu da pek zorluk görmeden yerine getirir. TDY (Türkiye Devrimin Yolu) gibi bariz cılız çıkışlar olur ancak pek varlık göstermezler. Sözde THKO çizgisinin "gerçek" savunucusu ve mirasçısı olarak ortaya çıkan Emegün Birliği (TEPE) çizgisi çeşitli çevre ve örgütlerle flört ettikten sonra TKP'ye maslaflı mülkiyetle karar kılar. Bugün THKO mirasına baktığımızda da görülen şey içler acısı bir durumdur.

Bir de köylü devrimciliği biçiminde ve Şafak Revizyonizminin -Aydın'lık- Kemalist çizgisine tepki temeline ondan ayırmaya sonucu şekillenen TKP-ML vardır. TKP-ML önderleri de bu dönemde katledil-

mişlerdir. TKP-ML de cezaevinden iki parçaya bölünmüş olarak çıkar. Kendisine Halkın Birliği adını takan kesimin başını, cezaevinde elde edilmiş bir kaç ajan-provakatör çekmektedir. Amaç yine aydır: Direnişe küfür ve azgın saldırı, devrimci potansiyeli özünden boşaltma. Bu yapılabildiği kadar yapılır ancak yeterli görülmez ve ismin önüne "Devrimci" kelimesi eklenerek kılık değiştirilir. Bundan sonraki temel rolü Kemalizm'in Kürdistan'daki milisliğini yapmak olur.

TKP-ML'nin diğer parçası ise, önce Halkın Gücü daha sonra da Partizan adını alır. İbrahim Kaypakkaya'nın anısına bağli gereği mücadeleyi devam ettireceklerini sürekli tekrarlayan bu örgüt, "halk savaşı, kızıl siyasi iktidar" vb. kavramları dilinden hiç düşürmez. Ancak İbrahim Kaypakkaya'nın ideolojisi daha da geliştirip yetkinleştirmek bir yana onu gerçek anlamda kavrayıp temsil de edemez. 12 Eylül darbesi ile birlikte daha da açığa görülür ki, bu kavramları sadece ajitasyon ve propaganda malzemesi olarak kullanmış, fakat gereklerini yerine getirmemişlerdir. Gerçekten bir halk savaşı geliştirme yolunda çaba sarfetmişlerdir. Dar köylü bir mantıkla yorumladıkları mücadeleleri çarpık yöntemlerle ele almışlardır ve bunun sonucu olarak da örgütün önde gelen yığıt ve dürüst kadroları ya TC tarafından katledilmiş, ya hapsedilmiş ya da esarengiz bir biçimde öldürülmüşlerdir. Sonuçta örgüt, yurtdışına kaçan devrim ve hapis kaçkınlardan oluşmuş bir yapıya dönüşmüştür. "Savaş devam ediyor" ajitasyonu ile örgütün devrimci dürüst potansiyeli cuntanın elinde imhaya terk edilmiş, zayıf bir örgüt yapı temeline sözümona cuntaya karşı savaş arenasını terketmedikleri iddiasıyla olumsuz koşullarda kadroları ısrarla bırakma tutumuna girmişlerdir. Cuntanın azgın saldırıları altında, barınma koşulları yaratılamamış, halk temeline oturmamış bir yapı içinde devrimciler heba edilmişlerdir. "Türkiye'de mücadele eden tek örgüt bizi" iddiasına sarılarak bu olumsuzlukta ısrar etmişlerdir. Mücadele diye adlandırdıkları şey ise, "ajan" adı altında rastgele adam vurmaktan öte birşey olmamıştır. Onlar için, devrimci değil, günü kurtarmak önemlidir. Bu nedenle, kadroların imhasıyla da sonuçlansa, "Türkiye'de mücadele ediyoruz" iddiasında bulunmak için bir kaç muhtar ve "ajan" vurma pahasına cuntanın en azgınca saldırdığı koşullarda ülkede kalmakta inat edilmiş, böylece diğer solun potansiyelini çekme hesabı yapılmıştır. Cuntanın ezici darbeleri altında devrimci kadrolar heba edildikten sonra ve tam da mücadelede ülkede geliştirilmenin gerektiği bir dönemde "geri çekilme taktiği" adı altında Avrupa'ya kapagi atmış ve militanları kendi kaderlerine terketmişlerdir. Giderek Partizan, PKK'ye olan düşmanlığın dolay "Şafak Revizyonistleri"nden -şimdiki Aydın'lık- alışı toplayacak düzeye kadar düşürülmüştür. İbrahim Kaypakkaya'nın bu görüşü karşı ölüm pahasına mücadele ile geliştirdiği çizgi temeline mücadele ettiklerini ve İbrahim'in izinden yürüdüklerini iddia edenler şimdi O'nun kararcılığı üzerine yürüdüğü bu anlayışa sahiplerinden "afetin" alacak kadar bu çizgiye ihanet etmişlerdir.

1976-77 dönemini yaşayanlar bir, kemalist terbiye almış "Halkın Yolu, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği"nin ortak bir cephe oluşturduğu hemen hatırlayacaklardır. Bu cephenin görevi, açıktan açığa devletin birliği ve bütünlüğü için Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı savaş yürütmektir. Türkiye'de ise, ipler emin ellerdedir. Bunların hepsinin markalarının ilk kelimesinin "Halkın" olması rastlantı değil,

aynı fabrikada ve aynı iplikten dokunmuş olmalarıdır. Hepsinin misyonu aydır. Onların bu çizgisi adeta 12 Mart döneminde devlete karşı işledikleri "suçun" bedelini ödemelerinin ifadesidir. Bu bedeli, devleti savunarak, devleti tehdit eden gelişmelerle, özellikle de KUKH'ne karşı "kutsal" ittifaklar oluşturarak ve öncü PKK'ye karşı cihad ilan ederek öderler.

12 Mart döneminde önderlerin katledilmesi ardından cezaevlerinde ortaya çıkan durum tam bir rezalettir. Tanrı arıyıcılık ve teslimiyet alır başını gider. Günah çıkarmak için namaz kılmaya başlanırlar devrimci şiddet kullanılmasına lanet okuyarak pasifizm ve teslimiyetin yarım asırdan fazla bir süredir varolagelen kalesine sığınanlar rahatbedir. Tövbekeşliği mukafatı ise, TC'nin bahsettiği "özgürlük"tür.

Bu dönemde bir de "Doğucular" vardır. Bunlar, mahkemelerde bir halkın varlığını-yokluğunu tartışacak kadar sefidirler. "Doğucu" baylarımızdan Kemal Burkay diye biri de o sıralarda soluğu Almanya'da alır. Orada hemen sosyal-demokrasinin ajanlığı için yemin içerek mukavele imzalar. Bundan sonra ne pahasına olursa olsun emperyalist ağababalarının Kürdistan'daki temsilcisi ve onların çıkarlarının savunucusu olacaktır. Nitekim, "af" sonrası Türkiye'ye gelir ve görevine başlar.

"Özel Harp Dairesi" ve "kontrgerilla"nın başarısıdır bu. Muhallifi olan devrimci hareketi böylesine tanıtmaz bir kılığa sokabilmiştir. Ancak bu da yeterli görülmez. "Özel Harp Dairesi", "kontrgerilla"yı sivil biçimde örgütlenirdi. 12 Mart sonrası, "Komünizmle Mücadele Dernekleri", "Ülkü Ocakları", "Ülkücü Gençlik Dernekleri" ve tüm bunların tepesinde MHP'ye mantar biter gibi fişkırlır. Elbette ki, bir de gelişmelerde bir emniyet sübabı rolü oynayacak Ecevit türerilir.

C-) 12 MART SONRASI "ÖZEL HARP DAİRESİ", "KONTRGERILLA" FAALİYETİ ve BUNUN SOL'DAKİ TAHRİBATLARI

CHP-MSP koalisyonu sona erip Ecevit hükümeti yıkılınca yerine AP-MSP-MHP üçlüsünü oluşturdu I. MC. (Milletçi Cephe) hükümeti kurulur. Bu kontrgerillanın MHP şahsında resmen hükümet içinde yer alması demektir. İktidara ortak olduğu bu dönemde MHP bakanlıklardan belediyelere kadar devlet yönetim işleri içerisinde yoğun olarak örgütlenir. Devlet içinde resmen ve yaygın bir şekilde örgütlenmesine hiç kimse engel olamaz. Çünkü arkasında ucu CIA'ya dek uzanan sağlam bir dayanağı vardır. Bu örgütlenmeye bağlı olarak, MHP'nin alt örgütleri şeklinde faaliyet yürüten çeşitli örgütlenmeler toplum üzerinde tam bir terör estirir, orahığı kana bulamaya başlarlar.

Bu dönemde "Özel Harp Dairesi"nin izlediği taktik, sol'un büyük bölümünün faşizm korkusuyla CHP etrafında kenetlenmesinin, geriye kalan bölümünün ise, Ülkü Ocakları, ÜGD vb. faşist örgütlenmelerle çatışmaları içine çekilerek etkisiz kılınmasını sağlamak ve bu ortamdan yararlanarak devlet içinde de faşizmin örgütlenmesini gerçekleştirmektedir. Bu taktikte oldukça başarılı da olur. Ancak, Türkiye'de sağlanan bu başarıya karşılık, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin kontrol altına alma hedefinde başarı elde edilemez. 12 Eylül darbesine kadar sol, faşizm diye MHP görüşü ile uğraşılır. Dikkatler esas hedef olması gereken devletin

uzaklaştırılarak, onun piyonlarına karşı mücadele esas mücadele yerine geçirilir. Diğer taraftan ise, asıl faşist örgütlenme devlet bünyesinde rahatlıkla gerçekleştirilir.

1978 Maraş katliamı bir dönüm noktasıdır. Bizzat MHP'nin teşvikli sığınan ilanı edilir. Gerçekte bu, KUKH'ne karşı ilan edilmiş tek yanlış bir savaştır. Bu dönemde iktidarda olan Ecevit bir umut çiçeği olarak solar. 14 Ekim 1979 seçimleri CHP için tam bir hezimettir. Daha önceleri, "mesele Türkçe meselesi, ÜGD meselesi değil. Mesele ana muhalefet partisi lideridir. MHP'yi de ÜGD'yi de kullanırsanız, MHP kapanmış, ÜGD kapanmış ne olacak? O zihniyet ortada duruyor... MHP, ÜGD kapatılsın, mesele değil. Onları kıskırtan kullanırsanız kim onlara bakınız" (Ecevit'in 22 Temmuz 1979'da "Doğu", gezinirken açıklaması; aktaran Doğan Avcıoğlu, Devrim ve Demokrasi Üzerine, s: 13) diyerek Demirel'i suçlayan ve onu "faşist zihniyetin başı" olarak itham eden Ecevit, bu kez "Ben bütün siyasi hayatımı riske edip, Demirel'in onlara muhtaç olmadan, özellikle MHP'ye muhtaç olmadan bir azınlık hükümeti kurmasına katkıda bulunabilirim. Halk Partisi'nin desteğini sağlayamaya hazırım." (14 Ekim 1979'da Korutürk'e istifasını vermek için gittiğinde söyledikleri. Aktaran M. Ali Birand, 12 Eylül Saat 04, s: 124) diyerek ona hükümet sunuyordu.

Ancak, Ecevit'in bu güçlere hizmet eden uygulamalarına birakılma sol'u, burjuva köşe yazarları bile işine ederler. "Nitekim Milliyet gazetesini, CHP'nin adeta resmi bir yayın organı durumuna getirmeyi bile göze alacak ölçüde Ecevit yanlısı olan Abdi İpekçi... Ecevit hükümetinin gidişine daha birinci yılını doldurmadan teşhisini koyuyordu." (Milliyet, 20.12.1978)

"Üstesinden gelinmesi güç sorunların altında ezilen, ezildikleri yarattığı umutları söndüren Ecevit'tir. Ve Demirel kendi sorumluluğunu gittikçe unutturmakla, yeniden bir umut olma noktasına gelebilmektedir."

Ecevit'in Türkiye'yi kurtaracağı şüphelidir, ama Demirel'i ve MC'yi kurtardığı kesindir." (Aktaran Doğan Avcıoğlu, Devrim ve Demokrasi Üzerine, s: 13-14). Üstelik Ecevit, Demirel ve tayfasını kurtarmakla da kalmamış, iktidarı ona kendi elleriyle teslim etmiştir. Devrim yerindeyse, icazetli sol'a ihanet etmiş, kendisine bağlanan umutları yerle bir ederek, kendi devşirdiği faşizmin başına iktidarın kapısını açmıştır. Yukarıda da değindiğimiz gibi bütün bu gelişmeler şu veya bu kişinin niyetinden öteye, perde arkası güçlerin hazırladıkları planlar çerçevesinde gerçekleştirilmiştir. "Özel Harp Dairesi" adım adım hayata geçirdiği bu plan gereğince, devlet yönetiminde faşizme geçişin koşullarını olgunlaştırmaya başlamıştır. Bu planın önemli bir aşaması olarak Maraş katliamı gerçekleştirilmiş ve sığınan ilanınin koşulları yaratılmıştır. Böylelikle ordunun kaçınılmaz olarak gelişmelerle müdahale edeceği, bunun bir ilk adım olduğu mesajı açıkça iletilmiştir. Bu durumu Ecevit'in tayfa-larından Haluk Ülman ve Turan Güneş de itiraf etmek zorunda kalmışlardır.

Maraş katliamının hemen ardından sığınan ilanı üzerine görüşlerini şöyle belirtiyor Turan Güneş: "1950'lerden beri hangi parti iktidarda olursa olsun, bunların Silahlı Kuvvetler'in yardımı olmaksızın siyasete düzen veremedikleri bir gerçektir. Siyasal hayatımızı, Silahlı Kuvvetler'in yardımı olmadan götürmüyoruz. En önemli sorun budur." (Milliyet, 27.12.1978, Aktaran age, s: 10)

Haluk Ülman ise şunları söy-

luyor: "Bu sabah Türkiye'de yeni bir dönem başlıyor. Buna 'CHP artı sığınan ilanı' denebilir. Bunun anlamı, Türkiye'de sivil politikanın iflas etmesidir. Türkiye'deki siyasal partiler ve siyasal kadrolar, sığınan ilanı benimsemekle, asker desteği olmadan Türkiye'nin sorunlarını çözemeyeceklerini kabul etmektedirler. Bunun CHP iktidarında olması, parti için gerçek bir talihsizliktir. Türkiye'de demokratik rejim, uzun süredir CHP'nin ve Ecevit'in yarattığı umut sayesinde ayakta duruyordu. Şimdi bu umut iflas etmektedir. Biz, sığınan ilanın ilanı desteklemekle bütün bunları kabul ediyor ve askere biz bu işi beceremiyoruz, gelin siz yönetin diyoruz. Bugünden sonra Türkiye'de yeni bir dönem açılmaktadır. Bu dönem, kitlelerin politika ve politikacıya inanç ve güvenini yitirdiği bir Türkiye, umut diye siyasal kadrolarda askeri yönetime yönelen bir Türkiye dönemidir... Politikacıların bundan büyük utanç duymaları gerekir." (Milliyet, 27.12.1978, Aktaran age, s: 11)

Burjuvazinin sözcükleri bile gerçekleri bu kadar çıplak bir tarzda ortaya koyarken, sol birakalım bu gerçekleri görme, yorumlama ve utanç duyması gereken yapısını aşma, eski yolunda yürüme devam eder. 12 Eylül darbesi sonrasında bile, anayasa oylaması, 6 Kasım 1983 parlamento ve 25 Mart 1984 belediye "seçimleri" sahte-karşılarına kitleleri de kendileri gibi suç ortağı etmek için çağrıda bulunur. Bu bir gaf midir, yoksa bilinçli bir ihanet midir bilinmez ama, bu tavrı ilk kez değildir. Neredeyse kökleşmiş, bir gelenek haline almıştır.

Örneğin; burjuvazinin en has sözcüklerinden biri olan İnönü 12 Mart 1970'de: "Türkiye zaman zaman restorasyon (onarım) dönemlerine girer. O dönemlere girdi mi ordu müdahale eder, bir süre kalır ve ayrılır. Bir süre geçer ve biz politikacılar işleri yine bozarız, yine ordu müdahale eder. Bu böyle gidecektir ve bu onarım dönemleri de gittikçe sıklaşacaktır." (Aktaran M. Ali Birand, 12 Eylül Saat 04, s: 13) derken, "Türkiye İşçi Partisi" Genel Başkanı 1 Şubat 1971'de, "Batı demokrasilerine kıyasla Türkiye'deki demokrasi ne kadar sınırlı, biçimsel, yüzeysel olursa olsun, şu bir gerçektir ki, Türkiye, nisbi olarak tarihinin en özgür, sınıf ve kitle hareketlerinin en çok olduğu bir dönem yaşamaktadır. Bu gerçek. (cici demokrasisi), (biçimsel demokrasi) etiketlemeleriyle bir kenara itilivercek bir şey değildir..." (Aktaran İsmail Cem, Tarih Açısından 12 Mart, s: 19) diye diretir. Üstelik bu çok uzak görüşlü(!) belirmeye. 12 Mart darbesinin hemen öncesinde yapılır. Bu, Türkiye sol çevrelerinin ne kadar dar bir bakış açısı ile boğulduğunun, gelişmeler karşısında ne kadar kör ve sağır olduğunu tipik bir örneğidir.

İlginctir ki, düzenin temsilcileri düzenden umutlarını kesmiş ve düzenin sahteliğini açıkça dile getirirken, ki kendileri düzenin yaşamasında en çok çıkarları olan kesimlerdir, sol, ayakta bile duramayan düzene koltuk değneği olmaya soynmuşlardır. Almanlarda bu duruma "Affen Theater" (Maymun Tiyatrosu) diyorlar. Türkiye sol'u hala büyülesine bir karmakarışıklık içinde yüzmeye devam etmektedir. Geçmişte olup bitenlerden ders çıkarmak bir yana, maymunca bir taklit ve tekrar sürüp gitmektedir.

CHP'yi iktidarda tutan sol'un icazetidir. CHP de sol'un bu zaafını iyi tesbit ettiği için bunu adeta bir şantaj gibi kullanmaktaydı. Altan Öymen (CHP Grup Başkanı) vekilli sığınan ilanı, CHP'nin uygulaması bir nimetmiş gibi lanse ederek şöyle demekteydi: "CHP yönetiminde sığınan ilanı uygulanacaktır, ama bu-

na karşı çıkarsak sonunda CHP iktidarı olmadan sığınan ilanı uygulanır." (Aktaran Doğan Avcıoğlu, Devrim ve Demokrasi Üzerine, s: 11) Ve gerçekten de icazetli sol çevreler bu propagandayı yaptılar. Aslında gerçek neden, sığınan ilanı KUKH'ne karşı ilan edilmiş olmasıydı. "Bölücülük" ezilme-liydi! Sığınan ilanı de "bölücülüğe" karşı ilan edildiğine göre, icazetli sol için bir tehlike yoktu. Hele hele bu sığınan ilanı CHP hükümeti sırasında kendilerini faşizme karşı da güvence altında hissedebilirlerdi. (!) Acaba gerçek böyle miydi? Bunu görmek için burjuva köşe yazarlarının o dönemlerdeki yazılarına bakmak yeterlidir. Onlar bile, sol'un bu utanç verici durumunu kabul etmiyorlar, eleştiriyorlar:

Milliyet Gazetesi yazarı Refik Erduran 13.10.1979 tarihli yazısında konuya şöyle yaklaşıyordu: "Ecevit iktidarının en yararlı desteği faşistler. Çünkü tüm aydın kesimimiz 'Artık İllallah' diye ayağa kalkmıyor ve şu iktidara olanca gücüyle yükleniyorsa, bunun bir tek nedeni var:

-Faşistler hala ezilemedi. Ecevit giderse onların devleti ele geçirme komposu yine hızlanır kaygısı.

Tuhaft ama gerçek. Bu hükümetin en büyük başarısızlığı, iktidarda kalmayı sağlayan en önemli etken oluyor.

Cumhuriyet yazarı:

-Ehven-işer, serlerin en büyüğüdür, demis.

Zira berterin beteri var düşüncesi, insanı kıpırdırmaz ve sorunların üstüne gidemez duruma getirir bir kayıtsızlığın bahanesi de olur."

13.10.1979 tarihli 1 ay sonraki makalesinde ise:

"CHP'nin faşizme karşı sağlam bir duvar öremeyeceği 21 ayda anlaşıldı. CHP'nin 'bana oy vermezseniz faşizm gelir' suyu da MC'cilerin 'bana oy vermezseniz, komünizmin sizi yutar' korkutmacasına benziyor." (Aktaran age, s: 12) demekteydi.

Evet, sol'un faşizm tehlikesine karşı "burjuva demokrasisi"ni savunmuş olması onun kendi asli görevlerinden kaçtığı gerçeğini gözardı ettiremez. CHP ne faşizmi önleyebilir ve ne de MHP'yi kapatabilirdi. Çünkü, faşizm MHP değildi ve MHP'nin arkasında devletin esas sahipleri ve CIA vardı. MHP sol'un faşizm tehlikesi olarak oynanması için ileri sürülmüş bir taktikti. Bu yüzden MHP hem dokunulmaz idi ve hem de CHP, sol'u baskı altında tutmak için MHP gibi bir faşizm "tehlikesi" olgusuna muhtaç idi, onu kapatması zararına olundu. Bu olguyu gözlemledikten gelecek, esas görevlerinden kaçmayı "demokrasi"yi koruma olarak nitelenenleri Yalçın Küçük şöyle eleştiriyor: "Türkiye'de solcular, demokrasi gerekçesiyle ve MHP ile mücadele adı altında CHP'nin kendisini ve Türkiye'yi Küçük Asya'dan alıp Brüksel'deki NATO Karargâh'ına bağlamasına razı oluyorlar. CHP'nin sol'u ipotek altında tutabilmesi için MHP'ye ihtiyacı olduğunu gözlemledikten geliyorlar. Devlet legalitesinin açığı çıktığı bir dönemde Türkiye'de burjuvazinin, sosyalistlerin dar kâğıtlar içine sıkıştırılıp gözlerine bir demokrasi adı gözlüğü takmak için MHP gibi bir örgüte ihtiyacı olduğu unutuluyor." (Aktaran age, s: 13) Bu gerçek, yalnızca MHP'ye karşı CHP'yi destekleyenler için değil, aynı zamanda MHP şahsında faşizme karşı mücadele verdiğini sananlar için de bir o kadar yakıcı ve geçerlidir.

Gerçekten de, 12 Eylül öncesinde sol'un MHP'ye karşı savaşını faşizme karşı savaşla özdeşleştirmesi, Donkişot'un yeldegir-menlerine karşı savaşını kapitalizmle savaş olarak göstermesine

benziyor. Sivrisineklerle savaş nasılı ki, bataklıkta kurutmakla mümkün ise, faşizme karşı savaşta onun ürettiği devlete karşı savaştan kaçınmaz. MHP salt bir organdı. Bu orgân değiştirildi de, feshedilebilirli de, ki cuntadan sonra feshedildi, ama bu faşizm olgusunu ortadan kaldırmazdı. Nitekim kal-dırmadı da. Sol örgütler faşizme karşı mücadele ettikleri hayaliyle MHP ile uğraşırken, faşizm ordu şahsında halklarımızın başına sallatıldı ve artık ihtiyacı duymadığı MHP'yi de bir gecede feshetti. Faşizm bir devlet biçimidir, parti ise bir organdır. Parti eşittir devlet tezi ne burjuvazinin ve ne de proletaryanın anlayışına yer alamaz. Bu nedenle sorunun esas kaynağına, devlete yönelmek gereklidir, salt onun çeşitli görünümlerine değil.

"Özel Harp Dairesi"nin 1974 sonrası taktiği amacına ulaşır. Bu taktiğe göre: TC bir biçim değişikliğine muhtaçtır. Tepeden tırnağa kadar faşist bir devlet modeline ideal olmalıdır. Ancak bunu kolaylık ve tepki duyulmadan gerçekleştirmek için öylesine bir yol ve yöntem izlenmelidir ki, halka faşist devlet modeli dayatıldığında fazla tepki duyulmasın.

Bunu gerçekleştirmek için, "Özel Harp Dairesi" ve CIA'nın hazırladığı kapsamlı bir plan uygulamaya sokulur. 1974 "af"ı sonrası oluşan sol'da iki nokta üzerinde durulur. Birincisi: bu sol'un devleti hedeflememesi, ikincisi ise, "bölücülüğe" karşı devlet tavrını takınması. Bu iki nokta gerçekten de sol'a egemen kılınır. Bunun, kimisinde CHP kuyrukçuluğu, kimisinde MHP piyonu ile çatışma ve asil hedefi görme-mesi, kimisinde "bölücülüğe" (KUKH'ne) karşı milisvari yöntemler kullanma, kimisinde ise, ona propaganda ve teşhir yoluyla saldırma biçimlerinde değişiklikler göstermesi için özünü değiştirmiş. Sol, devlete karşı savaştan alıkonulmuş, devletin birliği ve bütünlüğü için "bölücülüğe" karşı istisnasız olarak amansız bir savaş açmıştır. Sol böylece kökleşir, edilirken, toplum, izlenen politikalarla öyle bir noktaya getirilmeliydi ki, Evren'in deyişimiyle müdahalelerinin "en son çare olduğu, başka hiçbir çare kalmadığı" diye anlaşılmı-ydı. (Aktaran M. Ali Birand, 12 Eylül Saat 04, s: 134)

Hesap çok çıktı. Türkiye gibi yeni-sömürge ülkelerde emperyalizmin çıkarlarına denk düşen bir yönetim ancak faşizm olabilir. 12 Mart bir zemin yoklamasıydı. Zaman henüz erken olduğu için atılan adım, devrimci hareketin ezilmesi, temel hak ve özgürlüklerin kısıtlan-ması maddelerinin anayasaya eklenmesi gibi bazı ön hazırlıklarla sınırlı kalmıştır. Çünkü, toplumun nezdinde parlamento ve partiler henüz tam teşhir olmuş değillerdi. Ecevit hala bir "umut" tu. Demirel ise, 12 Mart'ta zoraki istifa ettirildiği için toplum nezdinde etkinliğini koruyordu. Sol, halk adına hareket ediyor, halk içinde örgütlenebiliyordu. Oysa, faşizmin "en son çare olduğu, başka hiçbir çare kalmadığı" diye anlaşılmı-ydı. Bunun için "Özel Harp Dairesi"nin planı gereği, sol'un bloke edilecek rotasından saptırılmasını yanısıra burjuva partilerinin de halkın gözünde teşhir olmasını sağlayarak umut olma-kıtan çıkarmak amacıyla sistemli bir faşist terör kampanyasının sürdürülmesi gerekmektedir.

Bizzat "Özel Harp Dairesi"nin örgütlediği "kontrgerilla", çeşitli adlar altında bu faşist terörü yaygınlaştırdı. "Ülkü Ocakları", "ÜGD", "ETKO (Esir Türkleri Kurtarma Ordusu)", "TİT (Türk İntikam Tuğayı)", gibi sivil görünümlü faşist terör timleri alabildiğine faşist terör estirdi. Buna bir de istikrar sağlama adı altında devlet terörünü de eklersek sınırsız ve dizginsiz bir faşist

terör olgusu ortaya çıkar. Zaten devletin emniyet kuvvetleri ikiye ayrılmıştır: "solcu" polisler sağın etkinliğindeki alanlarda, sağcı polisler ise, sol'un etkili olduğu alanlarda terör estirirler. Mevcut sol'un bunun karşısında değil halkı, kendisini dahi koruyamamış durumu sözkonusudur. İzlenen politika ile "umut"lar birer birer söner. Toplum, içinde bulunduğu bu kaostan çıkabilmek için orduya kurtarıcı gözüyle bakmaya başlar. Politikası, aydını, basını hepsi orduya davetive çıkarır. Bu kez durum farklıdır. Önceki müdahaleler irade dışı gerçekleştirilmişlerdir, ancak bu kez orduya çağrı yapılmaktadır. Ancak ordunun acelesi yoktur. Generalle-rin tümü Kenan Evren'in dediklerine "Komutan haklıdır. Birakalım bir süre daha ki toplum bizim haklılığımızı görsün... Birakalım bu politikacılar biraz daha batınsın ki, biz müdahale ettirmiş zaman ne içeriden, ne dışardan kimse birşey diyecek durumda olsun. Haklılığımız yüzde yüz anlaşılmış olsun." biçiminde katilimkattaydılar.

Peki, bütün bunlar yapıldıktan milyonluk kitleye sahip devrimci işçiler, sendikacılar, partiler, örgütler ne yapıyorlardı? Neredeydiler? %50'ye ulaşan sol taban neden devrimcilerden değil de, ordudan medet umar hale gelmişti? Elbetkisi bunun muhasebesi yapılacak, hesap vermesi gerekenler hesap vereceklerdir. Biz burada sorunun bir başka yönüne, "Özel Harp Dairesi"nin bu dönemde taktiklerine gözatalım.

Pratikte estirilen çift yönlü terör ile halk adeta menegenye kısıtlan-mıştı. Bu menegenye "gevşetmeye" o dönemde yalnızca ordunun gücü yetebilirdi! Çünkü 49 parçalı sol'un kendisini kurtarmaya bile mecali kalmamıştı! İşte, "Özel Harp Dairesi" pratikte estirilen terörü ve solun umutları da birlikte ele alan psikolojik savaş ve bunun en etkili silahlı propaganda ve bu süreçle paralel olarak yürüttü. Bu psikolojik propaganda savaşında belbibaşlı bir kaç nokta toplumun beynine adeta diktetirildi.

Psikolojik savaş, Pentagon ve CIA'nın hazırladığı "psikolojik operasyonlar" başlıklı bir yönerge temelinde yürütüldü. Bu savaşın en etkili silahları ise TV, radyo, gazete, dergi, sinema gibi kitle iletişim araçları idi. Bu araçlar ile her kesimden kitlelerin ruhuna hitap edildi. Çok karmaşık ama oldukça sistemli bir faaliyetti bu.

Bu yönergeyi hazırlayanlar "bugün barışın "askersel olmayan araçlarla savaşın devamı" olduğunu ileri sürerek, çağdaş koşullarda "psikolojik propaganda veya psikolojik operasyonlar"dan yararlanmayı bu araçların başlıcası sayıyorlar; bu propaganda ve operasyon planlanıyor ve diğer ülkeler yurttaşlarının duygularını, tutum ve davranışlarını "ABD'nin politik amaçlarına ulaşılmasına elverişli" şekilde etkileme yönünde yasa-ma geçiriliyor. Söz konusu propaganda ve operasyonları, yönergede belirtil-diği üzere, bezginlik ve ümitsizlik, gerçeklik ve ilgisizlik havası yaratıl-ması, insanların kişisel çıkarlarını toplumsal çıkarların üstünde tut-maya tesvik edilmesi... kuskucu bir hava ve tutum yaratılması görüş ayrılıkları ve çekişmelerin körüklen-mesi, insanların davranışlarının karışıklık ve düzensizliklerle yönlendiril-mesi... öngörülmüyor" (Vencer-mos Sili'ye Evet. Pinoçet'e Hayır, s: 52)

Gerçekten de 12 Eylül öncesine bakıldığında sol'da ve toplumda yaşanan tam da böylesi bir durumdur. Toplumun gerçek sorumluluğu görememesi için öylesine karmaşık bir propaganda yapılır ki, tam bir keşmekeş kaplar ortallığı. Kimisi ümitsiz, bezgin, ilgisizdir. "Bana ne" cılık alması başını yürümüşür. "Türkiye'yi ordudan başka kimse

kurtarmaz" görüşü giderek be-nimsenerek kendi özgüçüne güven-dugusu yitirilir. İşsizlik, enflasyon ve karaborsanın önü alınmaz. Yaşam çekilmez hale gelir. Buna karşı oluşan tepki ise, sağ-sol, alevi-sünni, AP-CHP-MHP-MSP çatışma-ları içinde özünden boşaltılarak gerçek hedefe yönelmeden bertaraf edilir. Sol'un hali içler acısıdır. İster bilinçli, isterse bilinçsiz olsun, dev-rimci muhalefetin zayıflamasından başka bir anlama gelmeyen ve CIA talimatıyla çıkan, görüş ayrılık-larının derinleşmesi ve parçalan-malar adeta bir yarış halinde sürer gider. Zaten sınırlı bir alana hapse-direk karantinaya alınmış sol, biyolojideki amip gibi çoğaldıkça çoğalır. Ancak niteliksel değil, nicel-lik, isimde ve sayıda bir çoğalma-dır bu. Yoksa yığılma ve örgüt-sel olarak güçlenme anlamında değil. Devrim için bir çağa değil, bir-birini çomaklama, bölme, millet-vekilli transferleri gibi kadro transfe-ri için uğraşılır. "Sol" gazeteler, dışındaki örgütlerden kendine katlan-ların nasıl "doğru"yu bularak imana geldikleri haberlerini vermeye başlarlar. Bu, burjuva basınında sık sık rastlanan hristiyanların hak yolunu bularak müslüman olup Josef'in Yusuf, Maria'nın Meryem adını almaları haberlerini anımsat-maktadır. Evet, acı ama gerçek. Bir hristiyan müslüman olup ad değiş-tirerek ne kadar doğruyu bul-muşsa, mayası aynı, ismi değişik iki ayır örgütten birisini tercih etmek de o denli doğru yolu bulmaktır. Oysa Engels "Propaganda da doğru taktik, muhalefetten bazı kimseleri ve örgütten ayrı üyeleri çekip almak değildir, henüz hiçbir örgüt üye olmayan geniş yığınları etkile-mektir"(49) der. Kısacası, sol top-lumdan izole edilmis, kendi içinde ise bir didişme ve çekişme ile kendi kendisini kemirerek tüketilmekte-dir. Bu konumıyla halka önderlik yapacak hali yoktur. Ve halkın da böyle bir beklentisi kalmamıştır zaten.

Kişisel kaygı, endişe ve duygular ön plana geçirilmiş, hekes gemisini kurtaran kaptan olmaya itilmiştir. Basın yayın organları sürekli ve kulakları tırmalayan çığlıklar dü-zeyinde "Can güvenliği", "Mal gü-venliği", "Geçim derdi" konularını tam sayfa manşetler halinde atar-ken aynı konular radyo ve TV haber programlarında da birinci sıradadır. O kadar ki, ölüm olayları artık kanaksamır hale gelir. Yapılan zamlar yaşamın ayrılmaz bir parça-sıdır. Artık iktidarda bulunan yö-ne-timlerin ne can, mal ve namus güvenliğini sağlayacağı, ne de iş-sizliği enflasyonu önleyebileceğine hiç kimsenin inancı kalmamıştır. Generallerin dediği "politikacılar iyesi batsın" sözü artık bir gerçeklik haline gelmeye başlamıştır.

Psikolojik savaşın en belirgin uygulamalarından birisi de top-lumsal değer yargılarının altüst edilmesidir. Namus, aile, çocuk, ana-baba, kadın-erkek ilişkisi kavramları altüst edildi. Fuhuş, zina gazetelerin en ragbet göster-diği haberlerdendir. Anlık babalık duyguları çarpıtılmış, çocuklar ada-ta tam bir fanus içine konulmak gibi dış dünyadan ve yaşamdan kopar-tarak, ana baba yanında bir yaşam sürdürmeye zorlandılar. İmkanları olanlar çocuklarını "Kurtarmak" için yurtdışına yolladılar. Metres yaşam adeta tercih edilmesi gere-ken bir yaşam olarak gösterilme-yey başladı. Oysa egemen sınıfların "kanununa" göre bu zinadır ve suç teşkil eder, ama hem televizyon dizilerinde oynayan filmlerle resmi yoldan, hem de basında artist, şarkıcı takımının metres yaşam, hatta bakanların metresleri ile ilgili seri yazılarla biraz da trajik bir biçimde propaganda konusu yapılmaktadır. Gazeteler peşpeşe geçim

sıkıntısı nedeniyle evlenmenin güç-leştigini haber olarak vererek böy-le bir yaşamı meşrulaştırmaya başladılar. Bu dönemde yaşanan olaylar tam bir siyasal, sosyal, ekono-mik, kültürel ve ahlaki bir çökü-şün ifadesidir. Toplum çürümün-dür çıkarılmıştır. İşte II. Cumhuriyetin kurucusu, Türkiye'nin yeniden kur-tarıcısı II. M. Kemal bu zemin üzerinde yükselir. Kurtuluş savaşı öncesi de Türkiye viranedir, şimdi de. Ama biri dış güçler tarafından, şimdi ise kendileri tarafından bu hale getirilmiştir. İlki trajedidir, şimdiki ise tam bir komedi.

İzlenen Psikolojik savaşla neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayır-demez hale getirilen toplum gerçek çakırlarıyla bağdaşmadığı halde orduya kurtarıcı gözüyle bakmaya başlamıştır. Bu politika ile toplum o denli alık-laştırılmıştır ki, 12 Eylül sonrası uygulamaları geçmişe oranla taş çıkartıcısına daha pervasızca ol-masına rağmen tepki gösterilme-mektedir. Kenan Evren 12 Eylül öncesinde can, mal ve namus gü-venliğinin olmadığını sık sık hatırla-tarak toplumun kendilerine min-net borcu duyuması gerektiği vaazını sürekli tekrarlamaktadır. Aslında değişen birşey yoktur. Sadece eski den "gayri-resmi ve gayri-meşru olan şeyler şimdi resmleştirilip meşrulaştırılmıştır! Ve Turgut Özal toplumun gözünün içine bakarak "eskiden %30 zam oldu mu ortaklık karıştırdı, şimdi %100 zam yapıyo-ruz ama kimseden ses çıkmıyor" diyerek bunu başarı olarak göster-mektedir. IMF heyeti daha fazla, daha fazla zam diyerek direktmekte, zam yapmaktan çekinilmemesi ge-rektiği, çünkü Türkiye'nin Kuzey-Afrika ülkelerine benzediği zamlara tepki duyulmayacağı söylen-mektedir. Peki nedir bu Kuzey-Afrika ülkelerinde olan? Sadece ekme vb. temel gıda maddelerine az bir zam- o da yıllar sonra bir kez yapılmıştır. Toplumun tümü sokak-lara dökülür çatırslar ve zamlı hükümete geri aldrılır. Bütün bunlar, yer geldiğinde onlara göre çok ileri ve çağdaş olunduğunu iddia edildiği Kuzey-Afrika ülkeleri Tunus, Fas, Mısır gibi ülkelerde olmaktadır. Gıda maddelerine ya-pılan zam Sudan'da hükümeti de-virmiştir, ama Türkiye'de olmaz bu. Peki niye olmaz? İşte sol bunu da izah edemez.

Psikolojik Savaşın en önemli hedefi ise KUKH'dır. Ordunun "en duyarlı olduğu nokta, ülkenin par-çalanmasına yol açabilecek BÖ-LÜCÜLÜK akımlarıdır.

"Sivil kesimlerinde de bu ilkelere öğretilir. Ancak ordudaki benim-seme, eğitimde bu noktaya verilen ağırlık nedeniyle bambaşkadır." (50)

Özel Harp Dairesi,MIT, Kontr-gerilla üçlüsü Türkiye'de başanlı-rdır. Ancak aynı başasını Kürdis-tan'da sürdürmez. Türkiye'de sol kontrol altındadır, gidişat ordunun istişine uygundur. Kamuyu Kür-dis-tan sorununa karşı "bölücülük" demogojisi ile duyarlı kılınmıştır. Sol KUKH'ne karşı tam tekmil bir yenice ri ordusu gibi savaş açmıştır. Tü-m bunlar Türkiye cephesinde TC açısından olumlu gelişmelerdir. Ama KUKH'nin gelişimini engellemeye-yenmek, KUKH ve Ulusal Ba-gımsızlık çizgisi bir çiz gibi büyü-mektedir. Bunlar Genel Kurmay'ın gözünden kaçmaz. 1978'in yaz ay-larında Genel Kurmay'ın "sabot fi-kir halinde duydıkları en derin kışkı-r, bir Kürt ayaklanmasıydı. Bazı bilgi-ler bir araya getirildiğinde, 2-3 yıl içinde Türkiye'de kendini Kürt kökenli kabul edenlerin bir ayak-la-nma gerçekleştirebilecekleri sonucuna varılmıştır. Üzerinde duru-lan bir diğer veri de, doğu bölge-lerinde askerlik çağına gelmiş gençlerin sürekli şekilde erteleme yoluna girebiliyor." (51)

Buna karşı ordu ilk tepkisini

"Kanatlı Jandarma" tatbikatıyla gösterdi. Gözdağı niteliğinde olan bu tatbikatın değerlerinden ayır-deci özelliği "düşman" olarak yerel elbiseler giydirilmiş askerlerin, Türk ordusu karşısında Kürt halkını temsil etmesiydi. Tatbikat gereği temsilen ordü Kürt aşiretlerinin ayaklanmasını bastırıyordu. Yalnız burada büyük bir yanlış içine dü-şürülmüştü. Çünkü Türk ordusu kar-sındakiler gerçekte bir kaç aşiret değildi. Modern bir Ulusal Kurtuluş Hareketi vardı. Belki tatbikat ile geçmişe çağrışım yapılmak isten-mişti ama yine de bu tür gösteriler bir Ulusal Kurtuluş Hareketinin engellenemeyeceği açıktı.

Bu gidişin akışını "sivil" yö-netimlerin durduramayacağı çok bariz olarak ortaya çıkınca ordunun işe al atması gündeme girer. Kontr-gerilla'nın tezgahladığı Maraş pro-vakasyonu ile KUKH'ne karşı sıkı-yönetime ilan edilir. Bu Kürdistan halkına karşı ilan edilen tek yanlış bir savastı. Toplu tutuklamalar, işkence, jandarma ve polis terörü, operasyon-lar giderek artar. Tüm bunların yanı sıra devlet geçmişte kullandığı milis aşiretler yerine bu kez milis "sol" örgütlerini KUKH üzerine salar. Ayrıca yerel dayanakları feo-dal eşkiyalar da bu savaşta devletin yanındaki geleneksel yerlerini alır-lar.

1979 Yılı Şah'ın devrilmesi ve Doğu Kürdistan'da mücadelenin yükselmesi ile başlar. Aynı yılın ilk dört ayı Genel Kurmay'ın Kürdis-tan gezileri ile geçer. 3-5 Ocak'ta Adana-İskenderun-Gaziantep-K.Maraş-Malatya-Elaazığ ve Erzu-rum'da incelemelemler bulunulur. 19 Ocak'ta 6 Sıkıyönetim Komutanı, Kuvvet Komutanları ve Genel Kur-may planları. 22 Ocak'ta MGK; 19 Şubat'ta Başbakan, ilgili bakan-lar, Sıkıyönetim ve Kuvvet Komu-tanları Genel Kurmay; 20 Şubat'ta Yüksek Askeri Şura; 23 Şubat'ta yine MGK; 29 Şubat'ta yine Baş-bakan ve tüm komutanlar toplantı-lar. 2-3 Mart'ta Sarıkamış'ta 3. Ordu 9. Piyade Tümeni Kış 79 Tatbikatı, 2 Nisan'da Milli Güvenlik Kurulu to-plan-tısı, 16-20 Nisan'da Diyarbakır 2. Taktik Hava Kuvvetleri Plan Ta-tbikatı, Batman'da 7. Kolordu Plan Tatbikatı, Erzinca'da 3. Ordu Plan Tatbikatı yapılır. Dikkat edilirse bu bir savastır. Ve zaten Kenan Evren 3 Mart'ta Sarıkamış'taki Tatbikat sonrasında gazetecilerin de katıl-dığı içkiyle yemekte sarhoşken savur-duğu narasındadır "iç ve dış güçler adeta el ele çalışıyorlar. Şunu çok iyi bilmenizi istiyorum ki, bu vatani kimse bölemez. İsteyen tecrübe etsin"(52) diyerek bunu açıkça ilan etmiştir. Nihayet Amerika da dar-beye yeşil ışık yakar. Carter'in başkanlığındaki Amerika yönetimi-nin görüşü "Mayıs 1979'da istik-rarın ancak askerlerin müdahale-etmesiyle kurulabileceği"(53) bi-çimindedir.

Aslında TC'yi darbeye zorlayan şey KUKH'dır. Çünkü o olmasa faşizm bir polis devleti olarak düşü-nülmüştür. Ama KUKH polisiye ted-birlerle Türkiye Solu gibi kontrol altına alamamaktadır. Hatta sıkı-yönetime bile bir çözüm olamamış-tır. Doğrusuna da belirtmek gere-kirse hiç bir şey çözüm ola-mayacaktır. Bu görüş sadece bizim iddiamız değildir. Pentagon da u-zun vadede böyle düşünmektedir. Amerika'da yayınlan US Armed Forces (ABD Silahlı Kuvvetleri) der-gisi konuyu şöyle ele almaktadır. (Haziran 1980)

"...Türkiye'deki gelişmeler öyle bir noktaya gelmiştir ki, Türk Silahlı Kuvvetlerinin müdahalesinden ba-shka bir çıkış noktası görülmemekte-dir... Türk Silahlı Kuvvetleri müda-hale edecek, ancak gelişmeleri uzun vadede ordu da düzeltemeyecek-tir.(abc)" (54)

Ve nihayet apoletli türedi kari-katür, insarlarla dayanamayıp çıka-

nlan davetiyeleri kabul etmenin za-manı geldi diyerek kılıcını çeker, doğum sancısı çeken TC'nin karnını yararak merakla ve dört gözle bek-lenen faşizm gudubetini gözler önü-ne serer.

Egemen sınıf sözcüleri şaşkın-dırlar. Ama çok geçtikten sonra ordunun eskiden olduğu gibi işleri düzelterek devleti yeniden kendile-rine devredecekleri düşüncesiyle ellerini ovuşturarak sevinçle karışık merak içinde bir bekleyişe koyu-lurlar. Ancak umduklarını bula-mazlar. Her birinin kulağının tozu-na bir tokat vurularak herşeyi yüz-le-rine gözlerine buluşturdukları için -ama bunca yıllık hizmetleri hiç dik-kate alınmaksızın- bir kenara fir-latılırlar. Artık uşaklıkları da para etmemektedir. Ağlayıp sızlayan-ların bir kez de kulakları çekilir uslu durmaları için ve ses seda kesilir.

Özel Harp Dairesi'nin Pentagon ve CIA patentli planı tutmamış, KUKH tarafından bozulmuştur. Or-du'nun ¾ ü Kürdistan'a kaydırılır. 1920-40 sonrası askeri işgal yeni-den şehir-şehir, kasaba-kasaba, nahiye-nahiye, köy-köy yinelenir. Asker postalinin çignemediği bir karış toprak, işkence görmeyen, dayak yemeyen ev kalmaz. Henüz bir gerilla birimi bile olmayan KUKH'ne karşı tam teçhizat özel komando birimleriyle havadan ve karadan takviyeli 300 bin kişiden fazla bir kuvvet harekete geçirilir.

İçazetli sol sevinmemektedir. "Bravo, terörizme bizde karşıyız, terörizmin sağda solda ezilmeli-dir" diyerek radyosundan tebrik mesajları yollar. "Hele bölücülüğü o daha tehlikelidir, o en başta ezilme-lidir" diyerek hedefe iyi nişan almasını öğütler. Bir yandan da "Yurtsever" general Evren ve Sal-nık'a "sizleri aldatmak isteyen Ersin, Şahinkaya gibi kötü generallerle uymayın" diyerek taktik çizilir. "Sol darbe olduğundan da elden bulul kendilerini bu yararana teslim et-mek için sıraya girilir. Nasıl olsa bir sorgu ve bir kaç gün gözaltı ile bırakılacaklardır (!) Çünkü MHP'yi "kapatanlar" ancak solcu olabilir(!) Ama umduklarını değil bulduklarını alırlar.

Birde "radikal sol" vardır. Bun-lar hemen "savaş" ilan ederler! Tabi hemen kimisi "öncü" kimisi geril-la" kimisi "halk savaşını" baş-la-tır (!) Kimileride "toplu silahlı ayaklanmayı" örgütlemeye koyu-lurlar(!) Ama "Demir Yumruk" ope-rasyonları bu "yığıt savaşçıların" gözünü açar. Ateşle oynamış, elleri-ni yakmışlardır. Hepsinde bir anlık 27 Mayıs çocukları olduklarını u-nutmuşlardır. Bu kez kendilerini affettirmek için kuyruk sallamaya, en başta kendi örgütlerini tasfiye etmeye koyulurlar. Yeterli görül-mez, PKK tasfiye edilmelidir diye büyükbaşdan emir gelir. Başlar-lar içazetlisi, "radikal", harıl harıl anti-PKK faaliyete. Aydınlık, Evren'in sağ kolu hemen bağırır: "ol-maz! dağılık savaşyorsunuz.... Apoculara karşı savaş Aydınlık kaalesinden yürütülür!" diyerek, hepsini "Apoculara karşı ölümde-n bile korkmayan kahraman meh-metçik Aydınlık" önderliğinde fillen birleşmeye çağırır. Bu komedi Tür-kiye Solu'nun ucubeleşmesinin göstergesidir.

"Açıktır ki, Türkiye sol'u en temel sorun olan devrimci demok-rasi sorununda reformizmi aşma-dı. 27 Mayıs Anayasası'nın yasal çerçevesi içinde biçimlenen bu sol, bu çerçevenin dışına çıkıyorsa çalış-tığı ve çıktığı anda bireysel terö-rizme düşmekten kurtulamaz; ih-tilalciliği ve devrimci direnişçiliği geliştiremedi. Türkiye zemininde kendisini düzenin çizdiği sınırlar içinde hapsetmiş olan yasal sol yasa-dışılaşa geçemedi, geçse bile gerekli olanı yerine getiremedi. Bunun en temel nedeni bu sol'un resmi ze-minde doğmasıydı. 27 Mayıs Ana-

yasası temelinde doğan, bu Ana-yasayı kendisine temel alan ve bu Anayasaya bağlı olan bir Sol'un gücü ne olabilir? Kaynağını 27 Mayıs Anayasası'nda bulan bu sol'un, adı geçen Anayasa'nın asıl-masıyla birlikte kendisinin de asıla-cağı açık değil midir? Ama bunu göremeyecek kadar öngörüsüz ve insiyatifsiz, devrimci demokrasiyi geliştirmek, yetkinleştirmek ve uy-gun stratejiye taktiklere kavuştur-maktan uzak, tüm kahramanca özverilere ve soylu direnmelere rağ-men yine de reformizmi, 27 Mayıs Anayasası'nın çizdiği sınırları ve dolayısıyla Kemalizmi aşamayan bir sol, işte Türkiye Sol'unun durumu budur."

"Türkiye Sol'unun, Türkiye Sos-yalist ve Demokratik Hareketinin kendisi için temel aldığı tarihsel miras nedir? Hemen belirtelim ki, Türkiye Sol'u, TKP'nin esas aldığı tarihsel miras ve politikadan bir adım ileriye geçememiştir. Tarihi yorumlamaya çalışır, ama gücü yetmez; politikada devrimci-liğe ulaşmak ister, ama bunda yeterince başarı sağlayamaz; başarmaya çalıştığı anda da devlet, kontr-gerilla ve 12 Mart faşizminin sert darbeleri karşışır ve ezilir. Soylu çıkışlar yapmak ister, ama sonunda kendisini darağacında bu-lur"(55)

12 Eylül kılıç darbesi nasıl ki, bu kemalist Cumhuriyet'in içindeki gudubeti bir süngü darbesiyle dışa vurduymuşsa, bu olduğu gibi Sol'a da yansır. Süngü darbesi sol için-deki gudubeti de dışarı döker.

Devrim, direniş, mücadele gibi soylu kavramları lanetli ilan edilir. Tüm ağızma alamlar "fanatik, yobaz, ot, yaşamasını bilmeyenler" olarak nitelendirilir. Hele devrim ve halk için şehit düşmek ölümün üzerine korusuzca yürümek İspanya'da "Yakaşın ölüm" diyen "faşistle de-deş" olmaktadır.

Avrupa'da yayın hayatına baş-layan "Demokrat Türkiye" ile Tür-kiye'de yayına başlayan "Tan" ga-zeteleri aşk ve cinsel yaşam konus-u üzerinde yarışmaya başlarlar. "Demokrat Türkiye", "Devrimci yemez mi, Devrimci giymez mi, Devrimci sevmez mi, eğlenmez mi, içmez mi?" diyerek CIA yön-er-gesine uygun bir biçimde özel ya-şam duygularını dürtüklerken; "Tan" gazetesi bol bol çıplak ka-dın resimlerini birinci sayfadan tam renkli ofset baskı ile ve manşet atarak yayınlanışın eşliğinde sapık cinsel ilişkileri, aşk hikayeleri, seks cinayetlerini ve skandalleri anlat-maya başlar.

Hemen unuttudan belirtelim ki, bu utanç, öfke ve tiksinti uyandıran tablo halen sol'culuk adına savunul-maktadır. Siyasal kılıf ise "Yeni Sosyalizm" ve "Yeni Demokrasi" arayış içinde "modern toplumsal ve sosyal" ilişkileri yaratmak, "ko-münist enternasyonal"ı yeniden ku-rarak kendisini kurtarmayanların dünyayı kurtarma Donkişotluğu, geçmişin eleştirisi adına ne kadar direnişçi ve sahip çıkılması gereken öge varsa canına ot tikamak; her şeyi inkar ederek sil yeni baştan herşeyi tartışmak vb. biçimlerde-dir. İçazetli kesim ise tüm varlığını meşrulaşmaya hasrettiği için bu kez de kendisini faşizmin platfor-munda meşrulaştırmak için 6'lı bir-liği oluşturur. Ne gariptir ki halkın adına yola çıktığını ve onu kurtar-acığını iddia edenler meşruyetli halktan değil, faşizmden alma gay-reti içindedirler(!)

"Öncü"leri bu halde olan Tür-kiye halkı ne halde! Bunun gazete manşetlerinde bile anlamak mümkün "iki çocuk annesi böbre-ğini satıyor(!)", "Tutukluym böbre-ğini satıyorum(!)", "Zor durumdum böbreğimi satmak istiyorum(!) vb. bunlar ilanlar. Satılık şeyler yalnız

Devamı Syf: 22'de

"MUHAYYEL KÜRDİSTAN BURADA MEFTUN" DEĞİLDİR!

Halkımız
Burada
Yaşıyor

1930'da Ağrı isyanından sonra zamanın sömürgeci basın organları yayınladıkları karikatürlerden birinde Ağrı dağı üzerine bir tabut koyarak şu sözleri Yazmışlardı: "Muhayyel Kürdistan burada Meftundur." Bununla "kurulması zaten hayal olan Kürdistan buraya gömüldü" denilmek isteniyordu. Bunun üzerinden 55 yıl geçti. Bu kez, yine Ağrı'da hem de doruklarından tutuşan bir isyan ateşi yükseliyordu. Evet, Ağrı'nın doruklarına gömüldü denilen Kürdistan, yeniden diriliyor, ayağa kalkıyor ve sömürgecilere unutamayacakları bir ders veriyordu.

Günlerce süren bir operasyondan askerler elleri boş dönmek zorunda kaldılar. "3000 m'de, 4000 m'de ve en son 5000 m'de kısırdık" diye manşetlerden düşmeyen Ağrı operasyonu esasından partizanların yuvladığı kayalar altında kalan birçok asker öldü veya yaralandı. Yine günde en az 2-3 defa o da saatlerce süren çatışmalar olmasına rağmen, her seferinde kayıplar yine sömürgecilerden oldu. Nitekim Türk sömürgecileri de içine düştük-

leri acizliği gizleyemeyerek, basın organlarına da yansıtılar. Hala Ağrı dağında süren operasyonlarda sonuç alamayan askeri birliklerin bir kısmı geri çekilirken, diğer bölümü ise, dağda kamp kurdu. Ağrı İsyanı döneminde de dağa çekilen isyancılar, kısa bir sürede katledilmişlerdi. Sömürgeciler yine aynı tarz bir gelişmeyi bekliyorlardı. Ama bu kez hevesleri kursaklarında kalırken, Partizanların izine bile rastlayamadılar. Savaşın bu kez daha farklı yürütüldüğünü sömürgeciler de kabul etmek zorundadırlar. Eskinin aşiret birlikleri ile değil, günümüzün en bilimsel ideolojisi ile donanmış ve usta askeri taktiklerle savaşan birlikleri ile karşı karşıyadırlar. Bunları da ezmek öyle sanıldığı gibi kolay değildir.

TC çizdiği bir karikatürle gerçekten de Kürdistan'ı Ağrı'ya gömüldü hayaline kapılmıştır. Ama bugün Muhayyel olanın Kürdistan olmadı. TC'nin bizzat kendisinin olacağı Ağrı doruklarında yakılan isyan ateşi ile ortaya konulmaktadır. O ateşi hiç kimsenin erişemediği ve efsanelere konu olan doruk-

larda yanmaktadır. Bunu söndürmeye değil TC, hiç kimsenin gücü yetmeyecektir.

Kürdistan'da bugün TC açısından herşey tersine dönmektedir. 1940'larda bitirdim dediği mesele; yeniden dirildi, gömdüm dediği tabut; cesetler tekrar doğrularak daha ölmedik diyerek isyana kalktı. İşte O'nu çılgınlaştıran bu gerçekler karşısında bir şey yapamaması ve acz içinde düşmesidir. Ağrı'da HRK Birlikleri tarafından ilan edilen Devrimci sıkıyönetim açık ki burayla sınırlı kalmayacak tüm Kürdistan'ı kaplayana kadar geliştirilecektir.

Son Ağrı olayları bir kez daha gerçeği ortaya çıkarmıştır: "son artıkları kaldı", denilen HRK savaşçıları bizzat ülke zemininde konumlanarak her alanda Türk askerleriyle çatışma içine girebilmektedir. Binlerce askere ve en son teknik silahlara rağmen '8-10 kişi' olarak gösterilen bir partizan birliğinin kendi deyimleriyle "2-3 saat süren çatışmalardan" kayıp vermeden kurtulması büyük bir başarıdır ve savaşçıların gücünün kanıtıdır.

15 AĞUSTOS'DA TÜM ÖNLEMLERE RAĞMEN, SİLAHLAR SUSMADI

15 Ağustos'un 1. yılına girildiği bu günlerde gerçekleştirilen onlarca eylemde yüzlerce askerin öldüğü veya yaralandığı, yine değeri milyonlarca lirayı bulan askeri araç, teçhizat ve silahın ele geçirildiği haberleri gelmektedir. Karakollar, taburlar basılırken, konvoylar pusuya düşürülmüş ve yüzlerce ihbarcı, milis-çete ya öldürülmüş ya da vazgeçmeleri sağlanmıştır. Ayrıca gerçekleştirilen yüzlerce toplantıda halka gelişmeler anlatılmış, düşmanın uygulamaları karşısında daha da duyarlı hale gelmeleri sağlanmıştır.

Başa Midyat, Şırnak, Batman, Silopi, Mutki, Doğubeyazıt, Uludere, Şemdinli, Beytüşşebap, Karakoçan, Genç, Ergani, Çatak olmak üzere daha bir çok alanda bu sürede yoğun eylemler gerçekleştirildi. Şehir içgallerinden karakol ve tabur baskınlarına kadar onlarca eylem bu kısa süre içerisinde yapıldı. Sömürgeci basın organları bu gelişmeler karşısında susup olarak, en ufak bir açıklama dahi yapmadılar.

Midyat yaklaşık 24 saat partizanların elinde kalırken 60 askerde esir alınmıştır. 2 saat süren bir çatışma sonucu, telsiz ve telefon bağlantıları kesilen sömürgeci askerler teslim olmak zorunda kalmışlardır. Şehire giriş ve çıkışların yasaklandığı eylem esasından yüzlerce bildiri dağıtılırken, halka yönelik konuşmalar da yapılmıştır. Bizzat halkın desteği ve coşkun katılımı ile gerçekleştirilen eylemde devrimcilerin kayıp vermeden geri çekilebildikleri bildirilmektedir. Yine yakın tarihlerde İdil'de, Çatak'da da işgallerin gerçekleştirildiği, çok sayıda silah ele geçirilerek onlarca askerin, bekçinin öldürüldüğü veya yaralandığı söylenmektedir.

Bunların dışında Şırnak'ta, Şemdinli'de, Uludere'de, Karakoçan'da, Cizre'de, Genç'de Doğubeyazıt'ta ve daha birçok alanda sayısız eylem gerçekleştirildiği gelen haberler arasındadır. Gazetemiz yayına girerken yeni eylem haberleri elimize ulaştı. Gelen eylem haberlerinde yine karakol ve taburlara yönelik çeşitli baskınların yapıldığı bildirilmektedir.

Batman'da Askeri Helikopter Düşürüldü

Petrol kuyularına yönelik olarak gerçekleştirilen sabotaj eylemlerinin ardından yoğun bir operasyona geçen sömürgeci güçler tak-

viye birliklerini de harekete geçirerek sonuç almaya çalıştılar. Bir operasyon birliğiyle partizanlar arasında çıkan çatışmada çok sayıda asker ölü ve yaralı olarak etkisiz hale getirilirken askeri bir helikopter de düşürülerek içindekilerle birlikte imha edilmiştir.

Mardin ve İlçelerinde Yoğun Eylemler

Savaşın kızıştığı alanlardan biri de Mardin ve ilçeleridir. Temmuz ayı içinde yoğun eylemlere tanık olan bu alanda Ağustos ayı içerisinde de bir dizi eylem gerçekleştirildi. Sömürgecilerin olağanüstü tüm önlemlerine rağmen dinmek bilmeyen ve düşmana ağır darbeler vuran eylemlerden gazetemize ulaşanlar şöyledir:

Omerli'de meydana gelen çatışmada 1 subay 3 asker öldürülürken, bazılarının da yaralandığı bildirilmektedir.

Midyat'da ise yöre halkı üzerindeki baskıların artmasına neden olan ve bizzat askeri birliklerin önünde operasyonlara katılan ajan-ihbarcı bir unsur ölümle cezalandırılmıştır.

Silopi'de gerçekleştirilen tabur baskınında ise, 5'i subay ve asubay, 12'si asker olmak üzere toplam 17 kişi öldürülmüştür.

Karakoçan-Başyurt'da Onlarca Asker Esir Alındı

Başyurt'ta gerçekleştirilen bir eylemde karakol basılarak, karakolda bulunan tüm askerler esir alınmıştır. Baskın esasından ölü ve yaralıların olduğu söylenirken esir alınan askerlere ait olan ve karakolda bulunan tüm silah ve teçhizatları el konulmuştur. Partizanların kayıp vermediği eylem, yöre halkı üzerinde büyük etki bırakmıştır.

Şırnak'ta 5 Asker Öldürüldü, Onlarcası da Esir Alındı

Bir tabura yönelik olarak gerçekleştirilen eylemde 5 asker öldürülürken, diğerleri de esir alınmıştır. Propaganda konuşmasından sonra serbest bırakılan askerlerin tüm silah ve teçhizatları da kamulaştırılmıştır.

Kerboran-Midyat'da Sömürgeciler Kendi Kazdıkları Kuyuya Düştüler.

Ulusal kurtuluş savaşının daha da boyutlanmasında sömürgeciler özel savaş uygulamalarına daha da hız vererek yeni bir takım taktik ve uygulamaları gündemlerine almaya başlamışlardır. Ancak daha girişim düzeyinde iken iyiskoyla sonuçlanan bu taktiklerden biri TC'ye pahalıya mal oldu. Kerboran'da bir göle zehir bırakan sömürgeci bir bölüğün peşinden gelen başka bir bölüğün aynı gölden su içmesi üzerine 60 askerin öldüğü bildirilmektedir.

Partizanlara yönelik olarak gerçekleştirilmek istenen bu tuzağa sömürgecilerin kendi ordu birlikleri düşmüştür. Diğer bir deyişle sömürgeci kolluk kuvvetleri kendi kazdıkları kuyuya kendileri düştüler. Ulusal kurtuluş hareketleri deneylerinde çokça görülen bu tür olaylar, daha komik ve ağır kayıplarla sonuçlanan biçiminde Türk askerinin başına gelmektedir.

Bu tür özel savaş yöntemlerinin sık sık uygulanacağı önümüzdeki dönemde, sömürgeciler son olayda olduğu gibi ağıladıkları surlarda kendileri boğulmaktan kurtulamayacaklardır.

Bijî HRK Sloganları İle 15 Ağustos Bir Kez Daha Yaşandı!

15 Ağustos 1984'de Eruh-Şemdinli baskınları ile yükselen direnişin 1. yıldönümünü doldurduğu günlerde, Kürdistan halkı önder güçleri öncülüğünde bu şanlı gününü kutlamaktadır. Toplantılar, geceler ve daha değişik biçimlerde kutlanan bu günde, 15 Ağustos'un coşkusu bir kez daha yaşanırken, sömürgeciliğin kahreden sloganları haykırıldı.

Kürdistan'da, Ortadoğu'da ve Avrupa'da gerçekleştirilen yüzlerce toplantı ve gecede binlerce insan bir araya gelirken, düşmana karşı geliştirilen sayısız askeri eylemde de halkımızın taşan kin ve öfkesinin intikam çağrılarını yaşıttı.

Yaşlısı-genci, kadını ve çocuğuyla tüm halkımızın içinde yer aldığı bu eylemlerde halkımızın silahlı direniş mücadelesine duyduğu sempati ve bu mücadeleye ne pahasına olursa olsun destek olma eğilimi bir kez daha yaşandı. Saatlerce süren toplantı ve gecelerde aralıksız haykırılan, "Bijî Serok Apo", "Bijî HRK", "Yaşasın 15 Ağustos Direniş Ruhu!" sloganları bunun açık bir ifadesidir. İster Kürdistan dağlarının doruklarında, köyünde, şehirinde, ister Ortadoğu'nun en sıcak alanında ve isterse de ülkelerinden binlerce kilometre uzaktaki bulunan emekçilerin düzenlediği eylemlerde olsun, hemen hepsi de aynı coşku ve sevinçle karşılanarak gerçekleştirilen 15 Ağustos'un 1. yıldönümü eylemleri, şu gerçeği bir kez daha ortaya çıkarmıştır: Kürdistan halkı, bağımsızlığı ve özgürlüğü uğrunda

en ufak bir çıkar gözetmeden, karışık, açık, uykusuzluk mededen direnen, sehit düşen partizanların eylemleriyle karanlığı delerek adeta bir şafak vakti gibi açıkları 15 Ağustos direniş ve saldırı ruhuna ne pahasına olursa olsun, hiç bir sahatekliğe, çarpıtmaya müsedet emeyerek, sahip çıkmaktadır.

10 Ağustos'ta Almanya'nın Duisburg kentinde "15 Ağustosla Dayanışma Gecesi" adı altında HRK'nin ilanının ve 15 Ağustos'un 1. yıldönümünü kutlama vesilesiyle düzenlenen geceye 3000 dolayında bir katılım gerçekleştirilmiştir.

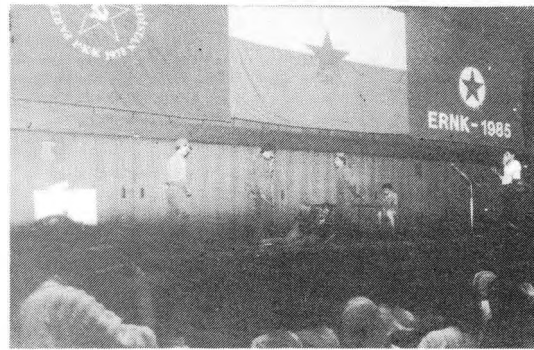
Baştan sona kadar coşkulu bir havada geçen eylemde dakikalarca ayakta haykırılan sloganlar, Kürdistanlı emekçilerin mücadelelerine sahip çıkışlarının bir ifadesi olurken, "3-5 kişidirler" valanını da bir kez daha boşa çıkardı.

PKK-ERNK-HRK flamalarıyla donatılan sahnede sergilenen program ve gecenin anlamını ve mücadelemizin ulaştığı düzeyi açıklayan konuşma sık sık alkış ve sloganlarla desteklenirken, doymak bilinemeyen bir coşku yaşıyorlardı. Gecenin başlangıcından itibaren yükselen slogan haykırışları, saatlerlerdediği coşğalıyor ve doruğuna ulaşıyordu. Tüm kitlenin 15 dakika civarında ayakta defalarca "Bijî Serok Apo", "Bijî PKK", "Bijî HRK!" sloganlarını haykırması, eylemin muhtevasını daha da güçlendirirken, 15 Ağustos'un coşğunluğunu yansıtmıştır.

Gecede toplanan 20 000.- DM.

başış kitlelerin desteğinin düzeyini gösterirken, Kürdistanlı emekçilerin ulusal kurtuluşları uğruna her türlü fedakarlığı yapmaktan kaçınmayacaklarının da işareti olmuştur.

15 Ağustos'un 1. yıldönümünde halkımızla dayanışma içinde olan çeşitli örgüt ve kurumlar da mesajlarını ulaştırmışlardır. 15 Ağus-

15 Ağustosla dayanışma gecesi'nde tiyatrodan bir sahne.

tos'un yaratıcısı HRK'nin mücadelesi ile dayanışma içinde olduklarını ifade eden dayanışma örgütlerinden OEK (Yunan Cemiyetler Birliği), Pan Africanist Kongre, sözlü mesajlarını sunarken, THKP/C-Acil, SVP, TKP(B), UNIR, KPD, MLPD, KSSE, Kurtuluş Yolu, FEYKA KURDISTAN, KURDISTAN KOMİTEE ve daha bir çok ör-

güt ve kurum da yazılı mesaj vermişlerdir.

Cephe anının tüm kitle ile birlikte adeta boğazlar patlatılmasına bir haykırışla içilmesinin ardından, gece coşkununda doruğa ulaştığı "Apo Hate Hilvanê" türküsü ve halayların dizilmesi ile sonuçlandırılmıştır.

PARTİZANIN MEKTUBU

Kürdistan'da yeniden mücadeleyi geliştirip yükseltmek amacıyla, devrimcilerin pratikte atıkları ilk somut adımlar üzerinden pek fazla bir zaman geçmedi. Fakat, siyasal ortamda ve siyasal güçlerin durumunda bir çok şey değişti ve değişmeye devam ediyor. Öyle ki bir yapıyı tanımlamak bile artık güçleşti. Kalcıyım gibi görünen bir ortam, uzun süre hayata geçirileceği söylenen bir politika ve bu temelde iddialı bir tarzda konulan tavırları en ufak bir kıpırdanışın ardından yeniden görmek imkansıydı. Çünkü, her şey bambaşkalaşıyor ve daha değişik bir görünümle karşılaşıyor insan.

Yakın tarihimizde bir dönemi atlattık. Gerici yıllarıydı, daha doğrusu karşı-devrimci güçler tarafından tek yanlı olarak sürdürülen savaş yıllarıydı bu dönem. Egemen kılınan yapı yada kılınmak istenen yapı korkunçtu. İnsanlar sindirilmiş, gelecekları karartılmış ve de gelecekları belirsizdi. Kimin nerede ne zaman tutuklanacağı, işkence tezgahlarından geçirileceği, ölümün ne zaman kapısını çalacağı belli değildi. Ama her zaman beklenen şeylerdi. Bu vahşetten yalnızca isyan edenler değil, hoşnutsuzluk gösterenler de değil, yediden yetmiş kadar herkes bir halk olarak nasibimizi aldık. Sömürgeciler ise, sessizliği gördükçe daha da saldırganlaşıyor, her defasından adeta yılların kinini çıkartıyorlardı. Bu anlamda, bir cepheden sınır tanımayan dizginlenmemiş tek yanlı kör bir şiddet, diğer cepheden ise, tam bir sessizlik hüküm sürüyordu. Bir halk için bundan daha acı ve daha kötü de olamazdı. İşte, en büyük fedakarlıklar pahasına devrimci güçlerin giriştiği çaba ile bu karanlık yıllar geride bırakılarak, yıllardan hatta yıllardan da öteye asırlardan beri sömürgeci zalimliklere ve vahşete karşı biriken kin ve öfke ile halkımızın kanına giren sömürgeci celtallardan hesap sorma dönemi başlatıldı.

Bedeli ne olursa olsun, özgür bir yaşam için bu bedel kabul edilerek işe girişmeye cesaret edildi. Ve sömürgecilerin ülkemizin topraklarından topeyken sökülüp atılması için geçmiş mücadele sürecinde kalan miras üzerinde, yaratılmış olan değerlere sonsuz bir bağlılıkla devralınan silahlar sömürgecilerle karşı konuşturulmaya başlandı. Ve bedelin ağırlığına bakmadan en kıt olanaklarla da olsa zafere dek silahlarımızı elden bırakmayacağımızdan da hiç kimsenin kuşkusuna olmasın ve böyle bir beklenti gâfilinden bulunmasın. Çünkü bu istem bazı kendini tanımayan iddia ettiği biçimiyle anlık bir duygu değil, bir halkin sesidir, bir halkın duygu ve talebidir. Süründürülerek çekitirilecek kof bir yaşama katkı edilecek istenen bir halkın hiç bundan başka bir istemi olabilir mi? Çok açıktır ki, böyle bir istem, yaşamak isteyen, varlığını korumak isteyen bir halkın en doğru ve en doğal hakkıdır. Yoksa durup dururken bir savaşı yaşam biçimi olarak benimsemek herkesin kârı değil ve olamaz. O halde hiç kimsenin hakkımıza savaşa kalkıyor diye durup boşuna gözyaşlarını dökmeye.

Öncü Güce Yönelen Her Saldırı, Karşısında Halkımızı Bulacaktır!

Elbette ki sorun, Kürdistan'da verilmesi gereken bir savaşın haklı yada haksız olup-olmadığı sorunu değil. Bunu tartışmaya sunmak bile bir halkın öz çıkarlarına sırt çevirmiş en kötüsünden bir iflah olmazlıktır. Fakat, bizim üzerinde durmak istediğimiz daha çok, değişmez gibi görünen bir ortamın nasıl alt-üst olduğunu, devrimciliğe belli bir süre tatil diyen güçlerin nasıl yalpalayıp günlük politika belirlemeye çalıştıkları ve sonsuz egemenliğini ilan eden sömürgecilerin ve başındaki generallerin telaş ve panik içerisinde birini uygulamadan nasıl kendilerini çıkardıkları savaş yasalarını ihlal edip bir yenisini çıkardıkları konusudur. Belirtmeye bile gerek yoktur ki, bu değişiklikler ne normal koşulların ürünü ne de kendiliğinden meydana gelen gelişmelerdir. Bu nedenle de, söz konusu gelişmelere yolaçan etkenler üzerinde biraz da olsa durup, irdelemenin yararlı olacağı kanısındayız.

Biraz gerileri, yurtdışındaki belli bir hazırlıktan sonra PKK'nin kadro ve savaşçıların, üç-üç, beş-beş, on-onluk gruplar halinde büyük bir coşku ve enerji ile donanmış bir şekilde "sınırlardaki" tel örgü ve mayınlı tarlaları aşip ülkeye ilk adımlarını attıkları günleri anımsamadan bugünkü durumu izah etmek oldukça güçtür. Geçmiş mücadele sürecinden geriye kalan bir mirası devralan tutukveilerindeki devrimcilerin sömürgeciliğe karşı yükselttikleri görkemli dînşîrleri-nin yarattığı olumlu bir etki elbette ki vardı. Ve yine sömürgeci faşist cuntanın 5 yıllık uygulamaları halk kitlelerinden gizlidir gizliye bir muhalefet, kin ve öfkeyi geliştirmişti. Bu olgular haliyle Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin temel etkenleridir. Bu olgular olmadan devrim denen bir nesneden bahsetmemiz bile güç. Ya faşist cuntanın barbarca uygulamaları hangi düzeydeydi, dozundan neyi kaybetmişti? Yoksa bu uygulamaların dozu doğru çıkartılmamış mıydı, içerde ve dışarda rastgele keyfi uygulamaların günlük uğraş haline getirilmemesi miydi? İnsan avı sürdürülüyor muydu, bunun için pusuya yatmamışlar mıydı? Bunları bilmeyen hatta bundan nasibini almayan –eğer gönüllü bir uşak değilsen– kaç kişi gösterilebilir? Ya bu uygulamaların halk kitleleri üzerinde yarattığı etki, halktaki korku, panik, sindirilmişlik ve bundan kaynaklanan sessizlik... Yani ortama egemen olan yapı netti. Açıkta açığa sürdürülen uygulamaları sokakta kahvede, dağda vb. yerlerde kaç kişi kendi arasında kınayabiliyordu ve hatta konuşabiliyordu. Kaç komşu birbirine güvenebiliyordu. Adeta herkes birbirinden halkın deyişle 'kendi kendisinden' şüpheleniyor muydu? Bu konuda fazla bir şey söylemeye gerek yok, çünkü, en açık biçimiyle bu olgulardan ötürü reformist küçük burjuva klikler, "mücadelenin koşulları yoktur", "acele etmek maceracıdır", "Biraz daha beklemeli hatta TC'nin elini ulaşamadığı daha da ötelere gitmeli" demiyorlar mıydı? Yine PKK'nin belli bir hazırlıktan sonra ülkeye taşındığını gördükçe işittikçe "ölüme gidiyorlar" diye parmak ısırmıyorlar mıydı? Ki o da mevcut koşulları kendileri görüp incelemesi sadece kulaktan duyma bazı konularda bilgi edimşilerdi.

PKK hareketi böylesi bir ortamda ülkeye giriyor ve her türlü engeli aşip, halk kitlelerine ulaşmaya çalışıyor. Bu girişimin riskli olduğu açıktır ve hiç kimse için şir değildi, iyi biliniyordu. Fakat risklidir diye bir halkın kurtuluşu için girilmesi gereken özgürlük savaşına da sırt çevirilemezdi. Bu, ahlakın davasına en büyük ihanet olurdu. Ama yalnız

bu değil, çok iyi bilinen bir gerçek daha vardı. O da uğruna savaşıldığında bunun için gereken cesaret, fedakarlık gösterildiğinde, düşmanın çeşitli biçimlerde sağladığı gemici üstünlüklerinin alt edilebileceği halkın suskun ortamı yırtarak ayağa kalkabileceğiydi. Bu inançla cesaret edildi, bu inançla riskler göze alındı.

Bu sarsılmaz inançla, tüm engeller teker, teker aşılacak halk yığınlarına ulaşılabilirdi. Çeşitli biçimlerde ilişkiler geliştirilerek belli bir bağ kurulabilirdi. Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yolunun kavratılması doğrultusunda halkın içine girilecek faaliyetler birçok alanda yoğunlaştırıldı. Bu faaliyetler yoğunluk kazandıkça halk kitlelerinin kurtuluşu olan inançları tazeleniyor, ve kendi öncü müfrezelerine olan güven duyguları pekişiyor. Öyle ki silahlı kurtuluş gruplarının halk yığınları içerisinde görülmesi, işitilmesi bile yığınlar için bir umut, bir güvence kaynağı olurken, cunta süresince, sömürgeci kurumlara bağ içinde halka çektiğimiz, halkın kanına elini bulamış kendisini tanımayan soysuzlar, uşaklar, ajan-ihbarcılar can derdine düşerek kimisi izlerini kaybetmeye çalışıyor, kimisi de halkın önünde diz çökerek kendisini affettirmenin yollarını aramaya başlıyor. Artık halkın bir dayatması vardı, sahiplerinin yanı-başında olmasını istiyordu. Hele hele bir de geçmişteki yetersiz devrimciliğin büyük oranda alındığını görüp ve buna tatınan oldukça daha önce konuşmaya bile cesaret edemeyen bu insanlar o perdedi yarıyor, gücü oranında verdiği destekle mücadeleye sahip çıkıyor. Daha ilki günlerde bile Kurtuluş Birliklerine verdiği maddi ve manevi destekle halkın mücadeleye sarıldığı ortadaydı ve açık bir biçimde görülmüyordu. Burada ülkemizin her köşesi bucadından halkın aktif bir desteğini aldığımızı söyleyebiliriz. Zaten ilki etapta kimse bunu beklemiyordu, Kurtuluş Birlikleri herkese ulaşmış değildi ve öyle bir anda ulaşamazdı da. Ama biz, ulaşabildiği kadar bir desteği de bulabildiğini ve aldığını söylüyoruz. Ve eğer düşmanın üç-dört yıldan beri oluşturduğu setler aşıyor, pusular atılıyor, sinsice hazırlanan uşak güçler ortaya çıkartılabiliyor ve tüm bunların ardından ülkemizin uygun elverişli alanlarında Kurtuluş Birliklerinin mevzilenmesi sağlanıyorsa bunu emekçi yığınların verdiği destekten aramak gerek. Böyle bir destek olmadan kaç grup sağlam bir biçimde ulaşması gereken yere ulaşabilirdi, ulaşsa bile sömürgecilerin azgın terörüne karşı kendilerini kaç gün yaşatabilirlerdi ki?

Bu durum, halka, devrime ve kurtuluşa karşı inançları olmayan bazı güçler açısından sürpriz oldu. Sömürgecileri şoka uğrattı. Çünkü onlara göre, kurulan pusuların hiç biri aşılacak ve halka da ulaşamayacaktı. Bu söz konusu güçlerin subjektif niyetiydi. Biz bu subjektif niyetlerini bir yana bırakalım. Fakat gelişmeler daha ileri boyutlara varıyor; mücadele gelişiyor, kitleler içerisinde yaygınlik kazanıyor, kitlelerden sağlanan maddi-manevi destek, mücadeleye kazanılan taze kanla sömürgecilerin askeri ve sivil kurumlarını hedefleyerek bir savaş düzeyine ulaşıyor. Ülkemizde yükselen ses, kamuoyunun dikkatlerini üzerine toplayarak, düşünmek istemeyen beyinleri düşünmeye, işitmek istemeyen kulakları işitmeye zorluyor. Artık bu andan itibaren ki, hemen hemen her şey, dediği gibi ülkemiz Kürdistan'ı ve onun adına PKK'yı tanımlamakta, yorumlamakta ve kendileri açısından bazı sonuçlar çıkarmaya çalışmaktadır.

Elbette ki her güç, sınıf konumuna uygun olarak, proletarya ideolojisinin öncülüğünde gelişen böyle bir mücadeleye, sahiptir çıkabilir. Yakınlıkta duyabilir, düşmanlıkta güdebilir. Yalnızca değişen şey, bu tür dönemlerde, bulanıklık ortadan kalkar, ya bu ya da öteki demek zorunda kalınır. Çünkü; politikanın yoğunlaşmış ifadesi olan savaş dönemlerinde hiç bir güç sahte pozisyonlara bürünmez, o öz kimliğiyle ortaya çıkmak ve kimliğini yakışır tonda tavır koymak durumundadır.

Mücadeleyi konuşup tartışan sadece çeşitli akımlar değişik siyasal güçler değil, onları da konuşuran ve mücadeleye karşı tavır belirlemek zorunda bırakan başka etken, halk güçleridir. Halk kitleleri tüm baskılara rağmen, şurada gerçekleşen bir saldırı, burada cezalandırılan bir halk düşmanını ve her biri birer destan olan görkemli direnişleri ölümlü hor gören, ölümün üzerine cesaretle yürüyen kahramanlık her yerde konuşup tartışıyor. Düşmanın yarattığı sessizlik çoktan aşıldı. Mücadeleye yalnız onay değil, daha etkin bir mücadele diyor halk yığınları. Olanaklarını bu yönde zorluyor; daha fazla desteğin yollarını arıyor. Ve kendilerine açılan öncüyü diyen, kendilerini böyle lanse etmiş ya da eden tüm güçlerden mücadeleye karşı tavır belirlemelerini istiyor. En açık biçimiyle, kendilerini böyle takdim edenlere halk, "PKK savaşıyor, siz ne yapacaksınız. Bu savaşın neresinde, hangi cephesinde yer alacaksınız?" sorusunu yönelmekten çekinmiyor. Hiç kimsenin görmezlikten gelemeceği nokta budur. Eğer bazı güçler sık sık bu konuya eğilmek durumunda kalıyorsa bundan ötürüdür.

Görüp işittiğimiz kadarmıyla, ülke zemininde gelişen mücadelelerin halk yığınlarından kopuk olduğunu, halkın ruh yapısını yansıtmadığını iddia eden bazı güçler var. Eleştirinin kapsamı ve amacı daha değişik olsa, biz yine de şunu söyleyelim. Eksiksiz, dört-dörtlül bir mücadele düşünülemez, bu, hele hele Kürdistan'ı geri statüde olan bir halkın ise, mücadelenin çok daha pürüzlü

sorumluluğunuz gereği bu gelişmelerin müdahaleyi demiyoruz, en azından sağlıklı ve sistemli bir haber almak için çeşitli düzeylerde muhabir ekiplerinizin gelişmelere sahne olan alanlarda bulunmasına da mı gerek duymuyorsunuz? Şayet duyuyorsanız söz konusu alanlarda kaç adamınız var, kaç kez girip çıktınız? Ne yazık ki, kimsenin izine bile rastlanılmamış. Yoksa böyle bir ağı örgütleyecek cesaret ve yetenekten mi yoksunuz? Eğer gerekçe buysa, önderlik yeteneğiniz nerede kalıyor. Bu yönlü faaliyetlerinizin kalıtlarına bile rastlanılmadığına göre o halde, hangi kaynaktan haber aldınız, bu yargıya nasıl vardınız? Bir ülkeyi tanımlamak, yorumlamak için ilde o ülkeye gitmek, gidip görmek gerekmez. Fakat oradaki somut yapıyı yansıtmak kaynağa mı gerekmez? Kimdir bu kaynaklarınız, şurada, burada söylediginiz gibi "biri askerden gelmiş o anlatıyordu", "izine gelen bir memur söylüyordu" biçimindeki kaynaklar mıdır? Ama bize kalsın, bu konuda temel aldığımız kaynak, ne kendi haberlerimizdir, ne kulaktan duyma söylentilerdir, ne de bizzat gelişmelerin sorumlusu ve yöneticisi olan devrimci hareketin açıklamalarıdır. Temel alınan tek bir kaynak var, o da TC'nin burjuva basın yayınıdır. Bu kanal ile alınan haberler biçimsel bazı değişikliklerle –hatta bazıları buna da gerek duymuyor– devrimcilerin karşısına çıkartılıyor. Söylemeye bile gerek yoktur ki, bu temelde yapılan eleştirilerin sadece eleştirilerin ve eleştiri sahiplerinin devrimci anlayışını, Kürdistan halkına ve halkın mücadelesi konusundaki ciddiyetinin ölçümünü belirler. Ve bir halkın adına sömürgecilerin dişile konuşmanın ciddiyetsiz ve bir halka karşı en büyük saygısızlıktır diyoruz.

Evet, Kürdistan'da kurtuluş yolunda bir hareketlilik, bir ayağa kalkış olayının olduğu tartışma götürmeyecek tarzda günümüz içinde kabul edilen bir gerçek olgudur. Mücadelemizin güncel bir sorun olarak bir çok alanda görürlük tartışması bunun en açık kanıtıdır. Fakat bazı güçler tarafından geliş-

Budur ülkemizde hergünkü yaşam...

olacağına şüphe yoktur. Bundan ötürü dostlarımızdan gelecek olan eleştirilerin mücadelemizi olumlu yönden etkileyeceği ve bu temelde katkida bulunacakları açıktır. Ama sorarız yukarıdaki iddianın sahiplerine. Sizin bu halkın yada halkların öncüleriyiz, kurtarıcılarız iddialarınıza karşın, bu halkın içinde çalışmak, onunla bütünleşmek ve onunla bütünleşildiği oranda düşman ile uğraşmamız gerekmez mi? Haydi, şimdiye kadar zamanı değildir deyiş geçiştiriniz. Bunu bir anlık böyle kabul edelim. Peki, zamanı değildir dediginiz ve önderi olduğunuzu söylediginiz ülkede bir dizi olay cereyan ediyor, ne kadar uzatımda da olsanız "devrimci"

melerin bu denli beklenmediği yada istemediği ortadaydı. Farkında olan kimi güçler ise, bir türlü kendilerini buna inandırmak istemiyor, bununla da kalmayıp daha da ileri giderek sorunu daha değişik bir biçimde lanse ediyor, başkalarını da buna inandırmak istiyorlardı. Bu işi tam anlamıyla başarmasa bile kafalarda bir çelişki yaratarak ortamı bulanıklaştırmayı kendileri açısından bir avantaj görüp, tüm olanaklarını bunun için seferber ediyorlardı. Bu uğurda yazılıp çizilen hiçte az değildi. "Ortam değişmez, değiştirilmesi kalkışmak provokasyondur; halkı katliama gö-

Devamı Syf: 22'de

ORTADOĞU VE DÜNYA

Güney Afrika ırkçı beyaz azınlık yönetimi yeni bir yasayla olağanüstü hal uygulamasını yürürlüğe koydu.

Güney Afrika halkı üzerinde durmadan artan baskı yöntemlerine rağmen halkın karşı koyuşu engellenememektedir. Azgın ırkçı yönetim kendi düzenini sürdürebilmek için tek çıkar yol olarak baskıcı katliamcı yöntemleri seçmektedir. Bu vahşi saldırılarda sadece yılbaşından bu yana resmi kayıtlara göre

500'den fazla Güney Afrikalı yaşamını yitirmiştir. 27 Haziran'da ırkçılığa karşı mücadele eden, dört siyah lider, bir siyasal toplantıdan evlerine dönerken kaybolmuşlar ve ertesi gün bıçaklanarak öldürülmüş vaziyette bulunmuşlardır. Hükümet ise, siyahların kendi aralarındaki anlaşmazlıklar sonucu bu olayın gerçekleştiği haberini vermiştir. Dört Güney Afrikalı liderin öldürülmesi ardından bu vahşete karşı artan gösteriler esnasında sayısız

"Barış"a Giden Yol Helsinki Doruğunda mı?

Bundan 10 yıl önce 1. Ağustos 1975'te 35 Avrupa ülkesi, ABD ve Kanada Devlet ve Hükümet Başkanlarının, katıldıkları ve sonuç belgesini imzaladıkları Avrupa Güvenliği ve İşbirliği Konferansı (AGİK) ya da diğer adıyla Helsinki Doruğu toplantısı yapılmıştı. Helsinki Belgesi Avrupa alanıyla sınırlı bulunmasına rağmen, tüm dünyadaki yumaşma sürecine katkıda bulunmayı hedeflemişti. Bu durumun sosyalist kamptaki yansımaları karşılıklı güvenliği artırıcı önlemler, teknik işbirliği ve silahsızlanma doğrultusundaki adımlar biçiminde kendini gösteriyordu.

Ve şimdi Helsinki Doruğu'nun 10. yılında yine 35 Avrupa ülkesi ile ABD ve Kanada Hükümet ve Devlet yetkilileri biraraya gelmiş bulunuyorlar. Fakat bugün gelinen noktada "yumaşma"dan geri dönüşümüz bir olgu olarak pek bahsedilmiyor. Zaten bu yönü bir belgeye uyma doğrultusunda devletler hukukunda bağlayıcı bir hüküm de yoktur. Ve gelinen noktada imzalanan dönem koşulları ile bugün varılan noktayı değerlendirmek elbette ki yararlı olacaktır.

II. Dünya Savaşının ardından 1960'lı yıllara kadar yıkılan kapitalizmin restorasyonu ve AET ile Avrupa Birliği gibi ekonomik ve siyasi kuruluşların oluşumu için ABD önderliğindeki emperyalist sistem ciddi çabalar harcamıştır. Ne var ki bu yıllar aynı zamanda Doğu Avrupa'da halk ıktıdarlarının doğduğu ve sömürgecilik gelişen ulusal kurtuluş hareketleriyle bu gelişmelerin doruğu yaşandığı yıllardır.

ABD'nin şahsında emperyalizmin bu yıllara kadar ki politikası, sosyalist sistem ve ezilen halkların ulusal kurtuluş hareketlerine karşı bir denge oluşturmaktır. Bunun için de bu yıllarda klasik sömürgecilik yerine yeni-sömürgecilik etkin bir şekilde devreye girdi. Bu yandan yeni-sömürgeci politikaya geçiliyor, öte yandan da Batı Avrupa ülkelerinin tahrip olan kapitalist ekonomileri onarılmaya çalışılıyordu. Bu dönem politik uygulamasının ifadesi o dönemde Başkanı olan Johnson'da kendisini gösterir. Ve bu süreçten sonra sistemden yeni kopuşları engellemek doğrultusunda emperyalizmin saldırılarına tanık oluyoruz. Bunun en açık örneğini Vietnam'da 30 yıl süren savaşta görmek mümkündür. Ancak mevcut saldırılar karşısında bel sistemden yeni kopuşlar engellenememiştir. Bu Johnson ve Nixon politikalarının da bir başarısızlığıdır. Nitekim görevlerini tamamlamadan bu açık eli kanlı yönetimin yerine liberal diye bilinen ve aynı politikayı

maskeli uygulayan Carter yönetimi işbaşına gelir. İşte bu yıllar emperyalizmin sözumona "yumaşma"ya eğilim gösterdiği yıllardır. Sosyalizmin de 60'lı yıllardan beri sürdürdüğü "barış içinde birarada yaşama", "silahsızlanma" vb. politikalarının ağırlıklı bir biçimde gündemleştiği dönemdir.

Helsinki Doruğu bu ortamda toplanmış ve söz konusu ülkeler tarafından imzalanmıştı. Ne var ki emperyalizmin doğasına aykırı olan barışın güvenilir bir tarafı olmaması "yumaşma"nın sonuçlarının nasıl olacağını daha o zamandan belirliyordu. Nitekim 1978 yılının ikinci yarısında yumaşma havası yerini sertliğe bıraktı. 1979 yılının ilkbaharında Carter ile Brejnev'in Viyana'da imzaladıkları Salt -2 anlaşmasını daha aynı yılın yazında ABD Kongresi onaylamaya yanaşmıyordu. Kapitalist-emperyalist sistemin yaşadığı derin ekonomik bunalım, çeşitli sahalardaki sistemden yeni kopuşlar, artık Helsinki Doruğu hayalleri dünyasına karşıtıyordu. Başta sistemin başı ABD olmak üzere daha sertlik yanlısı bir politikanın önü açılıyordu. Bu politikaya geçişin en bariz uygulayıcısı olarak Reagan'ın başkanlık dönemi devreye girdi.

75'lerde imzalanan ve kısa sürede başaşağı giden bu politika 79'lardan itibaren geçersizliğini gün gün ırtaya sermişti. Günümüze kadar gelindiğinde ise, artık her alandaki uzlaşmazlık sıradan herkesin gözlemleyebileceği bir durumdur. Emperyalizmin taktik olarak ele aldığı bu politikanın sosyalist güçler tarafından temelleştirilemeyeceği açıkça görülmüştür.

Ve bugün 10. yılında Helsinki'de biraraya gelen ülkelerin hiç birisi Sonuç Belgesinin bir bağlayıcı unsur olma özelliğine inanmamaktadırlar. Bu durum da açıkça göstermektedir ki, uzun vadeli barışın ve istikrarın korunup güçlenmesi yeni mevziler kazanmakla mümkündür. Emperyalizmin tehdit ve şantajları karşısında geri adım atmak değil; sistemden kopuşu sağlayacak olan ve gelişen ulusal kurtuluş hareketlerini destekleyici güçlendirmekle mümkündür. Bu bölgemiz açısından da geçerli bir olgudur. Ve özellikle bölgemizde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile diğer ulusal ve sosyal hareketlerin zafere ulaşmasıyla barış sağlanabilir. Zira son Helsinki Zirvesinde de bölge halklarını tahakkim altında tutan gerici faşist rejimlerin pervasızlığı Türk faşist cuntasının sosyalizme saldırısında açıkça görülmüştür.

İrkçı-Faşist Yönetim Sallantıda

insan tutuklanmış veya öldürülmüştür.

Son çıkan yasayla ise, halkın kendi cenazelerine sahip çıkması dahi engellenmek istenmektedir. Bu yasayla rejim, aynı zamanda hergün birden fazla cinayet işlediği suçunu itiraf etmiştir. Fakat meydana gelen bu sayısız cinayetlere cenaze töreni düzenlemek, törenlerde siyasi konuşmalar yapmak, bayrak ve pankart taşımak yasaklanmıştır.

Elbette ki hiçbir halktan böyle onursuz bir davranış beklemek mümkün değildir. Nitekim yerli halkın gösterileri çoğalmakta, tepkisi artmaktadır. İrkçı rejimin polis tarafından katledilen halk için cenaze töreni düzenlenmesini yasaklaması boşuna değildir. O iyi bilmektedir ki, işlenen her cinayete karşı düzenlenen cenaze törenleri 23 milyonluk halkın kin ve öfkesini örgütlü bir potansiyele dönüştürmekte ve kendi varlığını tehlikeye düşürmektedir.

Ancak alınan tüm önlemlere rağmen, geçtiğimiz günlerde katledilen on kişinin cenazesi için düzenlenen gösterilere yüzlerce kişi katılmıştır. Bu arada Güney Afrika Cumhuriyetinde insan hakları savunucusu 43 yaşındaki siyah bayan avukat Nonyamezelo Mvenge'nin öldürülmesi öfkeli daha da artmıştır. Öte yandan Güney Afrika'da

yasaklanmış olan ve Zambiya'da sürgünde bulunan Afrika Ulusal Konseyi Merkezince yapılan açıklamada "Bu ıgırenc cinayet, ırkçı rejimin gönderdiği ölüm mangaları tarafından işlenmiştir. Cinayet, ka-

olağanüstü hal yasaının 18. gününde ise, Johannesburg'un siyah kasabalarında büyük protestolar düzenlenmiştir. Johannesburg'un Durban getosunda ırkçılığı protesto eden gençler, sokaklarda polisle

G. Afrika halkı ırkçılığa karşı savaşını yükseltiyor.

pana kısırılmış öfkeli hayatının çaresizliğini ve öz alma hırsı ile kıvrınmasını göstermektedir" demektedir. Hükümet ise, her zaman ki gibi kendi cinayetlerini halka yüklemek istemiş, siyahların kendi aralarındaki anlaşmazlıklar sonucu insan hakları savunucusu bayan avukatın öldürüldüğünü belirtmiştir.

çatışması; okul, ev ve taşlıları ateşe vermişlerdir. Çatışmada göstericilerden dördünün hayatını kaybettiği bildirilmektedir. Ayrıca KWA-Mashu ve Cheterville kasabalarında da polisle yerli halk arasında çatışmalar çıkmıştır. 18. günde tutuklananların sayısı 1465'e ulaşmıştır.

YENİ BİR FİYASKO:

Kazablanka "Zirvesi" Beklenen Sonucu Vermedi

8 Ağustos günü Fas'ın Kazablanka şehrinde başlatılan ve Arap Zirve toplantısı olarak nitelendirilen toplantı radikal Arap ülkeleri, Suriye, Güney Yemen, Cezayir, Lübnan, ve Libya'nın katılmaması üzerine daha başından başarısızlığa uğradı ve sonuca gidemeyerek, kısa süre içerisinde dağılmak zorunda kaldı.

Arap dünyasında meydana gelen çok karmaşık olaylar ve gelişmelerle ilişkin dönem dönem yapılan zirve toplantıları, kural gereği her yıl yapılması gerekirken, yaklaşık 3 yıldır bir türlü toplanamamaktadır. Bunun temel nedeni ise, bölge gericiği ile radikal güçlerin oldukça yoğun ilişkiler içerisinde bulunmalarındır. Özellikle 1982 İsrail saldırısından sonra tavır değişikliğine giden bazı Arap ülkelerinin durumu, o güne kadar Arap dünyasında görünüşte de olsa varolan birliği sarsmış ve mevcut çekişmeleri derinleştirmiştir.

ABD emperyalizminin bölgeye ilişkin hazırladığı planları hayata geçirmek ve dengeli kendi lehine çevirebilmek için başlattığı saldırı ve kompolar, Yaser Arafat üzerinde beklenen sonucu vermiş ve sağa, giderekte uşaklığa kayıp, emperyalizmle uzlaşma yollarını aramaya başlamıştır. Bölge devriminin odak noktasını oluşturan ve bölgedeki ilerici-radikal güçlerin aktif olarak destekledikleri FKÖ güçlerinin aldığı darbeler bölge dengesine yeni bir çehre kazandırmış, emperyalizm ve siyonizme karşı bazı direnç merkezleri ön plana çıkmıştır. Suriye yönetimi giderek bölge gelişmelerinde daha ağırlıklı bir rol oynamaya başlamıştır.

Uç yıl boyunca Lübnan alanında devam eden çatışmalı ortam, giderek çözümsüzlük noktasına gelmiş ve Filistin sorunu adeta kördüğümü oluşturmaktaydı. Bu noktada hızla ön plana çıkan Suriye yönetimi isabetli değerlendirmeye ve yönelimleriyle bölgenin kaderi üzerinde önemli oranda rol oynamaya ABD planlarını boşa çıkarmaya başladı. Suriye'yi bu yönelimlerinden ayıklayarak ve dengeli kendi lehine işletmek için çok çeşitli planlar

uygulayan emperyalistler, tüm uğraşlarına karşılık gördükleri kararlı tutumla geri adım atmak ve daha temkinli davranmak zorunda kaldılar. Özellikle de Filistin sorununu çözümü için dayatılan Ürdün-Filistin Konfederasyonuna karşılık sert tepkiyle karşılığın daha değişik bölge güçlerini devreye sokarak ve Suriye'yi buna razı etmek için yoğun diplomasi geliştiren emperyalizm, en son olarak zirve toplantısını hayata geçirdi.

Bu toplantının alelacele gerçekleştirilmesi öyle söylendiği gibi, Kasım ayında yapılacak Riyad zirvesine hazırlık değildir. Bu daha çok, bölge sorunlarının çözümünde Suriye ve diğer radikal güçlerin etkinliğini hafifletmek ve sözumona "Arap Birliği"nin ortak iradesiyle emperyalizmin dayattığı çözümü devreye sokmak amacıyla taşınmaktadır. Filistin-Ürdün Konfederasyonunu Arap alemine onaylatmak ve Lübnan dengesinin ilerici güçlerin lehine değişmesini engellemek için alelacele devreye sokulan "zirve toplantısı", bölge gericiği ve emperyalizmin çaresizliğini ürünü olmuştur. Suriye'nin Filistin sorununun çözümünde Arafat'çılığın açılması ve Filistin-Suriye-Ürdün ittifakı ve giderek federasyona yönelen birliğin sağlanması için yürüttüğü çabalar olumlu sonuçlar verdiğinden bölge gericiği rahatlatılmakta ve bu yönü bir çözüm gündeme gelmeden işi oldu-bittiye getiren gerici çözümü kabul ettirmek istemektedir.

Ancak, Fas Kralı Hasan'ın çağırısı üzerine başlayan ve Arap Birliğine üye 21 ülkeden 10'unun devlet başkanları düzeyinde katıldığı zirveyi radikal Arap ülkelerinden Suriye, G. Yemen, Cezayir ve Lübnan'ın boykot etmesi, Libya'nın da sadece gözlemci olarak ve alt düzeyde devlet yetkilileriyle katıldığı toplantı, ABD tarafından aktif olarak desteklenmektedir. Yaser Arafat'ın da katıldığı toplantıda en başta tartışılan Filistin-Ürdün anlaşması konusunda bir sonuca gidilememiştir. Özellikle de Suriye etkisinden açtıkları hissedildiği toplantı, gündemine alacağı konularda

bile katılanlar arasında uyum sağlayamamıştır. Bu durum da göstermektedir ki, Arap alemindeki sorunların çözümü, emperyalistlerin istem ve çabalarına rağmen, nitelikçe çoğunluğu oluşturan gerici kanat tarafından yapılamamakta radikal kesim ve bu kanadın başını çeken Suriye her alanda ağırlığını koyabilmektedir. Kral Hüseyin'in ABD'nin emriyle gündemleştirdiği ve Arap zirvesinin de onayını alarak uygulamaya sokmak istediği plan böylece fiyaskoya sonuçlanmıştı denilebilir.

İki gün devam eden zirve toplantısı, ev sahibi ülkenin yaptığı konuşma ve değerlendirmeler ve diğer tartışılarda ılımlı bir hava içerisinde geçmiş, oluşturan redaksiyon kurulu tarafından ortak bildirici de hazırlanmıştır. Alınan diğer bir karara göre de bir komisyonun katılanlar ülkeler ve özellikle de Hafız Esad'ı ziyaret ederek görüşmeler yapacağı bildirilmiştir. Amman anlaşmasını "tasdik" eden toplantı, daha şimdiden bunun ne kadar işlerlik kazanacağı konusunda tereddütlüdür. Bunun yanı sıra toplantıda Filistin sorununun çözümü için BM'nin gözetiminde Sovyetler Birliği, ABD, Güvenlik Konseyinin daimi üyeleri ve FKÖ'nün de yer alacağı "uluslararası bir konferans" toplanması çağrısında da bulunmuştur. Toplantı kararlarında en çok dikkati çeken hususlardan biri de Suriye ile Arafat'çı çizgi arasındaki ihtilafa ilişkin hiçbir belirlemenin olmamasıdır.

Sonuçta denilebilir ki, Kazablanka'da yapılan Arap Zirvesi tek taraflı bir toplantı olması ve istikrarlı bir temelde gerçekleştirilmesinden ötürü alınan kararlarda ve ortaya çıkaracağı sonuçlarda ciddi bir gelişmenin sağlanamayacağı daha şimdiden görülmektedir. ABD'nin bölge gericiği eliyle dayattığı ve sonuç almaya çalıştığı bu girişimler bölgenin objektif zemininde etkili olmayacak ve ancak radikal Arap güçlerinin ortaya koydukları çözüm yöntemleri bölge sorunlarının belli bir çözüme ulaşmasını sağlayabileceklerdir.

Öncü Güce Yönelen Her Saldırı...

Baştarafı Syf: 20'de

türmektedir. "tezleri hafızalarda taze-
dir. "Bizi tepmeden ülkeye gire-
mezsiniz" sloganlarını hiç kimse
unutmaz değildir. Açıktr ki çok
iddialı görünen bu hesaplar çok kısa
bir zaman için yapılmıştır. Bu neden-
le de başta reformist küçük-burjuva
güçler olmak üzere bazı güçlerin
ülkemizdeki devrimci gelişmeler
karşısındaki ilk tepkileri beklenen
bir tavırdı ve tam da kendilerine
yakışır bir tutum ancak böyle ola-
bilirdi. Mücadeleye karşı tepki göster-
melerini yadırgamıyoruz. Asla.
Çünkü, mücadelesizlik zaten onlar-
nın doğasında mevcuttur. Fakat bizi
düşündüren, gelişmeler karşısında
kayıtsız kalmama uğruna içine gir-
dikleri uğraştır. Daha dün kadar
yükarıda bahsettiğimiz o "ünlü"
tezlerinin güncelliğini koruduğunu
tekrar tekrar iddia etmelerine kar-
şın nasıl oluyor da bugün ayağa
kalkmış bir halktan bahsediliyor,
hem de ısrarla sahip çıkılıyor onun
adına dostlukları-ittifakları kuru-
luyor ya da daha doğrusu kurmaya
çalışılıyor. Bunu hangi hakla yaptık-
larını bilemiyoruz. Onlara göre,
siyasi ortama hükmeden gerici-likti,
bu nedenle de öyle kısa bir vadede
değişmeye yatkin değildi. Üç-beş
kişilik bir grubun da gücü buna yet-
meyecektir diyorlardı. O halde,
ülkemizdeki gelişmelerden, halkı-
mızın karşı-devrimci teröre karşı
başkaldırısından bahsediliyorsa,
bununla birlikte gelişmelere ivme
kazandıran etkenlerinde hangi
noktada, hangi güçlerden kaynak-
landığının izahının yapılması ge-
rektiğine inanıyor ve bekliyoruz.

Gelişmekte olan mücadelemizin
karşısında esas olarak rahatsız
olması gereken ve nedenlerini açıkla-
maktaki pek zorluk çekmediğimiz
gücün, Türk sömürgecileri olduğu
açıktr. Türk ülkeyi yitirmekle karşı-
ya karşı olan Türk sömürgecileri,
devrimin her kazanımı karşısında
estirdiği terörle dikkatleri iyice
üzerine toplamış durumdadır. Fa-
şist Türk sömürgecilerinin baskı-
larıyla ilk kez karşılaşmıyoruz.
Geçmişte olduğu gibi yeni dönemde
de ülkeye ilk adımların atılması ile
birlikte sömürgeciler de saldırına
geçmekte pek gecikmediler. En
bariz örneğini 25 Mayıs 1983'deki
harekatta yaşadık ve peşinden ardı-
arkası kesilmeyen sefer hareketleri.
Tabii ki bunların hepsi de kaçakçı-
lık önleme, sınırlı koruma, sınır
alanlarında huzur ve güvenliği sağ-
lama adı altında yapıyordu. Ama
ne var ki yalnızca sınırda değil, Kür-
distan'ın her tarafında gerçekleş-
tirilen bir dizi operasyonla halk
yıgınları üzerinde baskıları arttı-
rıyor, tutuklama kampanyaları sür-
dürülüyordu. Fakat sömürgeciler
hep bitirdim diyor, bir türlü müca-
delenin varlığını açtıkları kabul-
lenmiyordu. Mücadelenin eylemsel
düzeye ulaşmasıyla ki, sömür-
geciler mücadelenin varlığını ka-
bul etmekte buna karşılık seferberlik
ilan ediyorlar. Ama bu seferberlik salt
askeri birliklerin arama-tarama
faaliyeti biçimindeki geleneksel bir
uygulamadan ziyade, çok yönlü
tüm kurum ve kuruluşların iştirak
ettiği bir seferberlik ilan edildi. Bun-
dan da öteye halkın yaşamında

köklü bir iz bırakarak aile bütün-
lüğünün parçalanmasına kadar var-
ran, pespepe savaş yasalari çıkartıl-
dı. "Sınırlı" alanlarındaki halkın alım
satımını karneye bağlayan yasa,
ormani koruma adı altında dağlık
ormanlık alanların boşaltılmasına
ve sınır güvenliği adı altında sınır
köylerin boşaltılmasına yönelik ya-
sa, sosyal hizmetler götürülebilir
gerekçesiyle yerleşim yerlerinin
merkezleşmesini öngören yasa,
teşvik edici etkenlerle halkı milisleş-
tirmeyi (köy koruyucuları adı al-
tında yapıyor) kapsayan yasa,
ajan-muhbir ağımlı geliştirmeye
yönelik ek yasa, her ne vesile ile
olursa olsun, devrimciye karşı
alan ailelerin sürgüne gönderile-
rine yönelik yasa ve daha sayama-
dığımız halkın yaşamına kasteden
nice nice yasanın. Ve görülen odur
ki, şimdiye dek başka bir ülkede,
tarihin hiç bir sürecinde rastlanıl-
mayan türden yasalari, icat edecek-
lerdir. Yaşamları için her türlü yol
yöntemi deneyecek, insanlıkla bağ-
dasmayan uygulamaları yasallaş-
tırmaya çalışacaklardır.

Daha şimdiden çıkartılmış olan
yasaların insanlıkla bağdaşır bir
tarafı yoktur. Fakat bizce çıkarılan
yasaların çokluğuna ve katılığına
bakılmaz. Önemli olan çıkarılan
yasaların hayata geçirilmesini önle-
yebilmektir. Öüne geçerek işlerlik
kazandırmamaktır. Dileyerek değil,
devrimci yöntemlerle geri adım at-
mak olmalı tavrı. Şimdiye kadar
ağırıklık olarak böyle oldu diyebil-
riz. Dağlık alanların boşaltılarak
yerleşim merkezlerinin bir araya
getirilmesi için harcanan tüm ça-
balar, yapılan tehditlere rağmen bu
konuda başarılı bir adım atıp tek bir

köyü boşalttıkları söylenemez. Yine
devrimci güçler ile halk yığınlarını
karşı karşıya getirebilmek, aradaki
bağı koparabilmek amacıyla her
türü aracı kullanarak sürdürülen
anti-propagandalar, yapılan to-
pantlar ve de teşvik edici unsurlara
karşın bazı istisnalar dışında kimse-
nin eline bir tek silah veremedikleri
gerçeği bunun açık örneğidir. Bu-
nun yanında, uygulamasında ısrarlı
davrandıkları konularda yok de-
ğildir. Örneğin 8. Kolordu Sıkıyönetim
Komutanlığı sürgüne ilişkin kararı
duyurmasının hemen ardından, da-
ha önceden hazırlanmış sürgüne
gönderilecek ailelerin listesini yayı-
nlayıp kendilerine bildirdiler.
Başta Dersim olmak üzere Elazığ ve
Bingöl civarlarında sürgüne gö-
nderilecek ailelerin kabark bir sayışı
teşkil ettiği söyleniyor. Kesin olma-
makla birlikte edinilen bilgilere
göre sadece Dersim'de bu sayının
500'ün üzerinde olduğu tahmin edi-
liyor. Fakat halktan gelebilecek
tepkili ölçmek amacıyla ilk etapta
Nazmiye, Mazgirt ve Tunceli şehir
cezaevlerinde 20 aileyi göndermiş
durumdadır. İlkbahar ile birlikte
bunun hızlandırılacağı söylen-
mektedir. Eğer yoğun bir tepki doğ-
mazsa kendilerine sürgün hak-
etmiş tüm aileler gönderilecek-
miş. "Hak" etmedeki ölçüt ise dev-
rimcilerle ilişkide olmak veya al-
lecek konumda olmaktır.

Sömürgecilerin kendilerini en
çok başarılı gördüğü bir diğer ko-
nuda muhtarlıklardan, muhtarlık
mühürünün alınmasıdır. Bir örnek
vermek gerekirse, Mart ayında Ka-
rakocan'da 17 muhtarın muhtarlık-
ları feshedildiği belediye hoperlo-
sundan resmen açıklandı. Bu konu-
da gerekçe yoktur. Tek ölçüt var:
Muhtarlar ya resmen ajanlık yap-
cak, ya da mühür elinden alın-
acaktır. Çok basitte olsa bu uygu-
lamaya da sessiz kalmamaktadırlar.
En azından alınan mühürler tehdit-
lere rağmen bir daha kabul edil-
miyor. Bunun için de mühürler ya
karakollarda kalıyor ya da köy öğret-
menlerine kabul ettiriliyor.

Anlaşılabilecek gibi yasa çıkarmak
kolaymış. Zaten bu yüzden de çok
kisa zaman dilimi içerisinde bir dizi
yasa çıkartıldı. Ya bu yasaların
uygulanması, hayata geçirilmesi...

Hele hele bir de çıkarılan yasa bir
halkı yerinden yurdundan kopar-
maya, aile bütünlüğünü parçala-
maya yönelik söz konusu halk ne
kadar gücü varsa ortaya koyacak ve
ne kadar yeteneği varsa konuş-
turacaktır. Bu tür anlarda yeterli
kendisine öncüyün diyen güçler
özellikle düşen sorumluluğu yü-
riye getirebilirler. Bundan ötürü
dür ki sömürgeciler kendi çıkardık-
ları yasaların hayata geçirilmesi-
nin mümkün olmadığını gördükçe
bu yasaları yine kendileri ihlal edip
yenisini çıkarmaktadırlar.

"Sağır" ve de "kör" denilen bu
sessiz ülkede olup bitenler neyin
nesidir. Aslında, ülkemizde cereyan
eden olaylar, gelişen mücadele o
denli açık ve nettir ki, anlamak
isteyen herkes görüp kavrayabilir.
Yeterki anlamak isteyelim. Düş-
man; savaşta savaş diyor ve yeni
varsa, tankı, topu, uçacağı sarılıyor
ve daha da sarılacak. Galibiyet için
tüm kozlarını oynamaya şimdiden
hazırdır. Buna karşın özgürlük ve
bağımsızlığa doğru yol almanın
sömürgeci mekanizmayı zor ile
parçalamaktan geçtiğini biliyoruz.
Bu uğurda düşen her özgürlük
neferi ardından binleri ayağa kal-
dırıyor ve patlayan her silahımız
kulakları çatlatarak, daha şimdiden
sömürgecilerin uykularını kaçırıp
mekanizmalarını işletmez hale
getiriyorsa, savaşta, özgürlük sav-
asına devam demekten ne kuşkusuz
olabilir ki? Fakat buna rağmen, bu
kadar açık cereyan eden gerçeklere
hala sünger çekmek isteyenler, bu
cesareti gösterebilenler kaçabiliyor.
Bu nedenle de tekrar tekrar da olsa
biz buradan bir kez daha görmek
istemeyen gözlerle, işitmek iste-
meyen kulaklara, düşünmek iste-
meyen beyinlere seslenerek diyoruz
ki; sizin dediğiniz gibi bu ülke ne
saglırların ne körlerin ne de dilsizle-
rin ülkesidir. Çıkarttığımız sesin
uzakta da olsa, sızi rahatsız ettiğini
çok iyi biliyoruz. Fakat yine de hep
birlikte sorarız, sömürgeci meka-
nizmanın bir kölü değilseniz, sayet
savaşın neresinde yer alacaksınız.

4 Mayıs 1985
E. Arcan

Dünya Basınından....

Baştarafı Syf: 23'te

Faşist cunta gelişmeler karşısın-
da içine düştüğü durumu gizlemek
ve halka gözdağı vermek amacıyla,
mahkemeleri pespepe sonuçlandı-
rmaya yündeli. Eruh-Semdinli olay-
larına katıldıkları iddiasıyla tutuk-
lanan 35 yurtsevere idam cezasının
verilmesi tepkilere yol açarken, yeni
verilen idam kararları da dikkat-
leri çekiyordu. Le Monde, Taz,
Frankfurter Rundschau, Süd Deut-
sche Zeitung, ve daha birçok gazete,
dergi davalara ilişkin haberlere
geniş yer veriyorlardı. Ayrıca
SSCB gazeteleri Komsomolskaya
Pravda, Moskovskaya Pravda, İzve-
stiya ise son olarak Diyarbakır'da
görülen PKK davalarını "Kürdistan
Ulusal kurtuluş Mücadelesine katıl-
dıkları gerekçesiyle Diyarbakır As-
keri savcısı 106 kişi için idam, 200
kişi için de çeşitli ağır hapis cezaları
isteminde bulundu" şeklinde yayı-
nıyordu. Diğer yandan Sofya radyo-
su ise çeşitli programlarında yayı-
ladığı haberlerde bu gelişmelere
dikkat çekmekle birlikte, gerçekle-
ştirilen eylemlerin bir dokümanını
yayınlıyor ve Türk yetkililerinin bazı
iddialarına yer veriyordu. Bir çok
davada verilen idam cezaları ve
Kürdistan'daki uygulamalara de-
ğindikten sonra sonuç olarak şun-
ları belirtiyordu: "Ancak durum
halen ciddiye alınmamaktadır. Ve
bunun için Doğu Anadolu Kürtleri-
nin mücadelesine devam edecek-
leri açıktır. "Yine Helsinki'de yapı-
lan son uluslararası banş ve güven-
lik toplantısında Bulgar temsilcisi
tarafından Kürdistan meselesi dile
getirilerek "Türk yönetiminin Kür-
distan Ulusal Kurtuluş Mücade-
lesini ezmek için yeni uygulamalar
gündeme soktuğunu" belirtiyordu.
Ayrıca toplantı esnasında basın
mensuplarına dağıtılan bildiride de
Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücade-
lesinin haklılığına ve desteklenmesi
gerektiği değiniliyordu.

15 Ağustos'un 1. yılının dol-
masına yaklaşıldığı günlerde gazete-
lerde, Kürdistan'daki gelişmelere

ilişkin olarak geniş yazılar çıkmaya
başladı. Le Monde'de çıkan bir
yazıda, mevcut durum ve Türk as-
kerinin içinde bulunduğu koşulların
değerlendirilmesi yapılarak şunlar
söylenmektedir: "Çıplak ve çok
yüksek olan Toros dağlarının göl-
gesi, oluşturan bir geçitte, gece
yaklaşmaktadır. Bir düzine jan-
darma (savaş malzemeleriyle donat-
ılmış) kuvv tobarlarıyla çevrili olan,
yerlerinden çıkıp, jırjırlarını takip,
tüfeklerini doldurup karakolun et-
rafında (2500 m. yükseklikte kazıl-
mış olan adam çukurlarına doğru
gidiyorlar. Ve burada nöbet be-
kleyecekler. Ama bu kadar çıplak
yoğuslarda düşman nasıl saklana-
bilecektir. Zor inanılabilecek bir
şeydir.

Yolun kenarında, başta jandar-
malar mitralyözlerinin yönlerini
bulundukmuşu kamyonun içine çe-
virmişlerdi. "Eller kafa üstüne! a-
rama, kimlik kontrolü" gibi hep
benzeri uygulamalarla karşı-
laşıyorlardı. Yaptığımız yüzlerce ki-
lometrelik bu gezide buralara Tür-
kiye-Kürdistan'ı demek mümkün
değil. Yine buralarda geçen senenin
15 Ağustos'undan beri "eşkiyalara",
"teröristler", "bölücüler" (kullan-
lan terimleri kullanıyoruz) fa-
liyetlerine yeniden başladılar. On-
larca saldırı eylemleri, 40 asker ve
jandarma, 40 sivil insan ve 77
"bölücü" ölmüştür. 500 kişi esir
almıştı.

Durum o kadar mı ciddi, böl-
gede gerilla savaşı mı veriliyor? Biraz
zor inanılacak bir şeydir. Kuşkusuz ki, askerler çok sinirli, her
koşu bulunan karakollar güçlü
mekiller için yapılmıştır. Kontroller
ve oramlar sistematik bir şekilde
yapılıyor, dağlardaki jandarmalar
sadece konvoy halinde dolaşıyor-
lar. Bu konvoylarda mitralyöz-
lulara, bir çok kamyon ve elleri
tetikte bulunan 60'a yakın askerden
oluşturulmaktadır.

Ama bulundukmuşu kamyon
kacasında (sürekli sallantıya uğra-

makta çünkü yollar kötüdür.) ak-
şamları dahil olmak üzere rahatça
bu tanınmış ve tehlikeli bölgeleri
gezmiyorlar? Açıklaması basit;
işte "eşkiyalara" sadece askerler sal-
dırlıyor. Bu da gösteriyorki bu
eşkiyalar diğer eşkiyalara benze-
memektedirler." (16 Temmuz 1985
tarihli nüshasından)

Yine değişik gazetelerde benzer
birçok yazıyı görebiliyoruz. Hol-
landa, İsviçre, Almanya vb. ülke
gazetelerinde bu yönlü yorumları
getiren yazılar çeşitli tarihlerde
yayınlandı. Bunlardan Alman Taz
gazetesinde çıkan bir yazıya da bu-
ra aktararak, yazımızı sonuçlandı-
rmak istiyoruz. Serge Arnold imzalı
çıkartılan yazıda şunlar belirtmek-
tedir: "Yavuz adında konuştuğumuz
bir köylü, bir yıldan beridir hergün
tekrarlanan bu manzaraları soğuk
ve asik bir çehre ile izlemekteydi.
Bu duruma katlanamayacağını ve
katiyen alışamayacağını belirtti-
yordu. Bu süre zarfında köy halkı-
nın çoğunluğu kişi kendisinin de
"Apoculan" davasına kazanıldığını
hiç gizlemeden ifade ederken şu-
şöyle diyor: "Onlar (bn. Apocu-
lan en güçlüdür! Dağlarda, Türk
askerleri Onlara karşı hiçbir şey-
dir! Bölgede yaşayan halkın büyük
çoğunluğu, Kürdistan'ın bu kesit-
de bulunan köylerde pratik bir
savaşın yaşanmakta olduğunu du-
şünmese deydi."

Bugün Kürdistan'da artık dönöl-
mez bir noktaya gelen bir savaşın
yürütüldüğü ve halkın Apoculan
(PKK'ı) büyük bir sempati duy-
duğu noktası gerçek olan ve giderek
de güçlenen bir noktadır. Ulus-
lararası çeşitli güçlerin de dikkat
çektiği bu nokta, aynı zamanda,
bugün bizzat kendi ulusal kurtulu-
şuna sahip çıkarak, savaşarak halkı-
nın tarafından kanıtlanmaktadır.
Zaten baştan beri bazı yönlere ile
aktarılabildiğimiz uluslararası ba-
sındaki yankılarda bunu göstermek-
tedir.

1 yıllık sürede çok önemli ve
güçlü adımlar atabilen Kürdistan
Halkı, giderek dışarıda gelişen daha
fazla ilgilie mücadelesini daha da
ileri götürebilecektir.

Emperyalizmin Özel Savaşı ve Türk...

Baştarafı Syf: 18'de

bunlar değil. "Geçinemediği için kız-
larını sattı(!)", "Geçinilecek için
buna mecburdur", "İşsiz kalan bir
kari koca kan bankasına kanlarını
sattılar", "Çocuğunu bağrıma bas-
mış bir anne "Açtım çaldım"
diyor. 1 hafta da 13 intihar, işsiz
kalan bir işçi "yaşamak bize ha-
ram" diyerek karısı ve çocuklarını
gözü önünde kendisini astı", "Gelin
kaynana birlikte evden kaçtı",
"Genç kızlar da artist olma hevesi,
14 yaşında bir kız artist olmak için
evden kaçtı", "Sevdiği kaseti alma-
yan kocasından boşanıyor", "Aslan
yürekli kız, kendisini dağa kaldırın
iki adamı ölüne katıp karakola tes-
lim etti", "Kasap İsmet karısını
kesti", "Yüz gram et isteyen müş-
terisinin kulagını kesip, "Al sana
yüz gram et" dedi. "Fedakar koca(!)
karısının sevgilisinden olan çocu-
ğuna bakıyor", "3 yılda 5 koca
boşayıp zengin oldu" vb. bunun gibi
binlerce başlık. Bu başlıklar Türki-
ye'de gazete okuyan kitlelerin
%70'ine hitap eden "Tan", "Hür-
riyet", "Günaydın" gibi gazeteler-
den. Buna haftalık magazin dergileri
de eklenirse, ayrıca topluma ne tür
kültür ve ahlak egemen kılımyor
rahatlıkla anlaşılabacaktır.

Evet durum tüm çıplaklığıyla
ortada. Özel Harp Dairesi'nin bu kez
hem sol'u hem de toplumu tam bir
kişisizleştirme sürecine soktuğu
ve bunda oldukça da başarılı olduğu
görülmüyor. Toplumun tepki gücü o

denli kırılmış, sol o denli sindiril-
miş ki ve bundan tanto o kadar emin
ki sıkıyönetim Cunta'ya de kaldırıl-
yor. Özal "biz ne kadar zam yap-
sak da ses çıkaran olmaz, çünkü
milletimiz fedakardır(!)" diyor. Evren
"can, mal ve namusunu bize attır
çünkü biz kurtardık(!)" ve İMF
dayatıyor "Zam yapın. paranızın
değerini düşürün. Bundan kork-
mayın, çünkü Türkiye halkı sabırlı
ve usludur. Kuzey-Afrika'dakiler
gibi başkaldırmazlar. (!)" Bütün
bunlar aşıktan açığa Türkiye halkı-
nın sırtındaki kan emicilerin, bu işi
nasıl rahat yaptıklarını ve bunun-
da çok pervasız bir biçimde alay
ederek ve övünerek hem de halkın
gözünün içine baka baka anlatıldı-
ğını gösteriyor.

Bu halkın elinden tutulmayacak
mı, kaderine mi terkedecektir? Bu
kanemciler küstahça bu işlerini
yapmaya devam mı edecekler? Hayır!
Elbette hesap sorulacak bir
gün. Ama bu hesabı soracak olan-
lar kendini ve ruhunu Kemalizm'e,
Avrupa emperyalistlerine bir tas
merciğe satan soysuz takımı
olmayacak tabii.

Bugünkü Türkiye gerçeği, CIA-
Özel Harp Dairesi faaliyetlerinin sol ve
halk üzerinde başarılı olduğunun
ibret verici bir örneğini teşkil eder.
Yapılması gereken bundan ve yenil-
giden esaslı bir ders çıkarmaktır.
Ve bir daha düşmana başarı zev-
kini tattırmamaktır.

Baştarafı Syf: 24'te

yana gerçekleştirildikleri saldırılarda askeri güçlerden 15, Kürt İşçi Partisi (PKK) den 4 ölü sayılmıştır" diyerek, ordunun verdiği rakamları yayınlıyordu. Halbuki ilk 15 gün içinde gerçekleştirilen eylemlerde 15'in üzerinde subay, asker öldürülmüştü. Bazı gazetelerde yer alan haberlerde ise bu rakamın daha fazla olduğu belirtiliyordu.

Olaylar karşısında cuntanın içine düştüğü durum, yeni yasalardan medet umması da eleştiriliyor; ve ordunun eylemlere karşı yetersiz kaldığı şeklinde yorumlanıyordu. Aynı şekilde, başlangıçta eylemleri küçümser bir tavır sergileyen Başbakan Turgut Özal'ın da ciddiye almak zorunda kaldığı ve bunun bir ifadesi olarak Siirt, Hakkari il ve ilçelerinde inceleme gezisine gitmesi gösteriliyordu. Neu Zürcher Zeitung konuya ilişkin yaptığı geniş değerlendirmesinin bir bölümünde, tüm bu gelişmeleri değerlendirdikten sonra şu belirmeleri yapıyordu. "15 Ağustos'ta Doğu Anadolu'da patlak veren yüzlerce askeri küçümseme çabası Başbakan Turgut Özal'ın askeri durumun ciddiyetini itiraf etmek zorunda kalmıştır. İki ay önce Kürt Partizanları Doğu Anadolu'da köyleri basmış, 1 assubay ve 1 eri öldürmüştü. Ekim ayında haftalar sonra bu yana sürdürülen geniş çaplı operasyonlara rağmen, yine Hakkari'de Türk askeri tesislerine iki sefer saldırı düzenlenmiştir. Bu olaylarda toplam 1 başçavuş, 1 assubay ve 9 er öldürülmüştür. Böylelikle Kenan Evren'e meydan okumak istiyorlar. Bu ise, bu sıralarda tedirgin edici Doğu Anadolu sınır bölgelerinde yaptığı gezilerde Kürt savaşçıların terörist olarak nitelendirildi ve imha tehditinde bulundu.

Son yapılan saldırılardan sonra Evren 1923'te Atatürk tarafından kararlaştırılan bir yasaya sınırlama başladı... Kışın erken başlamasından dolayı jandarmaların bu günlük alanlara ulaşabilmesinin oldukça zor olmasından dolayı Evren bu uygulamaya girerek durumla hakim olmaya çalışıyor. Özal denilebilir ki, emre uyma biçiminde Evren'in fikrine katılmıştır. Köy halkının silahlandırılması hukuki bir devletle ender rastlanılır bir durumdur. Özellikle 1980 askeri darbesinden sonra tüm vatandaşların özel silahlarını yetkililere teslim etmeye zorlanmasından sonra bu kararın alınması dikkat çekicidir" (17 Ekim 84 tarihli nüshasından)

Cuntanın plan ve uygulamaları dış basına geniş şekilde konu olurken, bunların nedenlerine yönelik çeşitli soru işaretlerine de cevap veriliyordu. İzale-i Şekavet kanununun yürürlüğe konulması ordunun yetmediğinin ifadesi olurken, hukuk kuralları ile bağdaşmadığı da açığa çıkarılıyordu. Dikkat çekilen ve ilgi uyandıran diğer bir konu ise, başta silahsızlandırılan halka yeniden silah verileceği açıklamasının 4 yıl sonra gündeme sokulmasıdır. Tabii bunun nedeninin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının ulaştığı boyut olduğu dikkatlerden kaçmıyordu. Değerlendirmelere böylece bir yorum da getirilmesi "3-5 eşiği" diye tabir edilen partizan savaşına dikkatlerin daha da çekilmesi yol açmaktaydı. Nitekim benzer içerikli bir çok haber ve değerlendirme aynı ve yakın tarihli bir çok gazetede de görülmüştür. Kürdistan'a ilişkin bir çok haber hemen hergün gazetelerde yer alıyordu ve gelişmeler değerlendiriliyordu.

Bu dönemde gündeme sokulan diğer bir propaganda ise, Türk ordusunun Güney Kürdistan'a yeniden müdahalede bulunacağıydı. Hemen her gazetesini işlediği bu haberde Irak yönetimi ile anlaşmanın sağlandığı belirtiliyordu. Bilin-

diği gibi Türk ordu birlikleri bu kez Güney Kürdistan'a girme cesaretini gösteremediler. 1983 Mayıs'ında gerçekleştirilen saldırıda eli boş ve büyük kayıplar vererek dönen cunta, 15 Ağustos'ta yükselen ulusal kurtuluş savaşının etkisinden dolayı yeni bir müdahaleyi göze almadı. Zaten buna fazlaca gerek de yoktu. Güney Kürdistan'da üstlendiklerini söylediği Partizanlar Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'da dağların doruklarında savaş yürütmekteydiler.

Cuntanın "eylemleri dışardan gelenler gerçekleştirirdi", propagandalarını yaymaya çalıştığı bir dönemde, Kürdistan'dan yeni eylem sesleri geliyordu. 18 Ekim tarihli gazetelerde "bir askeri helikopterin gerillalar tarafından düşürüldüğü ve 1 assubayın öldüğü" duyuruluyordu. Buna ek olarak yapılan açıklamalarda cuntanın yeni tedbirleri gündeme sokmak zorunda kaldığı belirtiliyordu. Örneğin 19 Ekim tarihli WAZ gazetesinde: "Ağustos'un ortalarındaki gerilla eylemlerinden sonra, Kürt illerine 4000'in üzerinde asker yığıldı. Ama bunda sonuç alınmayınca -son büyük gerilla eylemi 10 Ekim'de yapıldı- 'ordunun daha da güçlendirileceği' söyleniyor" denilmektedir. Tüm bunlardan da açığa çıktığı gibi, "dışardan geliyorlar" aldatmacası tutmamakta; bizzat ülkede mevzilenerek eylemlerin sürdürüldüğü açığa çıkmaktadır. Nitekim bu gerçekler basın organlarına değişik biçimlerde konuluyor ve çeşitli yorumlara yol açıyordu. 26 Ekim tarihli Wochen Zeitung adlı gazetede George Schwarz imzalı bir yazıda olaylar geniş bir şekilde değerlendiriliyor. Cuntanın yeni aldığı önlemler, hal-kin durumu, yaşam koşulları ve Kürdistan'ın serf coğrafyası ve doğa şartlarına değindikten sonra uzun açıklamalarda bulunuluyordu. Getirilən yorumlardan bazıları bile, Kürdistan'daki gelişmeleri görme açısından yeterlidir. George Schwarz konuya ilişkin şu belirmeleri yapıyor: "Türk politikacıları ve yetkililerinin şimdiye kadar buna benzer bir uygulamayı yören en yaşlı insanları bile hatırlamıyorlar. Son iki ay içerisinde küçük bir şehir olan Şemdinli'yi sadece Genel Kurmay Başkanı Necdet Üre, İçişleri Bakanı Ali Tanrıyar, Savunma Bakanı Zeki Yavuztürk, Cumhurbaşkanı Kenan Evren ve son olarak da Başbakan Turgut Özal 60 milletvekili ile birlikte ziyaret ettiler. Yetkililerin ani gezisinden sonra, 'Halkçı Partisi'nin önderlerinden Necdet Calp ve Sosyal Demokrat ulalı "SODEP" başkanı Erdal İnönü dağ yuvasına gezi yapacaklarını açıkladılar. Şemdinli'de 2 ay önce başlayan gerilla savaşı Ankara'nın şimdiye kadar ilki göstermediği bu unutulmuş bölgeye ilki göstermeye başlamasına yol açtı.

Cumhurbaşkanı Kenan Evren gezisinin bir çok ara duraklarında yaptığı konuşmalarında çokça "bizim devletimiz büyüktür" diyerek, halıkta hem güven aradı ve hem de devlet otoritesine karşı korkuyu geliştirmek istedi. Erzurum ve Kars'taki konuşmalarında "yılanın başı çıkukken ezilmeli" dedi. Evren "küçün kelimesi ile tüm Kürt ulusunu mu yoksa sadece gerillaları mı kastettiğini açık ortaya koymadı. Bundan iki sene önce, General, Kars'taki bir askeri tatbikatta "düşman" kılığında girenlere Kürt Milli kıyafetlerini giydirmişti.

Devlet başkanının güç gösterisi ya da Başbakanın büyük vaadeleri Kürt azınlığı içerisinde bir değişikliğe yol açmayacağı belli değil, yıllardan beri uygulanan çıplak baskı, halk'ta Ankara'dan gelen herşeye karşı derin şüphe oluşturdu. Askeriyenin köylere ağız basıkları, toplu tutuklamaları ve vahşi işkenceleri intikam ve kin duygularını had safhaya vardi. Türk ordusu Doğu Anadolu'da çocuk-

lar tarafından bile sevilmiyor. Bundan 3 yıl önce Diyarbakır'ın sokaklarından geçen askerlere karşı yumruğunu kaldırarak "Kürdistan Kürdistan" diye bağırarakı görülmüştür."

Cuntanın kısa sürede sonuç alacağından ve hatta uzun sürede bile başarı sağlayacağından umudu kesen birçok Avrupa hükümet ve partileri otonomi tartışmalarını gündeme sokmaya başladılar. "Kürtlere kendi dil ve kültür haklarının verilmesi gerektiği" konusunda basın organlarında, parlamentolarda açıklamalar yer almaya başladı. Böylece ulusal kurtuluş savaşımız fazla yürümeden engellenmeye çalışılacak ve otonomi taleplerini aşmayan bir çerçevede tutulacaktır. Hesap bu. Tüm girişimler de buna hizmet edecek bir düzeyde tutulmak isteniyordu. Alman parlamontosunda hükümet ile muhalefet partileri arasında meydana gelen serf tartışmalarda, bu düşünce dile getirilmekle birlikte, Kürdistan'daki uygulamalara da değiniliyor ve faşist cunta eleştirilere tabi tutuluyordu. Konuya ilişkin olarak Kölner Stadt Anzeiger gazetesinde şu haber yer alıyordu: "Cumhurbaşkanı ve SPD, Türkiye'de insan haklarının rencide edilmesine üzerine Federal Mecliste serf eleştiriler yapıldı. Türk hükümetinin 'Kürtlere karşı savaş yürüttüğü' iddiasında bulunuldu. Yeşiller Fraksiyonu tarafından gündeme getirilen serf saatlik tartışmalarda, Yeşiller ve SPD yeniden Federal Hükümetin bir NATO üyesi olan Türkiye'ye vereceği 130 milyon marklık askeri yardımın kaldırılmasını talep ettiler. Muhalefet milletvekilleri, bu yardımın Kürtlere karşı kullanılabileceği düşüncesini savundular. Türkiye'de insan haklarının rencide edilmesi nedeniyle, bu yardımın durdurulması gerektiğini belirttiler." Benzer tartışmalarda çeşitli ülke parlamentolarında da tanık oluyoruz. Her biri Kürtlerin haklarından bahsediyor ve baskıya uğratılmamalarını istiyorlar. Bir çoğu timsahın gözyaşlarını anımsatıyor. Kendi işledikleri ve sorumluluk oldukları suçlar açığa çıkınca sıkı sıkıya çevreler böylece bir tutum içine giriyorlardı. Ama gerçekten halkın çıkarlarını yansıtan bir çözüm önerilemiyorlardı. Tartışmalar tabii ki, bu bir kaç belirmeye bitmedi. Halen de devam ediyor. Daha yakın tarihte New Times gazetesinde yayınlanan bir makalede, "Kürtlere dil-kültür hakları verilmelidir. Kürtlerin varlığı kabul edilmediğinden radikal eğilimler gelişmektedir" denilmektedir. Yine aynı yönlü bir değerlendirmeyi Der Bund adlı gazetede görüyoruz. "Bütün baskılar radikalizm geliştiriyor. Bunun içindir ki, Türkiye Kürtlerinin en güçlü illegal grubu olan Kürt İşçi Partisi Irak ve İranlı kardeşleri gibi otonomi hakları için değil, Türk devletinden ayrılmak için savaşıyor."

Kışın sert koşullarının hissedilir düzeyde ortaya çıkması karşısında, cunta bir yandan "bitecekler" demojisine başvurulken, diğer yandan ise, bu süreci devrimcilerin güçlenmesine doğrudan doğruya kullanacağı endişesini taşıyordu. Bu yaklaşım yabancı basın organlarına da yansımıştı bu konuda çeşitli değerlendirmeler yapılmıştı. Pogrom dergisinde çıkan bir yazıda şöyle deniliyordu: "Türk ordusu kuvvetli gerilla birliklerinin yanında, bu bölgede tabiat gibi bir düşmanla da karşı karşıyadır. Son dönemlerde karın yağmasıyla birlikte Ankara'daki tehdit, gerillaların bu hava şartlarından yararlanarak kendisini güçlendirmesidir. Bunu bir tehlike olarak gören Evren köylülere silah dağıtıyordu." (Aralık 1984) Görüldüğü gibi, dış basında cuntanın başarı sağlayacağı yönlü bir değerlendirmeye rastlanılmamaktadır. Gelişmelerin cuntayı alabildiğine

sıkıştırdığı, sert kış koşullarında bile devam eden partizan eylemlerini yarattığı etkilerden anlaşılmaktadır. Hatta ordudan Kürt askerlerinin kaçarak, partizanların saflarına geçtiği haberleri yayınlanıyordu. Fransız Revolution dergisinde bu konuya da dikkat çeken bir yazıda "Kontr-gerilla eylemlerini geliştirmek için, yönetim Hükümeti yanlış: Kürtlerden milis güçler oluşturmayı düşünüyor. Çünkü yaz 1982'den itibaren Kürdistan'a 'tekrar giren' PKK militanları - zaman zaman diğer bazı ulusal güçlerle- 15 Ağustos 1984'den itibaren bir kurtuluş mücadelesi geliştirmeye başlamıştır. O gün (15 Ağustos çn) ilan edilen 'Kürdistan Kurtuluş Birlikleri', HRK ad altında örgütlenen 'Peşmerge' (savaşçı) gücüne sahiptirler.

Gerillaya katılmak amacıyla, Kürt askerleri garnizonları terk ederken, askeri cunta ve sıkıyönetim komutanlığı tüm Kürdistan'da büyük çaplı askeri operasyonlara başladılar." deniliyordu.

Bahara doğru gelindiğinde Kürdistan'ın dünya kamuoyu nezdinde güncel bir konu olarak varlığını devam ettirmesi hala geçerliliğini koruyordu. Birçok yazının ve tartışma platformunun konusunu Kürdistan teşkil ediyordu. Her çevre, soruna kendi bakış tarzı ve çıkarları gereği yaklaşıyor ve değerlendirmelerde bulunuyordu. Bahara doğru önemli değişikliklerin ortaya çıkacağı önceden sezinleniliyordu. Cunta kesin sonucu baharla birlikte alacağını basbas bağırırken, partizanların hazırlıkları da bu aylarda önemli gelişmelerin yaşanacağını gösteriyordu. Bu durum ise dikkatlerin Kürdistan üzerine daha fazla çekilmesine yol açıyordu.

21 Mart 1985'de ERNK'nin ilanı Avrupa basınına da konu oluyor. Birçok gazete olayı duyuruyordu. "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin Kuruluşu", "Kürtler Ulusal Kurtuluş Cephesi kuruyor", "Kürtler yeni mücadele için hazırlanıyorlar", "Kürtler, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesini Kurdular", "Kürtler Kurtuluş Cephesi Kuruyor" vb. başlıklarla habere yer veriyorlardı.

Cephenin ilanı Kürdistan halkı açısından yeni bir dönem demektir. Cuntanın tüm iddialarına karşı savaşı daha da geliştirme kararı ile cevap veriliyordu. Bu durum uluslararası çeşitli kuruluşların toplantılarına da konu oluyor ve Kürt halkının bağımsızlığı uğruna verdiği savaşı meşru olarak tanıması çağrılarında bulunuluyordu. Avrupa parlamantosunu Nisan başlarında yaptığı bir toplantıda Kürt Ulusal Kurtuluş savaşının varlığını bahsederek, Türk cuntasının Kürdistan halkı üzerindeki uygulamalarını protesto etme çağrısında bulundu. Kürdistan'daki gelişmeler haklı olarak dünya kamuoyunun ilgisini çekmekte, faşist bir yönetime karşı gelişen bir mücadele olmasından dolayı da daha fazla bu yönlü destek görmektedir. Geçmişte bu halkın varlığından bile bahsetmeyen bir çok çevre, Kürt halkının savaşını dile getirmeye başladılar. Yine Belçika senatosunda yapılan bir tartışmada, Kürdistan'daki gelişmeler ele alınıyor ve geniş değerlendirilmelerde bulunuluyordu. Sunulan bir önergede şu konular dile getiriliyordu: "TC'nin kontrol altında tuttuğu bölgelerde, her köyde bir askeri karakol bulunmaktadı. Köylere giriş ve çıkışlarda kimlik belgeleri kontrol edilmektedir. Çevre köylerden insanların ve yabancıların köylere girişi sık sık engelleniyor.

Köylere yapılan askeri operasyonlar kara ve hava kuvvetlerinin birlikte çalışmasıyla yapılmaktadır. 84'ün yazında yapılan böylece bir operasyon esnasında napalm'ın kullanıldığının izleri bulunmakta-

dır. Kuşatmaya alınan köyler tümyle aranmakta, halk tartaklanmakta ve kötü muamele yapılmaktadır.

Kişinin direnişi destekleyip desteklemediğini kontrol altına almak için, tüm ev eşyasını ve stok yiyeceğini bildirmesi zorunlu kılınmıştır. Kısa bir süre önce Türkiye'nin Dışişleri Bakanı Yıldırım Akbulut tarafından gerçekten bir savaş durumunun olduğu itiraf edilmiştir. 27 Mayıs Tarihli Milliyet gazetesine yaptığı açıklamada şu söyledi: 'Bu bir savasta... Bu bir gerilla savaşıdır...'

Özel Harp Dairesi Kürt vilayetlerinde operasyonlar düzenlemek için tam yetkililer almıştır..." diyerek devam eden önerge, PKK üyelerine ve Kürtlere karşı görülen davalarda bir seferden fazla istenen ölüm cezaları olduğuna dikkati çekerek, bu durumun da değerlendirilmesi gerektiğini belirtmektedir.

Halkımız ile faşist cunta arasında kuşayışı bir savaşı geliştirdi ve tüm demogojilere rağmen, bunun giderek bir gerilla savaşı biçimine büründüğü TC tarafından olduğu kadar, uluslararası çeşitli güçler tarafından da kabul görmektedir. Belçika senatosunda oya sunulan ve tartışılan önerge aynı zamanda sorunun başta Avrupa parlamantosuna olmak üzere çeşitli uluslararası kuruluşların gündemine getirilmesini de öngörmektedir.

Bahar Atılımı ile hızlanan eylem dalgası da çeşitli biçimlerde duyuruluyordu. Lübnan gazeteleri AL NAHAR "Partizanlar 6 askeri öldürdü" biçiminde bir eylemi duyururken, EL SEFİR ise bir başka eylemi "Kürt Devrimcilerine Karşı Yapılan Operasyonda İki Asker Öldürüldü" biçiminde veriyordu. Diğer bazı gazeteler ise eylemlere ilişkin haberleri şöyle duyuruyorlardı. Taz: "Kürt Komando Baskını", Information: "Ağustos'ta bu yana Kürt partizanları ile, Türk askerleri arasındaki çatışmalarda 40 asker ve 50 sivil öldürüldü." Frankfurter Rundschau: "Geçen Ağustos ayında bu yana Apocu Kürt gerillalar (HRK) Türkiye Kürdistan'ında askeri karakollara karşı imha eylemlerini hızla bir şekilde yaygınlaştırmıyorlar."

Bunun dışında cuntanın abartmalı haberleri ve kendi kayıplarını ısrarla gizlemesi de dikkat çekiyor ve açıklanan rakamların gerçeği yansıtmadığı da gazetelerin sayfalarında görülmektedir. Taz: "Anzeyer'de 23 Temmuz tarihli çıkan bir yazıda bu konuya da dikkat çekiliyordu. "Normal aşamalı geçiş"ine Türkiye'nin doğu bölgelerinde rastlama olasılığı çok zayıftır. Tam tersine askeri güç geçmişi nazarın oldukça çoğalmıştır. Öyleki kısa bir süre önce Van havaalanında aralıksız olarak sınır boyunca askeri helikopterler havalandırıyor ve çapı genişletilmiş operasyonlara katılmaktaydılar. Türk basınında bu doğrultuda haberler aramak nafile, zira askeri makamlar Fırat'ın doğusunda kalan bölgeleri için sıkı bir sansür uygulamaktadırlar. Ve ancak büyük bir özenle hazırlanmış 'bölücülerin' ve 'teröristlerin' tutuklandıkları haberleri bu sansürü aralamaktadır. Kürt gerillaları resmi ağızlarla böyle adlandırılıyorlar. Geçtiğimiz haftalarda sıkıyönetim makamları Siirt ve Bitlis bölgelerinde jandarma ile çatışmaya giren çok sayıda bölücünün öldürüldüğünü belirttiler. Bu tür çatışmalarda ne kadar subay ve askerin öldürüldüğü sonlarında askeri makamlar çok ihtiyatlı cevap veriyorlar. Fakat bu bölgelerde oturanlara görüştiğimiz bir çok kişi ordunun kayıplarının resmi açıklamaların çok üzerinde olduğunu keskinlikle inandıklarını belirttiler."

Devamı Syf: 22'de

15 Ağustos'u 16'ya bağlayan gece telexler, telefonlar çalışmaya başladı. Muhabirler belkide şimdiye kadar varlığını dahi haberdar olmadıkları Kürdistan'ın iki şirin beldesi olan ve sarp dağlarla kaplı Erüh ve Şemdinli'nin PKK Partizanları tarafından baskına uğradığı haberlerini veriyorlardı. Adeta bir çok etkisi ortaya çıkaran eylemler haber olarak radyolarda, televizyonlarda ve gazetelerde yer alırken, bir çok çevre de şokun etkisinden kurtulmamış olacak ki dut yutmuş bülbul misali sessiz kalırken, bazıları da hayal perdelerinin parçalanmasından dolayı olacak ki, daha eylemlerin niteliğini bile anlamadan saldımaya başladılar.

Kürdistan halkı kendisi için biçilen ve giydirilmek istenen kararlık elbisesi yırtıyor ve yepyeni, güneşin ilk kıvıllığı gibi umut saçan aydınlık bir geleceği müjdeleyen elbisesi nakışlıyordu. İşte, o "olamaz, bu bir hayaldir" denilen gerçeklik yeniden tüm haşmetiyle sömürgeciliğin karşısına dikiliyordu. Artık, bundan kaçınmak gerçeği örtbas etmeye çalışmak, atılan bu soylu adımları mümkün olamıyordu. Suskun dünya kıpırdıyor, adeta yıllardır kilil vurulmuş diller çözülüyor ve konuşmaya başlıyordu. Varlığı inkar edilen bir halkın partizanlarından ve ulusal kurtuluş savaşından bahsedilmeye başlandı. Tüm bunlar öyle küçimsenек gelişmeler değildi.

Hemen her çevre açık veya gizli konuşuyor, yazıyor; ama aynı zamanda bir bekleyiş içinde duruyor. Gerçekten "Kürtler ve onların Partisi PKK" 15 Ağustos'u devam ettirecek güce midir?" diye kendi kendilerine soruyor ve cevap bulmaya çalışıyorlar. Bazıları açısından cevap çıktı. Ama yine de bazıları meseleyi orasından burasından tutacak, sağa-sola çekeştirecek; bu soylu çıkışın etkisini azaltmaya çalışacaklar. Tabii ki bu başırtıcı bir olay değildir. Her halkın başına gelen, daha fazlasıyla bizim halkımızın başına da getirilmek isteniyor. Bu nedenle, 15 Ağustos karşısında kalkan her ahizeden, işleyen her telexden, yazan her daktilodan değişik ifadeler dökülüyordu. Her çevre olaya kendisi açısından yorum getiriyor; kamuoyunu da bu yönlü etkilemeye çalışıyor.

Sömürgeci basın-yayın kurumlarında manşetlere çıkan ve ilk haber olarak verilen 15 Ağustos Atılımı "yurt dışından gelmiş birkaç hain-eşkiyanın işi" olarak gösterilmeye çalışılıyor ve "kahraman mehmetçiğin sillesi ile kaçmak zorunda kaldıkları" yayınlanıyordu. Ordunun en seçkin birlikleri eylem alanına aktarılıyor ve yaygın operasyonlara girisiyordu. Gazeteler, televizyon ve radyo sürekli bu haberleri veriyor ve "Bölücü eşkiya çembere alındı. Çoğu yakalandı, az kaldılar" diyorlardı. Bu iddialara olayları yorumlama gücü gösteremeyen veya böyle bir sonucun doğmasını çıkarlarına daha uygun bulan çeşitli çevrelerde "Türk ordusu güçlüdür. Kısa sürede sonuç alır," iddialarına katılıyor ve bunun propagandasını yapıyorlardı.

15 Ağustos'un üzerinden 1 yıl geçti. O zaman söylenen iddiaların hepsi bugün de tekrarlansın. "72 saat' de sonuç olacak olan mehmetçi" bugün hala sonuç almaya çalışıyor. "5000 metre de kıştırdığı 10 eşkiyaya" 2 hafta'yı aşkın bir süre uğramak zorunda kalıyor ve yine de eli boş dönüyor. Tüm bu gelişmeler, kuşkusuz gözardı edilemez, yine bunların ulusalırası bir çok basın ve diğer kurumlarının da dikkatini çekmemesi düşünülemez.

15 Ağustos'ta Erüh ve Şemdinli eylemleri ve ardından geliştirilen bir dizi eylem ve Bahar Atılımı birçok yabancı gazete ve yayın kurumunun haber ve değerlendirmesi konusu

DÜNYA BASININDAN 15 AĞUTOS'UN BİR YILI

oldu. Tümünü ele alıp incelememizin veya yayınlamamızın olanağı yok. Ancak belli başlı bazılarını olayların başlangıcından alıp buraya aktarabiliriz. Bu sayımızda ve daha önceki sayılarımızda 15 Ağustos ve genelde Kürdistan Ulusal Kurtuluş savaşı üzerine değerlendirmeler yapılmış ve geniş izahlar getirilmişti. Bu yazımızda dünyanın hangi gözle mücadelemize baktığı ve ne tür değerlendirmelerde bulunduğunu okura sunmak istiyoruz.

BBC Türkçe yayınlarında verdiği bir haberde "Erüh ve Şemdinli"nin Apocular olarak bilinen PKK gerillaları tarafından basıldığını" duyururken, diğer dillerden yayınlarında da aynı şeyleri tekrar ediyordu. Bir çok radyo kurumu ve televizyonda olaya ilişkin haberleri, eylemlerin hemen ertesinde yayınlanıyordu. Hemen her gazetesin haber olarak verdiği 15 Ağustos eylemleri ana başlıklarında "Kürtler düzenledikleri eylemler", olarak geçiyordu. İsviçre'nin 17 Ağustos tarihli Baseler Zeitung gazetesi verdiği haberde "Kürt Savaş Eylemleri" başlığı altında şunları yazıyordu: "Güvenilir kaynaklardan alınan haberlere göre, Leninist Kürdistan İşçi Partisi (Apocular) mensubu 300 çete, Türkiye'nin doğusunda

onlarca subay ve askeri öldürdüğü veya yaraladığı ifade edilmektedir. Yine bir çok yerli hainin ve celladın öldürüldüğü, kaymakam ve belediye başkanlarının tutuklandığı, çok sayıda HRK'nin kuruluşunu ilan eden bildirinin dağıtıldığı; ayrıca halk tarafından coşku ve sevinçle karşılanan konuşmaların yapıldığı belirtilmektedir.

Aynı şekilde, eylemler sırasında cezaevinde bulunan tüm tutukluların serbest bırakıldığı ve silah depolarının basılarak çok sayıda savaş malzemesi alındığı söylenmektedir. Bu eylemler esnasında devrimcilerin hiçbir kayıp vermede sağsalım mezvelerine döndükleri ifade ediliyor." şeklinde verilen haber "Kürdistan İşçi Partisi Türk askerleri ile dişe diş çatışıyor" başlığı altında yayınlanırken, Savt El Rafiain adlı gazetede ise, "Partizanlar Türkiye'nin 3 Vilayeti Bastı" başlığı altında Siirt, Bitlis, Hakkari il ve ilçelerinde HRK birlikleri tarafından toplam 12 Eylemin gerçekleştirildiğini değindikten sonra, sonuç olarak şunlar belirtilmektedir: "Anadoluda ajansının konuyla ilgili olarak yaptığı açıklamada, Türk askeri komutanlarının eylem yapılan alanlarda, Kürt devrimcilerin verdikleri zarar ve olayları yerinde incelemek için ge-

ömür, daha uzamış, giderek daha da uzayacağını cuntanın kendisi bile itiraf eder duruma düşmüştür. 13 Eylül tarihli Vorwärts dergisinde yer alan "Açık ki, saldırılar o kadar güçlü bir şekilde yürütülmüştür ki; etkisini resmi kuruluşlar bile susturamadılar; ve hatta ordunun Türk basınına koyduğu sansüre rağmen, çatışmalarla ilgili suskunluk başanlamamıştır." şeklindeki haberde bu gerçeğe işaret etmektedir.

Olayların önünü almayan sömürgeci-faşist cunta kendi içinde de çelişkilere düştü. Başbakan ve hükümet çevreleri olayları küçümserken ve ciddiye almayan bir tavır içine girerken, başta cunta şefleri ve ordu komutanları olmak üzere ehemmiyetle olayın üstüne gittiler. "10-15 gün içinde bitiririz" diye ordularıyla övünmeye başlayan faşist yetkililer bunun hiç de kolay olmadığını gördükçe daha da saldırganlaşıyorlardı. Frankfurter Rundschau bu noktaya dikkat ederek Türk Başbakanı ile alay etmekteydi. "Başbakan Turgut Özal güven dağıtıyordu: Bu izole edilmiş bir muhavemeydi, çetecilerin basit bir durumuydu. Biz onlar ile başa çıktık. Çeteler 2 saat tiyatrosunu sahnelediler, daha sonra kaçtılar. Ama 15 Ağustos gecesi

gelen haberlere göre Eren'in görevi için görevlendirilen bir birlik kışallarna dönmek üzere yola çıkarken Hakkari'de Kürtlerin baskınlarına uğruyorlar." Frankfurter Rundschau: "Kürtler Eren'in koruyucularını öldürdüler." (4.10.84 tarihli nüshalarından) Le Monde: "...Ankara'dan gelen güvenilir kaynaklı haberlerde, Cumhurbaşkanı'nın Hakkari'nin Şemdinli ilçesindeki gezisi esnasında güvenliğini korumakla görevlendirilen askerlerden 3'ü Kürtler tarafından öldürüldü. Birlik yüksekova'daki Şemdinli'nin 40 km Kuzeyinde" uslerine dönme esnasında akşam bir kaç saat önce başkanın almış olduğu yol üzerinde saldırıya uğradı." Libération: "Türk başkanının üç koruma Görevlisi Bölücü Kürtler Tarafından Öldürüldü" (5.10.84) Gazetelere böyle geniş bir şekilde konu olan bu eylem aynı zamanda faşist Eren'in iddialarının da çürütüldüğünü göstermektedir. Taz gazetesi konuyla ilişkin yayınladığı bir haberinde, K. Eren'in koruyucularının öldürülmesine değindikten sonra, cuntanın iddialarının sonuçsuz kaldığını belirtirken şöyle demektedir: "Kürt gerillalarına karşı Eren tarafından öne sürülen başanlıklar rejim daha sergilememiştir. Sadece sözde Erüh'taki eyleme katılan 2 Kürt eylemcisinin yakalandığı haberi Türk basınında verildi."

15 Ağustos Atılımı üzerinden 2 aylık bir zaman geçmesine rağmen cunta hedeflerine ulaşmadığı gibi, direniş daha da alevlenerek, güçlendi. Sömürgecilerin her operasyonuna karşı yeni eylemlerle cevap veriliyor, ordunun prestiji sarsılırdı. Bu durum ise giderek artan bir biçimde yabancı basın organlarına konu oluyor. Gazetelerin sayfalarında eylemler ve cuntanın işine düştüğü gülmüş durum sık sık yer almaya başlıyordu. Ashında bu da cuntanın bu konuda inandırıcılığını yitirdiğinin kanıtı oluyordu. 10 Ekim tarihli gazetelerde "Kürt Baskını", "Kürtler Bir Baskın gerçekleştirdiler" başlıkları altında Hakkari-Çukurca'da 8 askerin öldürüldüğü haberi yayınlanıyordu. Buna ek olarak, yapılan açıklamalarda, eylemlerin giderek halkta sempati uyandırmaya üzerine. Türk devletinin baskısı daha arttırıldığına da işaret ediliyordu. Yine Taz gazetesi'nin 12 Ekim tarihli sayısında bu konuya ilişkin olarak şu sözler yer alıyordu. "Türkiye'deki 'demokratik rejim' ülkedeki muhalefete karşı baskısı iki noktada arttırıyor. Son iki aydan beri askeri tesislere karşı düzenlenen birçok eylemin halkta sempati uyandırması tahmini üzerine, ordu Kürt illerindeki halka karşı görülmemiş şiddet uygulamaktadır."

Görüldüğü gibi dış basın Kürdistan'daki gelişmeleri yakından izliyor ve eylemlerin yarattığı etkiyi tahmin edebiliyor. Cuntanın tüm yalan ve demagogilerine rağmen gelişmeleri gizleyememesi ne kadar güçlü eylemlerin gerçekleştirildiğinin de ifadesi olmaktadır. Özellikle Kürdistan'ı dış basına kapatmaya çalışan cunta, eylemlerin gerçekleştiği alana turistlerin girişini daha yasaklamıştır. Buna rağmen olaylar tamamiyle olmasa da, belli bazıları dış basına da yansıyor. 2 ayı aşkın bir zamanın geçmesi ve halen eylemlerin ardı arkası kesilmeden sürmesi, Kürdistan'a ilgili daha da arttırmaktaydı. Gelişen eylemlerin yaygınlığına rağmen, cunta sürekli bir biçimde kayıplarını az göstermeye çalışıyor, yüzlerce kişiyi tutukladığını açıklarken, çok sayıda "terörist" de öldürüldüğünü ifade ediyordu. Buna rağmen kayıplar dış basına da yansıyor ve çeşitli rakamlar veriliyor. 16 Ekim 84 tarihli Die Tagesspiegel gazetesi "Kürt İsyanı'nın 15 Ağustos'tan bu

Devamı Syf: 23'te

bulunan 4 ilçeye saldırı düzenlemiştir. Bir grup partizan, Irak sınırının 90 km batısında bulunan Erüh'ün jandarma istasyonunu ve karakoluna saldırıp, sayısını henüz belli olmayan bir kısım Kürt tutuklularını serbest bırakmışlardır. Diğer bir partizan birliği ise, Irak sınırına 40 km uzaklıkta bulunan Şemdinli'de askeri bir gazinoya saldırı düzenlemiştir. Şıran ve Şırnak'ta düzenledikleri eylemlerde ise, çete mensupları bağımsız bir Kürt devletinin talep edildiği bildiriler dağıtmışlardır." Yine 18 Ağustos tarihli Tageszeitung gazetesi ise olayı "Kürt Saldırısı" başlığı ile duyuruyordu. Haberde "Cuma günü silahlı iki Kürt grubu Türkiye'nin Güneydoğu'sunda bulunan Siirt'in değişik iki mntıkasına askeri garnizon ve polis karakollarına yönelik saldırı düzenlemiştir.... Siirt bölgesinden alınan haberlere göre saldırıyı düzenleyen her iki Partizan grubu da Kürdistan İşçi Partisi (PKK)'nin mensuplarıdır." Avrupa basınının yanısıra, Ortadoğu basınına da konu olan eylemler hakkında çeşitli değerlendirmeler yayınlanmıştır. Bunlardan bazılarına almakla yetineceğiz. Nidal Al-saab Al-Flastini gazetesinde "Türkiye Kürtleri son dönemlerde faşist Türk egemenliğine karşı verdikleri silahlı mücadeleyi yükseltiyorlar. Bundan bir süre önce PKK'nın dağıttığı bir bildiride: 'Kürdistan Kurtuluş Birlikleri'nin faşist Türk ordusunun karakollarına ve kurullarına karşı Siirt, Hakkari ve Bitlis'te 15 Ağustos 1984 tarihinde birçok şanlı eylemi gerçekleştirdiği ve bu eylemlerde

ziler yapacaklarını duyurdu. Bu haberden de anlaşıldığı gibi, faşist Türk devleti bir çıkmaz içindedir."

Daha bir çok gazetedeki benzer haberler de yayınlandı. Gerçekten 15 Ağustos'un dış basındaki etkisi beklenenden de fazlaydı. Çeşitli yazılar yayınlanıyor; fakat hepsinde de eylemlerin ardında ortaya çıkan şokun etkisi görülmüyordu. 12 Eylül'den sonra "bitirilm kalmadılar" propagandasına ayıkçıyca karışan cunta, içte varolan belli bir sessizlikten yararlanarak dışa da bunu kabul ettirmeye çalışıyor. Bunun da belli bir etkisinin varolduğu gözleniyordu. Aynı taktığı bu kez 15 Ağustos'tan sonra da sürdürmeye başladı. Kısa sürede "hepsini bitiririz, demelerine ve 400'ü aşkın çete mensubu yakalandı" haberlerini çıkarmalarına rağmen, gelişmeler tam tersi bir durumu gösterdiğinden yabancı basındaki değerlendirmelerde bu yönlü değışıyordu. 29 Ağustos tarihli Fransa'nın büyük tirajlı gazetesi Le Monde'de çıkan bir haberde operasyonların sürdüğünü ve halen sonucun alınmadığı bildiriliyordu. Haberin bir yerinde ise "Türk gazetesine göre, askerler helikopterler yardımıyla direnişçileri Suriye, Irak, İran sınır bölgesinde çembere aldılar. Saldırganların bir bölümü şimdiden Suriye, ve Irak dağlarındaki uslerine yitirilen, bir kısmı Şirnak'da çembere alındılar." denilmektedir. Resmi açıklamalara göre verilen haberlerde bile cuntanın öyle kısa sürede sonuç alamayacağı gerçeği ortaya çıkmaktaydı. 72 saat olarak biçilen

Güneydoğuanadolu'da başlayan "tiyatro" devam ediyor ve hava mesafesi 1000 km olan Ankara'dan rahat izlenecek gibi değildir." (21.9.1985 tarihli sayısından) Yabancı basın sayfalarında da ifade edildiği gibi, Ankara'nın rahatsızlığı gizlenecek gibi değildi. Hergün "kıştırdık" haberleri yayılmasına rağmen, bir türlü ele geçirilemeyen partizanlar iyiden iyiye cuntayı sıkıştırmaktaydı. "Önüne hiç bir ordu çıkma cesareti gösteremez" denilen ve "Kahraman Mehmetçi" salsatlarıyla şişirilen sömürgeci askerler "3-5 eşkiya" diye tabir edilen devrimcilerle bir türlü başa çıkamamakta, tam tersine kayıplar vermektedir.

Orduya moral vermek ve gelişmeleri yerinde incelemek amacıyla birbiri ardına Türk yetkilileri Siirt, Hakkari il ve ilçeleri başta olmak üzere, Kürdistan'a ziyaretlerle bulunmaya başladılar. Cunta başı Eren'in ziyaretleri esnasında Şemdinli'de koruma görevlilerinin öldürülmesi büyük bir etki yarattı. "mehmetçi" eylemlerine rağmen bir anda, patlayan kurşunlarla K.Eren'in üç koruma görevlisi öldürülüyordu. Nasıl oluyordu çok sıkı tedbirlerin alındığı koşullarda bu derece güçlü bir eylem konulabiliyor. Bu da cuntanın iddialarının bir kez daha boşa çıkartılmasını sağladı. Dış basına da konu olan bu olay şu değerlendirmelere yol açtı: Politiken: "Korumla Görevlileri öldürüldü". Bild: "Cumhurbaşkanı Eren'in Doğu gezisinde Kürtler koruyucularına saldırdı: 3 ölü". Neu Zürcher Zeitung: "Güvenilir kaynaklardan